

DANIELLE STEEL

*Zalazak sunca u
St. Tropezu*

Danielle Steel

ZALAZAK SUNCA U ST. TROPEZU

Sunset In St. Tropez

by Maya

*Velikoj šestorki:
Jerryu i Davidu,
Knudu i Kirsten,
Beverly i Johnu,
jer su uvijek bili i ostali moji vjerni i odani prijatelji, i u dobru i u
zlu.*

S ljubavlju, D.S.

1.

Diana Morrison upalila je svijeće na stolu postavljenom za šest osoba u blagovaonici svoga prostranog i otmjeno uređenog apartmana s pogledom na Central Park. Posljednjih devetnaest, od ukupno trideset dvije godine braka, Diana i Eric živjeli su ovdje zajedno sa svojim kćerima. Obje su odselile prije nekoliko godina, Samantha u vlastiti stan nakon što je diplomirala na Brownu, a Katherine se prije pet godina udala. U mladosti su bile dobre, pametne, drage i zabavne, a izuzev čarki tipičnih za tinejdžersku dob, Diana ih je uspjela odlično odgojiti i sada su joj uvelike nedostajale.

Unatoč tomu, ona i Eric uživali su u trenucima koje su provodili jedno s drugim. U svojoj pedeset i petoj godini, još uvijek je bila ljepotica, a Eric se uvijek trudio da romansa između njih ne prestane. Tijekom svoga radnog vijeka čuo je dovoljno priča o tome što žene očekuju od svojih muškaraca. U svojoj šezdesetoj godini bio je zgodan i mladolik muškarac, a godinu ranije nagovorio je Dianu da pođe na estetsku operaciju i ukloni bore oko očiju. Znao je da će se osjećati bolje, ako to učini. I bio je u pravu. Pod svjetlom svijeća stola uređenog za proslavu novogodišnje noći, izgledala je veličanstveno. Ta ju je mala korekcija pomladila za deset godina.

Godinama ranije odlučila je da neće bojiti kosu. Njezini, poput snijega bijeli pramenovi savršeno oblikovani u kratku paž frizuru, isticali su ljepotu njezinih velikih plavih očiju. Eric je stalno ponavljao da je sada još ljepša nego u vrijeme kada su se upoznali u Columbia-Presbyterianu, gdje je Diana radila kao medicinska sestra, a Eric kao specijalist ginekologije i porodiljstva. Šest mjeseci potom bili su u braku i sve ove godine, ostali su zajedno. Nakon što je zatrudnjela s Katherinom, Diana je prekinula s poslom i ostala kod kuće, baveći se djecom. Za Ericov je posao uvijek imala razumijevanja znajući da mu nije lako noću ustajati iz postelje i odlaziti u bolnicu porađati djecu. Volio je svoj posao, a ona se njime ponosila.

Eric je u New Yorku imao vrlo uspješnu ordinaciju za ginekologiju i porodiljstvo i kako je često ponavljao, posao ga još nije umorio iako su dva njegova partnera otišla u mirovinu godinu ranije. No vrijeme

za njega nikada nije imalo osobit značaj, a Diana se tijekom godina na to navikla. Nije ju smetalo kada bi usred noći odlazio od kuće ili u posljednji čas otkazivao večere na koje su bili pozvani. Tako su živjeli više od trideset godina. Unatoč tomu što je radio i praznicima i vikendima, volio je svoj posao. Uz Katherinu, njihovu kćer, bio je kada je rodila oba svoja sina.

Svih proteklih godina bili su savršena obitelj. Imali su lijep i ispunjen život. Brak im je bio solidan. Kada su njihove kćeri odrasle, Diana se posvetila dobrotvornom radu u institutu za tumore Sloan-Kettering, baveći se prikupljanjem dobrotvornih priloga za istraživanja na području karcinoma. Pomisao da se vrati svom starom poslu, nije ju privlačila. Previše je dugo bila izvan struke, a osim toga, sada je bila nečim drugim zaokupljena. Njezin život prerastao je nekadašnje okvire, a vidici su joj se proširili. Dobrotvorni rad, vrijeme koje je provodila s Ericom, stvari koje su zajedno radili, putovanja na koja su odlazili i njihova dva unuka, postali su njezinim glavnim sadržajima.

Začuvši Ericove korake, okrenula se. Sa smiješkom na usnama zastao je u do vratku između dnevne sobe i blagovaonice. Oči su im se nakratko srele u pogledu koji je jasno govorio o njihovoj bliskosti i povezanosti.

- Dobra večer, gospođo Morrison... izgledaš predivno - rekao je. No i prije nego što je išta izrekao, vidjela je sjaj u njegovim očima. Nikada nije pokušavao sakriti svoju ljubav. Imao je zgodno lice, dječaćka izraza, čvrstih kostiju i četvrtaste brade. Oči su mu bile izrazito plave, kao i njezine, a kosa boje pijeska bila mu je prošarana sivim pramenovima. Odijelo koje je odabrao za večerašnju prigodu, odlično mu je pristajalo. Uskog struka i širokih ramena bio je jednako zgodan kao i u vrijeme kada su se vjenčali. Pazio je na svoj izgled i nedjeljna popodneva redovito bi provodio vozeći bicikl u parku. Svakoga slobodnog vikenda igrao bi tenis, a svakog dana, bez obzira na umor, nakon posla bi odlazio na partiju skvoša ili na plivanje. Oboje su ostavljali dojam zdravih i privlačnih ljudi srednjih godina. -Sretna ti nova godina, draga - dodao je prilazeći joj. Privukao ju je k sebi i poljubio. - Kada dolaze? - Pitanje se odnosilo na dva para njihovih najdražih prijatelja.

- U osam - odvrtila je stavljajući bocu šampanjca u srebrnu posudu s ledom. Eric je prišao baru i natočio si čašu martinija. - Da, ako je

riječ o Robertu i Anni. Pascal i John sigurno će se pojaviti tek malo prije ponoći - nasmijao se dodajući još jednu maslinu u čašu.

Prijateljstvo između Erica i Johna Donnallyja trajalo je još od vremena kada su pohađali Harvard. Bili su različiti kao dan i noć. Eric je bio visok i vitak, otvoren, spontan, velikodušan i odvažan. Volio je žene, i kao što je svakodnevno dokazivao tijekom svoje prakse, mogao je s njima satima razgovarati. John je bio zdepast, snažan, razdražljiv i napuhan. Rado se osvrtao za ženama, iako nitko nije mogao reći da je vidio kako čini išta više od toga. Prava je istina bila da je zapravo obožavao svoju ženu, iako bi prije umro, nego to javno priznao, makar i svojim najboljim prijateljima. Njegove rasprave s Pascal podsjećale su na učestalu rafalnu paljbu. Pascal je bila Francuskinja, osam godina mlađa od Diane i jednako hirovita poput Johna. U vrijeme kada su se upoznali, plesala je u njujorškom baletnom ansamblu. Tada su joj bile dvadeset i dvije, a dvadeset i pet godina poslije bila je jednako sićušna i nježna, velikih zelenih očiju, tamno smeđe kose i nevjerojatnog stasa. Posljednjih deset godina bavila se podučavanjem baleta. S Johnom se očito slagala samo u dvije stvari - ni jedno od njih nikada nije držalo do točnosti i oboje su se bez prestanka mogli prepirati provodeći sate u raspravama. Umjeće prepucavanja dotjerali su do vještine olimpijskih sportaša.

Preostalo dvoje ljudi na njihovoj novogodišnjoj večeri bili su Robert i Anna Smith. Njihovo prijateljstvo s Morrisonovima započelo je prije trideset godina, u vrijeme kada je Eric porodio Anninu prvu bebu. Oboje su bili odvjetnici. Anne je u svojoj šezdeset i prvoj još uvijek radila u struci. Robert je bio sudac na vrhovnom sudu. U svojoj šezdeset i trećoj godini, primjereno položaju koji je zauzimao, djelovao je vrlo dostojanstveno. No njegova strogost i nepopustljivost bila je samo maska koja je prikrivala njegovu blagu i plemenitu narav. Volio je svoju ženu, djecu i prijatelje. Visok i ponosit, bio je istinski privržen Anni i njihovoj djeci. Eric je porodio sve troje i postao jednim od Anninih najboljih prijatelja.

Robert i Anne vjenčali su se u vrijeme dok su još oboje studirali. U braku su bili već trideset osam godina. Razum i stalozhenost koja je proizlazila iz njihova položaja, činila ih je iskusnim osloncem njihovog malog društva. No zračili su toplinom i smirenom radošću.

Nisu bili živopisni i uzbudljivi poput Pascal i Johna niti mladoliki i dotjerani poput Erica i Diane. Robert i Anne izgledali su poput ljudi svojih godina, ali bili su mladi u srcu. Šestero prijatelja je, bez obzira na osebujne karaktere, vezivala duboka međusobna odanost. Često su uživali u druženju i međusobno se viđali daleko češće nego što ljudi to inače čine.

Jednom ili dvaput mjesečno našli bi se na objedu raspravljajući o svojim željama i nadama. Godinama su dijelili sve radosti i tuge, brige oko djece, pa čak i Pascalino duboko razočaranje što nema djecu. Nakon što je odustala od baleta, očajnički ih je željela, ali unatoč svim naporima koje je specijalist poput Erica poduzeo, nije uspjela zatrudnjeti. Brojni pokušaji oplodnje *in vitro*, uključujući i one s doniranim jajašcem, nisu urodili plodom. John je pak uporno odbijao svaku pomisao na posvajanje. Nije želio odgajati dijete nekog "maloljetnog delikventa", htio je vlastito, ili ništa. Tako je Pascal, u njezinoj četrdeset i sedmoj i Johnu, u njegovoj šezdesetoj, preostalo jedino da se natežu jedno s drugim, što su napokon i činili, neprestano se nadmećući u živahnim raspravama kojima su jednako uveseljavali i sebe i ostatak društva.

Prijatelji su često uživali u zajedničkim putovanjima. Jednom su zajedno jedrili Karibima, a više puta unajmili su kuću na Long Islandu. U nekoliko navrata putovali su Europom. Unatoč različitim osobnostima, izvrsno su se slagali. U njihovom prijateljstvu nije se radilo samo o prilagodljivosti. Istinski su se razumjeli u svim važnim stvarima. S vremenom su podijelili mnoštvo lijepih trenutaka.

Zajednički doček Nove godine posljednja dva desetljeća postao je dijelom tradicije koju su njegovali. Jedino što se iz godine u godinu mijenjalo, bili su domaćini. Ponekad bi gostovali u miru i tišini Annina i Robertova doma, gdje bi proslava najčešće završavala brzo iza ponoći. Drugom prilikom Novu godinu dočekivali bi kod Pascal i Johna, gdje su ih uvijek čekala brojna iznenađenja u obliku užurbanih priprema. No večera je u pravilu bila odlična, uz izvrsna vina i šampanjac. Budući da su oboje bili dobri poznavaoци i kolekcionari, odabir vina bio je jedna od tema o kojoj su uvijek vodili beskonačne rasprave. Pascal je davala prednost francuskim, a John kalifornijskim vinima. Ipak, svi su najviše voljeli novogodišnju proslavu kod Erica i Diane. Njihov dom bio je udoban i otmjen, a

hrana koju bi Diana pripremala za proslave poput ove, uvijek je bila izvrsna i brižno odabrana. U njihovu, za tu prigodu besprijekorno urešenom prostoru, uz ukusnu večeru i fina vina, svi su se osjećali posebno dobro. U takvom raspoloženju Pascal i John redovito su se trudili potisnuti svoje temperamentne ispade, iako im to nikada nije u potpunosti uspijevalo. Nevažne rasprave poput onih o podrijetlu vina čijeg se imena nitko od njih nije mogao točno sjetiti, uvijek bi izbijale na površinu.

Ako ne o tome, prepirali bi se oko putovanja na koje su željeli poći. John je želio u Afriku, a Pascal u južnu Francusku. Na sam spomen Francuske, John bi redovito započeo s pakosnim dobacivanjem na račun Pascaline majke koju nije podnosio. Tvrdio je da mrzi Francusku, Francuze i sve francusko, a posebno svoju punicu. Pascal mu pritom nije ostajala dužna pa bi mu uzvraćala zlobnim upadicama na račun njegove majke koja je živjela u Bostonu. Unatoč njihovim čarkama, društvo se bez sumnje odlično zabavljalo. Njihova naklonost i privrženost kalila se s vremenom i odoljela svim izazovima. Katkad su se viđali češće, katkad rjeđe, no uvijek su se tome veselili. A gdje god bili i ma što radili, uvijek su se dobro provodili.

Minutu prije osam oglasilo se zvonce. Otvorivši vrata, Eric i Diana nisu se iznenadili kada su na pragu ugledali Annu i Roberta. Anna je nosila neupadljivo dekoltiranu večernju haljinu. Oko vrata je stavila bisernu ogrlicu, a sivu kosu podigla je u visoku punđu. Robert je bio u smokingu. Njegova snježno bijela kosa bila je pomno začešljana. Smiješeći se, zakoračili su u stan.

- Dobra večer - rekao je Robert, sagnuvši se da poljubi Dianu. Oči su mu blistale od radosti. Odmah na ulazu, jedni drugima poželjeli su sretnu novu godinu. - Nadam se da nismo zakasnili - dodao je. Oboje su držali do točnosti. - Promet je bio ubitačan. - Robert i Anne stanovali su u jednoj od istočnih Osamdesetih ulica, za razliku od Johna i Pascal, koji su živjeli na West Sideu, u blizini Lincoln Centera. Samo Bog mogao bi znati koliko vremena će im trebati da stignu. Da stvar bude gora, u međuvremenu je počelo sniježiti. U takvim uvjetima neće im biti lako pronaći taksi.

Anne je skinula svileni šal i nasmiješila se Diani. Iako je od nje bila starija samo šest godina, s toplim smeđim očima i srebrno sivom

kosom stegnutom u punđu, djelovala je poput njezine majke. Crte lica bile su joj lijepe i pravilne, a koža meka i nježna, iako nikada nije posebno držala do izgleda i rijetko se šminkala. Slobodno vrijeme najčešće je provodila baveći se umjetnošću, glazbom, čitanjem neobičnih knjiga ili odlascima u teatar. U svojoj odvjetničkoj tvrtki bavila se obiteljskim pravom, posebno zaštitom djece, a posljednjih godina dobar dio vremena posvetila je radu na programu za zaštitu zlostavljanih žena. Na temelju zasluga na tom području primila je mnogo nagrada. Nju i Roberta povezivala je zajednička ljubav prema pravu, s posebnim naglaskom na obespravljene i zlostavljane. Oboje su bili poznati po svojim slobodoumnim stavovima. Godinama ranije Anne je ozbiljno kanila izboriti se za politički položaj. Imala je sve preduvjete za uspjeh, no odustala je od karijere u korist muža i djece. Privatni život uvijek je stavljala ispred javnog i nije čeznula za pozornošću svjetine. U odnosu na svoje zavidne profesionalne sposobnosti, bila je začuđujuće skromna i samozatajna. Robert se njome uvelike ponosio. Bio je jedan od njenih najgorljivijih obožavatelja.

Nakon što se udobno smjestila na kauču u dnevnom boravku, Eric je sjeo do Anne, rukom joj obgrlivši ramena. -I, gdje ste se vas dvoje izgubili protekla dva tjedna? Čini mi se da se nismo vidjeli stoljećima - upitao je.

Robert i Anne zimske praznike redovito su provodili u Vermontu, s djecom i unucima. Oba njihova sina bila su oženjena. Kći im je nedavno završila studij prava. No bez obzira na to gdje bili i što radili, doček Nove godine bio je sačuvan za njihove prijatelje. Propustili su ga samo jednom, nakon smrti Annina oca. Te su godine bili u Chicagu s Anninom majkom. Izuzev toga, zajednički doček svima njima neizostavno je postao obred koji ni za živu glavu ne bi propustili.

- U Sugarbushu smo mijenjali pelene i tražili izgubljene rukavice - odvratila je Anne, smiješeći se. Lice joj je dobilo blag izraz. Robert i ona imali su petero unučadi i dvije snahe koje, kako se Diani činilo, Anne nije posebno voljela, iako to nikada nije glasno rekla. Ni jedna od njih nije radila, a Anne se nije sviđao način na koji su ih njezini sinovi u tome podržavali. Po njezinu mišljenju žena je također morala raditi. Ona barem oduvijek jest. Robertu se u četiri oka često

žalila kako su njezine snahe obični paraziti. - A kako ste vi proveli praznike? - sa smiješkom na usnama upitala je svoje stare prijatelje. Erica je već godinama doživljavala poput brata.

- Lijepo. Imali smo nezaboravan provod kod Katherine i Sama. Njezina starijeg sina jedva smo spriječili da se popne na božićno drvce, a mlađi je ugurao kikiriki u nosnicu i na Badnjak sam ga morao odvesti na hitnu da mu ga izvade - rekao je Eric.

- To mi zvuči poznato. Jedan od Jackovih sinova slomio je ruku u školi skijanja - rekla je Anne s izrazom suosjećanja. Unatoč tome što je voljela svoje unuke, nije se lako s njima nosila i morala je priznati da je odahnula kada ih je ostavila s roditeljima. Jednako tako bilo je i s Robertom. Uživao je provoditi vrijeme sa svojom djecom i unucima, ali jednako tako, uživao je u trenucima samoće, koje je provodio sa svojom ženom. Njihov brak godinama je tekao poput mirne i snažne rijeke. Bio je lud za njom.

- Ponekad se pitam kako smo uspjeli preživjeti njihovo djetinjstvo - rekla je Diana. Dodala je Anne čašu šampanjca i sjela pokraj nje na kauč. Robert je s čašom u ruci stajao kraj njih i s divljenjem promatrao svoju ženu. Prije izlaska iz kuće nije mogao odoljeti, a da je ne poljubi i kaže joj koliko je lijepa.

- Ne znam, ali čini mi se da je tada sve bilo jednostavnije - uzdahnula je Anne. - Ili je to zato što sam dobar dio njihova odrastanja provela u uredu - nasmiješila se Robertu. Unatoč obiteljskim obvezama i svom poslu, njih dvoje uvijek su uspijevali naći vremena za sebe. -Danas se sve čini daleko težim. Ili ja jednostavno više nemam dovoljno živaca za malu djecu, unatoč tomu što ne mogu reći da ne volim svoje unuke. Ali, tako je lijepo provesti mirnu večer s odraslim ljudima. - S izrazom zadovoljstva zagledala se u Morrisonove. -Razina decibela koji su se širili kućom u Sugarbushu, potpuno nas je izludjela. Moram priznati da smo se istinski radovali povratku u kućni mir - dodala je.

- Mislim da ću se daleko bolje slagati sa svojim unucima kad jednoga dana oglušim -rekao je Robert, spustivši čašu na stolić. Zvonce na vratima ponovno se oglasilo. Bilo je tek pola devet. Donnallyjevi su očito uspjeli postići osobni rekord u točnosti. Najčešće bi satima kasnili i potom beskonačno jedno drugo žestoko

okrivljavali zbog toga. Ali, što se toga tiče, ni ta večer nije bila iznimka.

Diana se udubila u razgovor sa Smithovima pa je Eric pošao otvoriti vrata. Trenutak potom, samo su se mogli čuti Pascal i John.

- Žao mi je što smo zakasnili - zadihano je izgovorila Pascal svojim nemogućim naglaskom. Iako je u New Yorku živjela gotovo trideset godina i jezik govorila s lakoćom, nikada se nije uspjela riješiti francuskog naglaska, niti je to htjela. Voljela je govoriti francuski u svim prilikama kad bi to bilo moguće, s ljudima koje bi usput sretala, prodavačima u trgovinama ili s konobarima. Nekoliko puta tjedno telefonom je razgovarala sa svojom majkom. John se zaklinjao da ti razgovori traju satima. U dvadeset i pet godina njihova braka uporno je odbijao naučiti francuski, iako bi tu i tamo uhvatio pokoju riječ i mogao je izgovoriti "merde" sa zavidnim naglaskom. - John je apsolutno *odbio* pronaći taksi - objašnjavala je Pascal, šireći oči da bi naglasila svoju sablazan, dok joj je Eric pomagao svući kaput cereći se od uha do uha. Uvijek je uživao u njihovim malim predstavama. - *Prisilio* me da pođemo autobusom. Možete li to vjerovati? Na Staru godinu, u ovakvoj odjeći! - ljutito je odmaknula pramen svoje tamne kovrčave kose s očiju. Ostatak je bio skupljen u čvrstu punđu, kakvu je nosila uvijek kada bi plesala. No prednji dio, sada je malo olabavio. U dobi od četrdeset sedam godina još uvijek je djelovala vrlo vatreno i puteno. Na više načina, bila je posve osobita, krhka i nježna, skladnih pokreta. Zelene oči ljutito su joj plamtjele, dok je pričala o Johnovoj nečuvenoj grubosti.

- Nisam *odbio* da pođemo taksijem - nismo ga mogli *pronaći* - rekao je John, pokušavajući se obraniti od njezinih kleveta.

- Ahh! - zastenjala je. Iz očiju su joj frcale iskre.

- Glupost! Nisi želio potrošiti novac za vožnju taksijem. - Svi su znali da je John okorjeli škrtac. No uz snijeg koji je uporno padao, činilo se posve mogućim da zaista nisu mogli pronaći taksi. Bilo kako bilo, John nije izgledao uznemiren zbog napada svoje žene. Dapače, kada su za Ericom krenuli u dnevni boravak da se pridruže ostalima, bio je prilično raspoložen.

- Ispričavam se zbog kašnjenja - mirno je rekao. S vremenom je navikao na njezine vatrene ispade i nije se na njih obazirao. Kao tipična Francuskinja, Pascal je bila nagla i neobuzdana. John je, za

razliku od nje, uvijek djelovao smireno, barem naizgled. Nije bio lako zapaljiv i uvijek bi mu trebalo malo dulje da odgovori. Zdepast i snažan, svojevremeno je u Harvardu igrao hokej na ledu. Pri pogledu na njega i Pascal, u oči je odmah upadala zanimljiva suprotnost. Ona, tako sitna i nježna, a on, tako snažan i čvrst, širokih ramena. Svi bi uvijek zaključili da izgledaju kao Katherine Hepburn i Spencer Tracy. - Sretna Nova godina svima - rekao je John lica razvučena u široki osmijeh. Diana mu je dodala čašu šampanjca. Pascal je za to vrijeme prišla Ericu, Anni i Robertu i sve ih redom izljubila. Odmah potom zagrlila je Dianu. - Divno izgledaš - rekla joj je Diana. Bila je to istina. Pascal je uvijek divno izgledala. Neobično. Posebno.

- *Alors, les copains* - kratko pljesnuvši rukama Pascal se obratila svojim "kompanjonima". - Kako ste proveli Božić? Naš je bio očajan - uzbuđeno je govorila. - Johnu se nije svidjelo odijelo koje sam mu kupila, a on je meni poklonio štednjak. Možete li to zamisliti? *Štednjak!* Mogao mi je pokloniti i kosilicu za travu ili traktor - u čudu je raširila oči. Svi su se nasmijali. Ovoga puta, Johnu nije trebalo dugo da odgovori.

- Nikada ti ne bih poklonio nikakvo vozilo, Pascal - rekao je. - Jezivo voziš - dodao je, ne bez humora.

- U svakom slučaju, vozim bolje od tebe. Ti se bojiš voziti čak i u Parizu.

- U Francuskoj se ne bojim ničega, osim tvoje majke - britko joj je odgovorio. Okrenula je očima i osvrnula se za Robertom. Uvijek je uživala u njihovim razgovorima. Robert je, kao i Anne, bio veliki zaljubljenik u kazalište i klasični balet. Pascal i on, znali su satima razgovarati o baletu. Osim toga, uživao je s njom pričati svojim lošim francuskim, što je njoj neizmjereno godilo.

Vrijeme do večere proveli su pijuckajući šampanjac, smijući se i pričajući. John je na kraju priznao da mu je laknulo što nisu pronašli taksu, jer je uštedio novac za vožnju. Krenule su šale na njegov račun. Bio je poznat po svojoj suzdržanosti u trošenju novca, i društvo ga je voljelo zbog toga zadirkivati. Zbog toga je postao predmetom njihovih vječitih šala, a i sam se volio našaliti na vlastiti račun.

Eric je s Anne pričao o skijanju u Sugarbushu. Diana se ubacila i rekla kako umire od želje da ponovno ode u Aspen. Pascal i Robert razgovarali su o otvaranju nove baletne sezone. Diana i John raspravljali su o stanju u privredi, vrijednosti dionica i nekim Morrisonovim ulaganjima. John je bio savjetnik za ulaganja i volio je razgovarati o biznisu sa svakim koga je to zanimalo. Njihova mala grupa uvijek je bila otvorena prema svim temama i lako su prelazili s ozbiljnih na neozbiljne. U trenutku kada ih je Diana pozvala da se premjeste za stol u blagovaonici, Anne je upravo Ericu spomenula da žena njezina starijeg sina čeka još jednu bebu. Njezino šesto unučje.

- Na kraju krajeva, ja barem nikada neću patiti od stresa što me netko zove bakicom -površno je primijetila Pascal. No unatoč njezinu nemarnom tonu, znali su da je to za nju bolna tema. Svi su pamtili njezine dugogodišnje pokušaje da zatrudni. Redovito ih je izvještavala o intenzivnim tretmanima koje je poduzimala, kurama lijekova, injekcijama koje joj je John davao nekoliko puta dnevno, kao i razočaranjima zbog svakoga novog neuspjeha. Iako su im u tim trenucima pružali bezrezervnu potporu, pomoći nije bilo. Za Johna i Pascal, to je bilo teško razdoblje. Svi su se pribojavali da njihov brak neće izdržati taj pritisak, ali to se na sreću nije dogodilo.

Za Pascal, prava tragedija nastupila je tek u trenutku kada je John odlučno odbio svaku pomisao na posvajanje. Spoznaju da nikada neće imati dijete, doživjela je kao konačnu presudu svojoj jedinoj pravoj i istinskoj želji. Unatoč tomu što je posljednjih godina tvrdila da o tome više ne razmišlja, u očima bi joj se uvijek nazirala prikrivena tuga kada bi slušala kako razgovaraju o svojoj djeci. Eric je svojevremeno pokušao nagovoriti Johna da razmisli o posvajanju, ali bez rezultata. John je po tom pitanju ostao tvrdoglav i odbio razmotriti tu mogućnost, iako je znao koliko bi to Pascali značilo. Nije želio podizati, brinuti se ili pokušati zavoletiti tuđe dijete. Jasno joj je dao do znanja da tako nešto ne bi bio u stanju, čak ni njoj za ljubav. Na kraju su svi sa žaljenjem prihvatili tu činjenicu.

Ali ta je tema bila stvar prošlosti. Pošli su u blagovaonicu i na trenutak zastali diveći se raskošno uređenom stolu prekrivenom prekrasnim vezenim stolnjakom koji je Diana dobila od svoje majke. Sredinu stola resio je izuzetan cvjetni aranžman sastavljen od

strelacija i orhideja, a cijelom dužinom poslagala je srebrne zvončice. S lijeve i desne strane postavila je srebrne svijećnjake s dugim bijelim svijećama. Prizor je bio veličanstven.

- Pitam se, kako ti to uspijeva - pohvalno je kimnula Anne, zagledavši se u čaroliju pred sobom. U bijeloj večernjoj haljini od satena, koja se savršeno slagala s bojom njezine kose, Diana je također blistala. Izgledala je gotovo jednako dobro kao Pascal, iako je Pascal, što se toga tiče bila u izvjesnoj prednosti jer je redovito održavala liniju plešući sa svojim studentima. Anne nije bila te sreće. Za razliku od svojih prijateljica, bila je visoka i koščata, zbog čega je često govorila kako se uz njih osjeća poput amazonke. Ali to je, zapravo, nije posebno smetalo. Bila je privlačna na svoj način, briljantna, zabavna i samouvjerenjena. Osim toga, svi su znali da je Robert obožava. Uvijek je govorio da je ona najljepša žena koju je ikada vidio, i zaista je tako mislio.

Prije no što su sjeli, Eric je zagrlio Dianu, zahvalio joj se na trudu i spustio joj poljubac na usne. Pascal je preko stola poprijeko pogledala Johna.

- Vjerojatno bi me lupio srčani udar kad bih takvo što doživjela od tebe - dobacila mu je. Nikada me nisi poljubio, niti mi za išta zahvalio. Ni jedan jedini put! - rekla je, ali ton njezina glasa nije bio zlonamjeren.

- Hvala ti, draga - naklonio se John - za sve obroke smrznute hrane koje si mi ostavila. -Pascal je često, nakon cjelodnevnog podučavanja, večeri provodila u školi plesa i nije imala vremena za kuhanje.

- Kako to možeš reći? Prošlog tjedna skuhala sam ti *cassoulete i coq au vin* prije dva dana...Nisi to zavrijedio!

- Doista nisam. Usto, kuham bolje od tebe - nasmijao se, namjerno je podbadajući.

- Ti si jedno obično čudovište - rekla je. Oči su joj plamtjele od srdžbe. -I samo da znaš, nemam namjeru kući poći autobusom. Vratit ću se taksijem, a tebi, Johne Donnallyju, neću dopustiti da se voziš sa mnom! - u dahu je izgovorila poput svake prave temperamentne Francuskinje. Njihove rasprave uvijek su bile vatrene i strastvene.

- Nadao sam se da ćeš to reći - odvratio je i namignuo Diani, gledajući kako na stol stavlja tanjur kamenica koje je pripremila za predjelo. Njih šestero je, između ostalog, vezala i zajednička ljubav prema morskoj hrani. Za glavno jelo Diana je pripremila jastoga uz salatu i sir. Pascal, navikla na francuski običaj da se sir služi za desert, nikako se nije mogla pomiriti s tim redoslijedom. No Diana je za desert predvidjela *alasku*, kolač od sladoleda koji je Eric obožavao, a i ostali su ga voljeli. Cijelo društvo uživalo je u lijepom ugođaju i savršenom odabiru hrane.

- Mili Bože, u vašoj kući uvijek se dobro jede - rekao je John dok je Diana donosila flambirani desert, čime je zaslužila pljesak. - Pascal, mogla bi zamoliti Dianu da ti da koji pravi recept, umjesto svih onih crijeva, iznutrica, mozgova, bubrega i krvavica kojima me hraniš.

- Kada i bih, ne bi mi dao da na njih trošim novae - britko mu je odgovorila. - Osim toga, ti voliš mozak i bubrege - slegnula je ramenima, ustvrdivši činjenično stanje.

- Lagao sam. Više volim jastoga - rekao je kimnuvši domaćici glavom u znak pohvale. Slušajući ih, Robert se neopisivo zabavljao. Ni nakon dvadeset i pet godina, njihove neprestane čarke nisu mu dosadile. Svi su znali da su bezopasne. Pascal i Johnov brak zapravo nije bio ništa manje čvrst i postojan od njihovih. U odnosu na većinu ljudi kojima kronično nedostaje sklada u svakodnevnom životu, njihovi brakovi kao i njihovo prijateljstvo, bili su osobito složni. Za sve njih, bio je to pravi Božji dar. Robert ih je često nazivao šestoricom mušketira. Iako su imali šarolike interese i nisu se u svemu podudarali, uvijek su uživali u vremenu koje su provodili zajedno.

Sat prije ponoći Anne se prisjetila da će ove godine Eric i John napokon napuniti šezdesetu pa se više neće osjećati usamljenom. Budući da je bila godinu starija, proslava morskoga šezdesetog rođendana bila je iza nje.

- Trebali bismo to obilježiti na poseban način

- predložila je Diana za vrijeme kave. John je pripalio cigaru. Bila je to strast koju su on i Pascal zajednički dijelili. Budući da ostali nisu imali ništa protiv, redovito bi poslije večere s njim popušila jednu. Posljednjih godina postalo je moderno da žene puše cigare, no

Pascal je to oduvijek činila, još od prvog dana njihova braka. Bio je to zanimljiv kontrast njezinu profinjenu izgledu.

- Što bi nam predložila za proslavu ulaska u šezdesetu? - upitao je Eric mršteći se. -Možda *face lifting*? Muškarcima je to, napokon, potrebno jednako kao i ženama - rekao je, zadovoljno promatrajući svoju ženu. Estetska operacija kojoj se podvrgla na njegov nagovor, bila je njihova mala tajna i jedna od rijetkih stvari koju nisu podijelili sa svojim prijateljima. Pronašao je dobrog kirurga u kojega je imao povjerenja, a rezultat je zaista bio odličan. - Mislim da bi Johnu dobro došlo zatezanje bora - šalio se. John ustvari nije imao puno bora, a one koje jest, dobro su mu stajale. Muževan izraz lica savršeno je odgovarao njegovoj osobnosti.

- Njemu bi prije trebala liposukcija - rekla je Pascal promatrajući muža kroz oblak dima. Nije se činio ni najmanje uznemirenim njenom primjedbom.

- To je zbog onih prokletih kobasica kojima me hraniš - predbacio joj je.

- Bi li možda želio da prestanem? - izazivala ga je.

- Prije bih te ubio - promrmlijao je kroz zube, dodajući joj cigaru da povuče dim, što je s užitkom učinila. Unatoč podbadanjima, bilo je očito koliko su privrženi jedno drugom.

- A sada zaobiljno - ustrajala je Diana. Od ponoći ih je dijelilo još pola sata. - Zaista bismo trebali propisno proslaviti šezdeseti rođendan naših muškaraca. - Od cijelog društva, jedino ona i Pascal još nisu dosegle ovu dobnu granicu, iako je njoj bila daleko bliža, čemu se nije ni najmanje radovala. - Zašto ne bismo pošli na još jedno zajedničko putovanje?

- Što predlažeš? - upitao je Robert sa zanimanjem. U prilikama kada bi uspjeli ukrasti malo vremena od svojih zahtjevnih profesija, on i Anne rado su putovali egzotičnim predjelima. Ljeto prije, pošli su u Indoneziju i uživali na Baliju. Bio je to odmor za pamćenje.

- Kako bi bilo da pođemo na safari u Keniju?

- upitao je John s nadom u očima. Pascal ga je pogledala s izrazom krajnjeg gađenja. Jednom ranije pošla je s njim u rezervat u Bocvani i mrzila je svaku minutu koju je tamo provela. Jedino mjesto za koje je uvijek navijala, bilo je Pariz. Tamo je imala rođake i prijatelje. Što se Johna ticalo, tako nešto nije dolazilo u obzir. Izluđivala ga je

pomisao da odsjeda kod njezinih i zajedno s njom obilazi njezine rođake, slušajući ih kako beskonačno ćeretaju na francuskom od kojega nije razumio ni jedne jedine riječi, niti je to želio. Obožavao je Pascal, ali njezini rođaci išli su mu na živce i bili su mu dosadni.

- Ne podnosim Afriku, kukce i prljavštinu - rekla je Pascal. - Zašto svi zajedno ne bismo pošli u Pariz? - čeznutljivo je predložila. Voljela je Pariz onoliko koliko ga je John mrzio.

- Divne li zamisli! - rekao je John, posegnuvši za cigarom. - U tom bismo slučaju svi mogli odsjesti kod tvoje majke. Siguran sam da bi bila oduševljena. Svakog jutra stajali bismo u redu pred kupaonicom, čekajući tvoju baku da izađe. - Kao i većina pariških stanova, i stan njegove punice imao je samo jednu kupaonicu. U njemu su živjele Pascalina majka, teta koja je bila udovica i baka koja je navršila devedeset i drugu godinu života. Johna je to okruženje prilično izluđivalo i mogao ga je podnijeti samo uz ogromne količine viskija, koje je redovito ispijao svaki put kada bi se tamo zatekli. Prilikom posljednjeg posjeta, viski je ponio sa sobom, budući da se u kućnom baru njezine majke mogao pronaći samo *Dubonnet* i slatki vermut. Ali čak je i on morao priznati da su vina koja su posluživali za ručkom bila odlična. Pascalin pokojni otac bio je vinski znalac, a njezina je majka puno naučila od njega. To je bilo jedino što mu se kod nje sviđalo.

- Ne budi toliko neotesan prema mojoj baki. Tvoja je majka, napokon, daleko gora od moje - rekla je Pascal, braneći svoju galsku uvrijeđenu čast.

- Moja majka barem govori engleski.

- Nitko od nas ne bi rado odsjeo ni kod moje majke - pomirljivo je rekla Diana. Svi su se nasmijali. U nekoliko navrata posjetili su njezine roditelje, i mada je njezin otac bio vrlo ugodan čovjek, Diana nije mogla sakriti činjenicu kako je njezina pretjerano pedantna i krajnje dominantna majka potpuno izluđuje. - Ozbiljno, kamo bismo mogli poći? Možda na Karibe? Ili na neko doista egzotično mjesto poput Buenos Airesa ili Ria?

- Govori se da je Rio opasan - zabrinuto je rekla Anne. - Moja rođakinja bila je tamo prošle godine i ukrali su joj torbicu, prtljagu i putovnicu. Rekla je da se tamo više nikada neće vratiti. Što mislite o Mexicu?

- A Japan ili Kina? - predložio je Robert, osjećajući kako se sve više zagrijava za tu ideju. Volio je njihova zajednička putovanja, a Azija mu se posebno sviđala. - Ili Hong Kong? Djevojke bi mogle poći u šoping.

- Što nedostaje Francuskoj? - ponovno je pokušala Pascal. Svi su se nasmijali kada se John s izrazom krajnjeg očaja naglo zavalio u stolicu. Svakog ljeta išli su u Francusku. Ali Pascal nije odustajala.

- Ozbiljno! Mogli bismo unajmiti kuću negdje na jugu. U Provansi, Antibesu ili Ezeu... Možda u St. Tropezu? Tamo je prekrasno - oduševljeno je uzviknula. John se odmah pobunio, ali Diana je djelovala zainteresirano.

- Stvarno, zašto ne? Mogli bismo tamo unajmiti kuću, a Pascal možda zna nekoga tko bi nam mogao preporučiti nešto što bi nam odgovaralo. To bi na kraju moglo ispasti zabavnije od putovanja egzotičnim zemljama. Eric i ja snalazimo se s francuskim, Anne i Robert još bolje, a Pascal bi bez problema mogla srediti sve što je potrebno. Što mislite?

Anne je trenutak šutjela, razmišljajući o prijedlogu. - Iskreno rečeno, sviđa mi se - napokon se složila. - Robert i ja smo prije deset godina bili tamo s djecom. Odlično smo se proveli. To je zaista lijep grad na moru. Hrana je sjajna, a mjesto vrlo živopisno - rekla je, prisjećajući se tog romantičnog odmora.

- Mogli bismo tamo provesti cijeli kolovoz - nastavila je. - A što se tiče tebe, John, ne boj se, Pascalinu majku nećemo pustiti ni blizu - obećala je sa smiješkom se zagledavši u Johna.

- Zapravo, u toj stvari imamo sreće. Ona kolovoz uvijek provodi u Italiji - rekla je Pascal.

- Eto, sve se slaže. Što mislite? - ustrajala je Diana, nagovarajući ih da pristanu. Kimanjem glave Robert je potvrdio da se slaže. St. Tropez bilo je lijepo mjesto, civilizirano i zabavno, a mogli bi unajmiti jahtu i posjetiti ostala mjesta na Rivijeri.

- Sviđa mi se - glasno je rekao, pogledavajući Erica koji se još nije izjasnio.

- Glasam za St. Tropez - složio se Eric. - Ali samo ako uspijemo pronaći lijepu kuću za odmor. Pascal, što misliš? Možeš li to učiniti za nas?

- Naravno da mogu. Znam nekoliko zaista dobrih posrednika u Parizu. A u slučaju da moja majka uspije nakratko skinuti moju baku s vrata, sigurno bi nam mogla preporučiti još neke.

- Ne dolazi u obzir - žestoko se pobunio John. - Drži ju podalje od toga. Još bi nam pronašla nešto od čega bi nam pao mrak na oči. Radije pronađi dobru agenciju. - Začudo, nije prigovarao lokaciji, iako se radilo o mjestu u zemlji pijetlova, kako je o njoj najčešće govorio.

- Znači, jednoglasno? - upitala je Diana, pogledom obuhvativši goste okupljene oko stola. Složno su kimnuli. - Onda neka to bude St. Tropez. U kolovozu.

Začuvši Dianine riječi, Pascal je odahnula. Nije mogla zamisliti ništa ljepše od mjesec dana odmora na jugu Francuske sa svojim najboljim prijateljima. Čak je i John izgledao posve zadovoljan. Trenutak potom, Eric je objavio da upravo otkucava ponoć.

- Sretna nova godina, najdraža - rekao je poljubivši svoju ženu. Robert se prignuo Anni i spustio joj nježan poljubac na usne. Grleći je, poželio joj svako dobro u idućoj godini. Pascal je obišla stol hitajući u zagrljaj mužu okruženom oblakom dima. Miris cigare u njegovom dahu sigurno nije bio nešto što bi ju ometalo da svoje usne ljupko spoji s njegovima. Poljubio ju je s ponešto više strasti nego što je očekivala. Unatoč svim njihovim bitkama i galami koju su stvarali, njihov brak bio je jednako čvrst poput brakova njihovih prijatelja, možda i čvršći, jer nisu imali djece koja bi ih ometala.

- Ne mogu dočekati ljeto u St. Tropezu - rekla je Pascal čim je uspjela doći do daha. - Bit će prekrasno.

- Ako ne bude, nastradala si, jer to je bila tvoja ideja - odvratio joj je John. - Zato se radije pobrini da nam pronađeš pristojnu kuću. I pripazi da ti nešto ne utrape, kao što to inače čine kad nalete na naivne turiste.

- Obećavam da ću nam pronaći najljepšu kuću u St. Tropezu - veselo je uskliknula Pascal posegnuvši za Johnovom cigarom pa strastveno povukla dim. Svi su u isti glas počeli raspravljati o ljetnim planovima. Složili su se da će odmor biti nezaboravan. Bilo je lijepo ući u novu godinu sa zamisli poput ove.

2.

Dva tjedna potom, društvo se ponovno sastalo u Pascalinom i Johnovom apartmanu na West Sideu. Te večeri kiša je bez prestanka lijevala. Kao i uvijek, Morrisonovi i Smithovi došli su na vrijeme. Odloživši kišobrane i kišne ogrtače u predsoblju, zakoračili su u njihov sjajno uređen stan, vješto urešen afričkim maskama, modernim skulpturama, antiknim namještajem koji je Pascal donijela iz Francuske, prekrasnim perzijskim sagovima i mnoštvom drugih čarobnih predmeta koje je Pascal kupila tijekom svojih putovanja s baletom.

Svjetlo je bilo prigušeno, a iz kuhinje su se širili zamamni mirisi. Pascal je za večeru pripremila gustu juhu od gljiva i zeca u umaku od slačice. John je otvorio nekoliko boca *Haut-Briona*.

- Predivnih li mirisa - rekla je Anne, grijući ruke na vatri koju je John pripalio u kaminu dok joj je Pascal nudila *hors d'oeuvre* s pladnja kojim je kružila uokolo.

- Ne vjeruj mirisima - upozorio ju je John, puneći im čaše šampanjcem. - Znaš tko kuha! -dodao je iskrivivši lice u grimasu.

- *Toi alors!* - mrko ga je pogledala Pascal i požurila u kuhinju da provjeri večeru. Ubrzo se vratila, goreći od nestrpljenja da im kaže novosti koje je saznala i sjela uz njih na garnituru od tamnocrvenog baršuna, smještenu uz kamin. Zid iznad njega resila je lijepa slika. Posvuda su gorjele svijeće. Suprotni zid bio je prekriven Pascalinim fotografijama s gostovanja njujorškog baleta. Cijela prostorija odisala je osobnim štihom, govoreći o mjestima na kojima su bili i životu kakav su vodili. No duh je bio posve francuski, uključujući i otvoreni paketić *Gauloisea* na stoliću. Pascal je, s vremena na vrijeme voljela popušiti cigaretu, dok je John više uživao u cigarama.

- U čemu je stvar? - upitala je Diana, udobno se zavalivši među jastučice na kauču, s čašom šampanjca u ruci. Cijeli dan naporno je radila na organizaciji sakupljanja dobrotvornih priloga za Sloan-Kattering i bila je pomalo umorna. Unatoč tomu, odlično je izgledala u dobro krojenom crnom sakou i hlačama. Eric je pak tri noći zaredom proveo u bolnici na porođajnom odjelu. No te su večeri svi djelovali pomalo umorno i bili malo tiši nego inače.

- Našla sam kuću - objavila je Pascal, hitajući prema starinskom pisaćem stolu koji su ona i John godinu ranije pronašli u nekoj londonskoj staretinarnici. Vratila se s debelom omotnicom pa izvadila iz nje hrpu fotografija i dodala ih svojim prijateljima.

- *Voila!* To je upravo ono što smo tražili - uzbuđeno je rekla. John nije htio ništa reći. Pascal mu je već pokazala fotografije i premda mu se nije svidjela cijena, morao je priznati da je kuća zaista lijepa. Bila je to otmjena i dobro održavana stara vila, na lijepom položaju i okružena dražesnim vrtom. Nalazila se tik uz more, a tu je bilo i malo pristanište s jedrilicom koja je bila uključena u cijenu najma. Za Erica, Roberta i Anne, koji su posebno uživali u jedrenju, to je bilo upravo savršeno. Unutrašnjost je bila uređena u francuskom provincijalnom stilu, s pet dobro opremljenih spavaćih soba i blagovaonicom dovoljno velikom za dva tuceta ljudi. Kuhinja je bila besprijekorna, pomalo starinska, ali uređena s puno ljupkih detalja. I, najbolje od svega, bila je tu i posluga, žena za ispomoć u kućanskim poslovima i vrtlar koji je ujedno bio i vozač. Pascal je bila u pravu. Kuća je zaista bila savršena. Zvala se *Coup de Foundre*, što se moglo tumačiti kao "ljubav na prvi pogled" ili "svjetlosna munja". Bila je raspoloživa u kolovozu, a vlasnik je, što je bilo potpuno razumljivo s obzirom na njezinu kvalitetu, tražio da se što prije izjasne u vezi s njezinim najmom.

- Zaista je prekrasna - čeznutljivo je uzdahnula Diana ponovno listajući fotografije. - Ima čak i dvije zasebne sobe za goste, u slučaju da odlučimo pozvati djecu ili prijatelje. I sviđa mi se što je tu i žena za ispomoć. Nije mi teško kuhati, ali mrzim prati posuđe i čistiti.

- Točno tako - uzbuđeno je odvratila Pascal. Bila je oduševljena što im se kuća svidjela jednako koliko i njoj. - Možda je malo preskupa, - dvoumila se - ali kad podijelimo troškove na sve nas, ne čini se tako strašnim. - John je na to okrenuo očima, ali čak je i on morao priznati da cijena nije pretjerana. On će ionako iskoristiti bonus koji je zaradio skupljajući zračne milje tijekom svojih poslovnih letova pa će uštedjeti na putovanju, a ako će cure kuhati, neće svake večeri izlaziti u skupe restorane. Prijedlog mu se na kraju činio gotovo razumnim.

- Vjeruješ li da kuća i u stvarnosti izgleda toliko dobro kao na fotografijama? - zabrinuto je upitao Robert, posluživši se jednim od

Pascalinih *hors d'oeuvre*. Njezina kulinarska vještina bila je daleko bolja, nego što je John želio priznati. Većina slasnih malih kanapea već je nestala s tanjura, a mirisi koji su se širili iz kuhinje, bili su očaravajući.

- Zašto bi nam lagali? - iznenađeno je upitala Pascal. No bila je to prva stvar koju ju je i John upitao, nakon što je vidio fotografije. - Agencija kojoj sam se obratila vrlo je ugledna ali ako želite, mogla bih zamoliti majku da pođe tamo i provjeri.

- Bože moj, niti slučajno - zgrozio se John. - Nemoj ju upetljivati u ovo. Reći će im da sam bogati američki bankar pa će nam udvostručiti cijenu. - Izgledao je užasnut samom pomišlju na to. Svi su se nasmijali.

- Meni djeluje savršeno - razumno je zaključila Anne. Ona je od početka vjerovala da će zamisao uspjeti. - Mislim da bismo se trebali odlučiti prije nego što je se netko drugi dočepa. Ako baš i ne izgleda toliko savršeno kao na slikama, što onda? Mjesec dana u vili na jugu Francuske, sigurno ne može biti katastrofa. Glasam da im što prije pošaljemo faks i potvrdimo dolazak - odlučno je rekla. - Učinila si sjajan posao - dodala je, smiješeći se Pascal.

- Hvala ti - odgovorila je Pascal. Izgledala je potpuno zaneseno. Pomisao da će u Francuskoj ostati mjesec dulje nego inače, potpuno ju je omamila. U Parizu je kod svoje obitelji redovito provodila veći dio lipnja i cijeli srpanj. No ove će godine u Francuskoj ostati i cijeli kolovoz.

- Slažem se s Anne - rekao je Robert bez oklijevanja. - A sviđa mi se i to što u kući postoje sobe za goste. Možda bi naša djeca rado došla na nekoliko dana, ako ostali nemaju ništa protiv toga.

- Kladam se da je tako i s našom djecom - dodao je Eric.

- Nisam sigurna da će Katherininin muž moći ostaviti posao, ali znam da bi ona voljela doći s djecom, a Samantha je ionako luda za Francuskom - složila se Diana.

- Kao i ja - nasmijala se Anne. - Onda, jesmo li se dogovorili? Hoćemo li je unajmiti? - Brzo su se bacili na izračunavanje troškova. Nakon što su iznos pretvorili u dolare i podijelili ga na svaki par, John se uhvatio za srce, ali na kraju su svi priznali da se za dobro održavanu kuću te veličine, radi o posve razumnoj cijeni.

- Znači, dogovorili smo se - zadovoljno je rekao Robert. Znao je da će moći uzeti mjesec dana odmora, a želio je i da Anne to učini. Posljednje vrijeme djelovala je prilično umorno. Čak je i sama priznala da se previše opteretila poslom. Robert joj je nedavno rekao kako bi trebala razmisliti o mirovini. Život je suviše kratak da bi se trošio u uredu, sudnici ili pripremanju predmeta za predstojeće parnične postupke. Iako je voljela svoj posao, uvjeti su bili vrlo stresni, a klijenti redovito prilično zahtjevni. Nerijetko je radila noću pa čak i vikendima. Unatoč tomu što je bila strasno odana svom pozivu, počeo je misliti kako bi za nju bilo bolje da uspori. Želio je da imaju više vremena za sebe. - Hoćeš li uzeti mjesec dana slobodno? - upitao ju je, značajno podigavši obrve. Sa sjajem u očima, potvrdno je kimnula glavom.

- Misliš li to ozbiljno? Znaš da te neću ostaviti na miru dok mi ne obećaš - rekao je. Privivši je k sebi, nježno ju je poljubio. Zaista se radovao vremenu koje će zajedno provesti u Francuskoj. Posljednje dvije godine naprasno je prekinula odmor, jer se morala vratiti u ured zbog hitnih slučajeva koji su u međuvremenu iskrsnuli.

- Obećavam da ću ostati cijeli mjesec - svečano je izjavila. Zaista je to mislila. Na kraju krajeva, barem tog trenutka.

- U tom slučaju, vrijedi svakog novčića - rekao je primivši je za ruku jer ih je Pascal u međuvremenu pozvala za stol. Večera je bila servirana. Dok su s rukom u ruci ulazili u blagovaonicu, izgledao je ozareno. Bilo je lijepo vidjeti taj složan, nasmiješen par.

- Posebno se radujem jedrilici - dodala je sjedajući za stol. Uživala je jedriti s Robertom. To ju je uvijek podsjećalo na rane godine njihova braka, kada su, zajedno s djecom, jedrili Cape Codom.

Večera je prošla u ugodnom i živahnom razgovoru o vili u St. Tropezu. Govorili su i o drugim stvarima, o poslu i o djeci, no potom bi se brzo vratili na svoju glavnu temu, redajući prijedloge za svoje predstojeće ljetovanje.

Kasnije, kada su se opustili uz bocu *Chateaux d'Yquem*, njihovim se tijelima proširio val topline. Činilo se da im predstoji savršen odmor.

- Ako mi dopuste, mogla bih doći u kuću nekoliko dana ranije da sve priprelim i kupim sve što nam treba - rekla je Pascal. Doduše, nije se činilo da će išta trebati. Po onome što je pisalo u brošuri,

kuća je bila potpuno opremljena, uključujući posteljinu, ručnike i kuhinjski pribor. Eric je rekao kako mu se čini da se par koji održava kuću za sve dobro pobrinuo.

- Ne bih imala ništa protiv da dođem tamo prije vas - rekla je Pascal dražesno se smiješeći. Čak se i John nasmijao. Kao da je itko u to sumnjao!

Bila je gotovo ponoć kada su se oprostili s domaćinima. Morrisonovi i Smithovi zajedno su sjeli u taksu i uputili se prema East Sideu. Još uvijek je kišilo, ali sada im to nije ni najmanje smetalo. S blagim osmijehom na licu, Anne se zavalila u sjedalo. Robertu se činilo da nitko osim njega nije primijetio koliko je umorna. Izgledala je posve iscrpljeno.

- Jesi li dobro? - pažljivo je upitao, nakon što su ostavili Morrisonove pred njihovom kućom. Bila je tiša no obično. Znao je da je premorena. Ponovno je pretjerala s poslom dovodeći se do ruba izdržljivosti.

- Sve je u redu - rekla je, iako se činilo da ga samo želi umiriti. - Upravo sam razmišljala kako će biti lijepo cijeli mjesec provesti u Francuskoj. Ne mogu zamisliti ljepši odmor. Napokon ćemo imati vremena za čitanje, jedrenje i plivanje. Samo, voljela bih da ne moramo toliko čekati - uzdahnula je. Do godišnjeg odmora imalo je proći još podosta vremena.

- I ja bih to volio - ponovio je Robert poput jeke. Taksu se zaustavio pred njihovom kućom u Istočnoj osamdeset i devetoj ulici. Požurili su unutra ne bi li se što prije sklonili od kiše. Gledajući je kako skida kaput u njihovom otmjenom apartmanu, uočio je da je blijeda. -Volio bih da uzmeš kraći odmor i prije ljeta. Mogli bismo poći na produženi vikend u neko toplo mjesto - predložio je. Uvijek se za nju brinuo. Ona je bila najvrednija osoba u njegovu životu. Anne je imala prednost čak i u odnosu na njegovu djecu. Bila mu je i žena i ljubavnica, saveznica i uzdanica i najbolja prijateljica. Bila je srž njegova života.

Tijekom trideset i osam godina njihova braka pazio je na nju i čuvao je poput kapi vode na dlanu, posebno u vrijeme kada je bila trudna i nekoliko puta kada se razboljela. Robert je po prirodi bio brižna osoba. Voljela je tu njegovu osobinu, nježnost i pažnju, jednako kao i njegovu blagu, plemenitu dušu. Uočila je to čim ga je upoznala, a

godine koje su proveli zajedno, uvjerile su je da je bila u pravu. U mnogim stvarima bila je čvršća od njega. Neustrašivo je branila prava svojih klijenata, posebno kada se radilo o djeci, ali njezino srce pripadalo je samo njemu. Nije mu to često govorila, ali njihova veza prošla je test vremena i nisu joj trebale riječi. U mladim danima često su pričali o svojim nadama, snovima i osjećajima. Robert je bio romantični sanjar, jedan od onih koji neprestano nastoje zamisliti budućnost. Anne je oduvijek bila daleko snalažljivija i prizemljenija u svakodnevnom životu. Potreba za velikim razgovorima i stvaranjem velikih planova s godinama je polako nestala, ali bliskost je ostala. Jednostavno su kročili životom, godinu za godinom, s rukom u ruci, učeći lekcije koje je život stavljao pred njih. Jedina prava tragedija koju su proživjeli, bio je gubitak njihova četvrta djeteta, kćeri koja je umrla pri porodu. Anne je bila potpuno slomljena, no uz Robertovu pažnju i potporu, brzo se oporavila. Robert je pak godinama tugovao za malenom djevojčicom i još uvijek je o njoj s vremena na vrijeme govorio, za razliku od Anne koja je krenula dalje, i umjesto da tuguje zbog djeteta koje je izgubila, radovala se onima koje je imala. No znala je koliko je Robert osjetljiv i uvijek je prema njemu bila pažljiva i puna razumijevanja. Robert je bio od onih osoba koje nesvjesno izazivaju želju da ih se zaštiti od boli, za razliku od Anne koja se bolje nosila s životnim izazovima.

- Što bi sutra željela raditi? - upitao je kada se u plavoj flanelskoj spavaćici uvukla u postelju. Anne nikada nije bila ljepotica, ali bila je vrlo otmjena, dotjerana i profinjena. Na neki način, činilo mu se da sada izgleda daleko privlačnije nego u vrijeme kada su se vjenčali. Očito je pripadala onoj vrsti žena koje s vremenom postaju zanimljivije.

- Željela bih spavati do kasna i čitati novine u postelji - rekla je široko ziječnuvši. - Bi li sutra navečer željela poći u kino? - predložio je Robert. Voljeli su ići u kino. Najčešće su gledali strane filmove, ili životne drame koje bi njemu često izmamile suze na oči. U vrijeme dok su bili mlađi zbog toga ga je zadirkivala. Anne nikada nije plakala u kinu. Ali voljela je njegovo meko i nježno srce.

- To bi bilo lijepo - odvratila je. Uvijek im je bilo lijepo. Voljeli su iste ljude, istu glazbu i iste knjige. U većini stvari sada su se slagali čak i bolje nego u mladim danima. U početku njihova braka njihova

shvaćanja nisu se toliko podudarala, ali s vremenom su podijelili toliko toga da su se razlike između njih postupno izgubile. Ono što su sada imali, bilo je udobno poput njihova kreveta ispunjenog pernatim jastucima, u koji su upravo spokojno potonuli s rukom u ruci.

- Veselim se što je Pascal pronašla kuću - rekla je Anne, padajući u san. Okrenula se na bok i zagrlila ga. - Mislim da će ljeto biti savršeno.

- Ne mogu dočekati da ponovno pođemo na jedrenje - rekao je privukavši je bliže k sebi. Dok ju je, ranije te večeri, promatrao kako se oblači, poželio ju je, ali sada je bila toliko umorna da mu se nije činilo poštenim da pokuša s njom voditi ljubav. Previše je radila i bila je potpuno iscrpljena. Podsjetio se da joj sutra spomene kako je godinama nije vidio toliko umornu. Držeći je u naručju osjetio je kako tone u san. Nekoliko minuta potom, zaspao je tiho hrčući.

U četiri ujutro se probudio. Anne je bila u kupaonici, kašljala je, a učinilo mu se i da povraća. Zagledao se u trag svjetla ispod vrata. Pričekao je da vidi hoće li se vratiti u postelju. Prošlo je desetak minuta. Iz smjera kupaonice dopirala je samo tišina. Ustao je i pokucao na vrata. Nije odgovarala.

- Anne, jesi li dobro? - Čekao je da mu kaže da je sve u redu i neka se vrati u postelju. Ali nije. - Anne? Dušo...je li ti zlo? - upitao je. Večera koju je Pascal pripremila bila je izvrsna, ali hrana je bila teška i obilna. Minutu ili dvije stajao je u tišini, čekajući odgovor. Potom je lagano primio kvaku, odškrinuo vrata i zavirio unutra. Anne je bez svijesti ležala na podu, kosa joj je bila razbarušena, a spavaćica zadignuta. Lice joj je bilo pepeljasto sivo, usne su joj pomodrile. Bilo je očito da je povraćala. Užasnut njezinim izgledom, kleknuo je pokraj nje i provjerio joj puls. Iako je bio slabašan, mogao ga je napipati, ali nije čuo da diše. - O, moj Bože...moj Bože. - Nije se mogao odlučiti bi li je pokušao oživljavati ili bi pozvao 911. Na kraju je požurio po mobitel, vratio se i nazvao iz kupaonice. Tresao ju je i dozivao, ali nije pokazivala ikakav znak da išta od toga dopire do njezine svijesti. Usnice su joj sada bile tamnoplave. Operater hitne pomoći se javio. Brzo mu je izgovorio ime i adresu, rekavši da mu je žena u nesvijesti i da jedva diše.

- Je li pri padu udarila glavom? - raspitivao se operater. Robert se borio sa suzama, očajem i osjećajem nemoći koji ga je obuzeo.

- Ne znam...učinite nešto...molim vas...požurite.

- S mobitelom u ruci, sagnuo se do njezina lica, pokušavajući osjetiti njezin dah. Nije disala. Ponovno je provjerio puls. U prvi trenutak učinilo mu se da je nestao, ali onda je osjetio slabašne otkucaje. U očaju je pomislio da odlazi od njega, a nije mogao ništa učiniti da je u tome spriječi. - Molim vas... molim vas, pomozite mL.mislim da umire.

- Kola hitne pomoći su na putu - mirno je rekao operater. - Ali, morate mi reći još neke podatke. Koliko je godina vašoj ženi?

- Šezdeset i jedna.

- Je li ikada ranije imala problema sa srcem?

- Ne, samo je bila premorena od posla - Odustao je od razgovora, spustio mobitel na pod i pokušao je oživjeti umjetnim disanjem usta na usta. Osjetio je da je lagano udahnula i izdahnula, ali osim toga, nije davala nikakva znaka života. Lice joj je i dalje bilo pepeljasto. Zgrabio je mobitel. - Ne znam što se dogodilo - rekao je. - Možda se onesvijestila i udarila glavom. Pala je...

- Je li imala bolove u grudima prije nego što joj je pozlilo?

- Ne znam, spavao sam. Probudio me njezin kašalj i povraćanje. Kada sam ušao u kupaonicu, već je ležala na podu - objašnjavao je. U daljini je začuo sirenu kola hitne pomoći. Nadao se da su to kola koja dolaze po nju. - Čujem kola hitne pomoći...idu li k nama?

- Nadam se. Kako sada izgleda? Diše li?

- Nisam siguran...izgleda strašno. - Oči su mu se napunile suzama. Strah i panika zbog njezina izgleda, potpuno su ga obuzeli. Zvuk zvona iz prizemlja naglo je prekinuo njegovu unutrašnju borbu. Pojurio je u predsoblje i pritisnuo gumb za otvaranje ulaza. Širom je otvorio vrata stana i u trku se vratio k Anne. Ništa se nije promijenilo, ali malo potom, troje ljudi iz hitne službe ušlo je u stan. Odmakli su ga u stranu, kleknuli kraj nje, poslušali joj srce i provjerili zjenice. Vođa ekipe obratio se drugoj dvojici, rekavši im da je stave na nosila. Sve što je Robert uspio razumjeti od njihovih nasumično nabacanih riječi bilo je "defibrilator". Dok su je iznosili iz stana, shvatio je da na sebi još uvijek ima pidžamu. Na brzinu je zgrabio kaput i nazuo cipele. Mobitel je gurnuo u džep kaputa i dohvatio novčanik pa

pojurio dolje u trci za njezin život. Kada je sišao, već je bila u kolima i prije nego što su zalupili vratima, jedva mu je ostalo vremena da uskoči i smjesti se kraj nje.

- Što se dogodilo? Što joj se dogodilo? - pitao je bolničare, na znajući je li pokušavala povratiti nešto što ju je gušilo. Odgovorili su mu da je imala srčani udar. Mirno je sjedio, ne usuđujući se pomaknuti i gledao kako joj jedan od njih raskopčava spavaćicu i postavlja defibrilator na njezine grudi. Gledajući je ovako otkrivenu, poželio ju je pokriti, ali je znao da sada nije trenutak za čednost. Izgledala je kao da umire. Srce joj nije kucalo, a lice joj je bilo pokriveno maskom za kisik. Kao u hororu, gledao je kako se njezino tijelo trza u grču jednom, pa ponovno.

- O, moj Bože...o, moj Bože... Anne, - šaputao je, posegavši za njezinom rukom - draga, molim te... molim te. - Srce joj je ponovno počelo kucati, no bilo je očito da joj život visi o niti. Nikada u životu Robert se nije osjećao toliko bespomoćnim. Još prije nekoliko sati, sjedili su za večerom sa svojim prijateljima. Izgledala je umorno, ali ničim nije odavala da joj je toliko loše da bi je morao odvesti u bolnicu.

Bolničari su bili previše zaokupljeni s Anne da bi imali vremena s njim razgovarati, no činilo se da su trenutačno zadovoljni njezinim stanjem. Radiouređajem javili su se najbližoj bolnici. Drhtavih ruku Robert je posegnuo za mobitelom i nazvao Erica. Sat je pokazivao četiri i dvadeset i pet. Na drugi zvuk zvona, Eric se javio.

- Nalazim se u kolima hitne pomoći s Anne - drhtavim glasom je rekao. - Imala je srčani udar. Uspjeli su je reanimirati, ali Bože moj, Eric, lice joj je potpuno sivo, a usnice su joj poplavjele - jecao je. Istog trenutka Eric se uspravio u postelji, upalio svjetlo i prodrmao Dianu. Navikla na njegove noćne pozive, nije se na njih više obazirala, no ovaj put, njegov glas zvučao je drugačije. Zatreptala je očima, pokušavajući razbistriti pogled.

- Je li pri svijesti? - odsječno je upitao Eric.

- Nije...našao sam je kako leži na podu u kupaonici. Mislio sam da je pala i udarila glavom...Ne znam...Eric, ona izgleda kao da...- jedva je sastavljao riječi.

- Kamo je voze?

- U Lenox Hill, mislim.

Ta se bolnica nalazila samo nekoliko blokova dalje od njihova stana. - Stižem za pet minuta. Naći ćemo se na hitnom prijemu ili na intenzivnoj. Ne brini se, pronaći ću te...i Roberte, sve će biti u redu. Samo se smiri. - Očajnički ga je želio utješiti nadajući se da je u pravu.

- Hvala ti - tiho je prozborio Robert. Prekinuo je vezu i s užasom se zagledao u bolničare koji su se pripremali za još jednu defibrilaciju. Njezino srce nastavilo je kucati sve do bolnice. Kardiološki tim već ih je spremno čekao na ulazu. Hitro su je pokrili plahtom i izvukli iz kola hitne pomoći. Prije no što je Robert stigao išta progovoriti, projurili su pokraj njega i sve što mu je preostalo, bilo je da požuri za njima. Odveli su je izravno na jedinicu intenzivne njege, dobacivši mu da ostane u hodniku. Stajao je tamo, u kaputu i pidžami, osjećajući se potpuno beskorisnim. Odjednom se urušio, poput starca od stotinu godina. Jedino što je želio, bilo je da bude uz svoju voljenu ženu. Nije ju htio ostaviti samu s nepoznatim ljudima.

Nekoliko minuta potom prišao mu je dežurni liječnik i postavio mu niz pitanja. Malo zatim, stigao je Eric s Dianom. Istog trenutka kada je čula Ericov razgovor s Robertom, razbudila se i ustrajala da s njim pođe u bolnicu. Na brzinu su navukli traperice i kišne ogrtače i izjurili iz kuće. Izraz lica bio im je zabrinut. No Eric je, barem kada bi se sudilo po držanju, djelovao staloženo. Kratko je porazgovarao s Robertom pa ušao u jedinicu intenzivne njege, kazavši mu da ostane u hodniku s Dianom. Ubrzo je izašao, a vidjevši izraz njegova lica, Robert i Diana shvatili su da vijesti koje nosi, nisu dobre.

- Srce joj je ponovno otkazalo. Ovog trenutka bore se za njezin život - tiho je rekao. Nakon dolaska u bolnicu, njezino je srce ponovno prestalo kucati. U razgovoru s dežurnim kardiologom, Eric je saznao da je stanje njezinih vitalnih funkcija prilično loše. Bila je bliže smrti nego u trenutku kada su je dovezli.

- Kada je sve to počelo? - upitao je Eric. Pokušavajući ispričati što se dogodilo, Robert je zaplakao. Diana mu se približila, stisnuvši mu ruku. Eric ga je suosjećajno obgrlio oko ramena.

- Ne znam. Bilo je četiri sata kada sam se probudio. Kašljala je, a zvučalo je kao da povraća. Malo sam pričekao, a onda se utišala. Kada sam ušao u kupaonicu, već je bila u nesvijesti.

- Je li se žalila na bolove u grudima nakon što ste se jučer vratili kući? - upitao je Eric, iako je znao da to sada više nije važno. Bez obzira na vrijeme, udar koji ju je pogodio, bio je vrlo jak. Kardiolog je mislio da su njezini izgledi da ga preživi, minimalni. Situacija je bila krajnje ozbiljna.

- Bila je jako umorna, ali inače je izgledala dobro. Pričala je o ljetovanju u Francuskoj i rekla kako bi sutra voljela poći u kino - prisjećao se Robert. Zagledao se u Dianu, ali činilo se da je ne vidi. Bio je u stanju potpunog šoka. - Trebao bih nazvati djecu. Ne znam što da im kažem. Sigurno će se strašno uplašiti.

- Ja ću ih nazvati - tiho je rekla Diana. - Znaš li njihove brojeve? - Nesvjesno ih je izrecitirao, a Diana ih je pribilježila. Ostavivši Erica s Robertom, pošla ih je nazvati. Dovoljno dobro ih je poznavala da bi im mogla reći vijest poput ove.

- O, moj Bože, - rekao je Robert dok ga je Eric pokušao prisiliti da sjedne - što ako...

- Možemo jedino čekati. Ljudi uspijevaju preživjeti stvari poput ovih. Pokušaj se smiriti. Nećeš joj pomoći ako sebi na bilo koji način naškodiš. Ona bi željela da sada budeš snažan, Roberte.

- Trebam je - rekao je gušeći se u suzama. - Ne mogu živjeti bez nje. - Eric se nečujno molio nadajući se da neće morati, ali to se nije činilo sigurnim. Mogao je zamisliti kako se Robert sada osjeća. Znao je koliko su, gotovo četrdeset godina, bili sretni i odani jedno drugome. Ljudi koji zajedno žive toliko dugo vremena, nerijetko se stope u jedno i djeluju poput dvije polovice iste cjeline.

- Samo nastavi pozitivno razmišljati - rekao je, tapšući ga po ramenu. Diana im se u međuvremenu pridružila. Uspjela je dobiti sve troje njihove djece. Bili su na putu u bolnicu. Oba njihova sina živjela su na Upper East Sideu, a kći u SoHou, no u pet ujutro neće im biti teško pronaći taksu. Prošlo je već sat vremena od trenutka kada je Robertova noćna mora započela.

- Zašto mi ne dopuštaju da je vidim? - upitao je. Glas mu je odražavao strah. Nikada se još nije osjećao toliko bespomoćno i sputano. Dok je Anne bila uz njega, mislio je o sebi kao o snažnom muškarcu i uvijek mu se činilo da može izaći na kraj sa svakim zadatkom i izazovom. Ali bez nje njegov svijet odjednom se srušio i

sve o čemu je mogao misliti, bio je prizor njezina tijela kako leži na podu kupaonice, posivjela i bez svijesti.

- Pustit će te k njoj čim to bude moguće - uvjeravao ga je Eric. - Siguran sam da čine sve što je u njihovoj moći. Sada bi im samo smetao. - Robert je kimnuo zatvorivši oči. Diana se spustila na sjedalo do njega i čvrsto mu stisnula ruku. Prije nego što je s Ericom izletjela iz stana, nije se stigla čak ni počestljati. U sebi se molila da se Anne izvuče. Nije mu željela kazati da za to nema puno nade.

- Moram je vidjeti - ponovio je Robert. Panika ga je potpuno obuzela. Eric ga je smirivao kazavši mu da će provjeriti što se događa. Ali, ono što je vidio nakon što je ušao u jedinicu intenzivne skrbi, nije izgledalo ohrabrujuće. Intubirali su je i spojili na respirator. Monitori koji su registrirali njezine vitalne funkcije, redom su divljali ispuštajući zvučne znakove upozorenja. Intravenozni tretman bio je u tijeku. Cijeli tim svim silama se trudio da je održi na životu, slušajući napatke glavnog liječnika. Na prvi pogled Ericu je bilo jasno da nema nikakvog izgleda da Roberta puste unutra. I bolje je tako, pomislio je. Kad bi je vidio u ovakvom stanju, još bi se više prestrašio.

Vrativši se u čekaonicu, zatekao je oba Robertova sina. Lica su im odavala zabrinutost. Nekoliko minuta potom stigla je i Amanda. Prošlih dana svi su se čuli s majkom. Izgledala je dobro, radila je, bila je posve zdrava i sve je bilo u redu. A sada je odjednom ležala u bolnici boreći se za život i oni nisu mogli učiniti ama baš ništa da joj pomognu. Stojeći u hodniku, Mandy je plakala u naručju mlađeg brata. Stariji je sjedio uz Roberta. Diana ga je još uvijek čvrsto držala za ruku. Nije im preostalo ništa, osim čekati.

Malo iza sedam, prišao im je glavni kardiolog i rekao da je pretrpjela još jedan težak udar. U međuvremenu nije dolazila k svijesti. Nije im morao reći koliko je situacija ozbiljna. I sami su to znali. Robert je rukama prekrio lice i zaplakao. Bio je potpuno izgubljen i nije se stidio to pokazati. Da ju je njegova ljubav mogla spasiti, već bi bila spašena.

Noć iza njih bila je duga i okrutna. Nešto iza osam, Diana je ušla u čekaonicu noseći poslužavnik s kavom. Iza nje ušao je kardiolog. Izraz lica bio mu je ozbiljan i dostojanstven. Čim ga je ugledao, Eric je znao da su vijesti koje nosi loše. I Robert je to znao.

Ustao je i zagledao se u njega odbijajući se suočiti s onim što nije želio čuti. - Ne -izgovorio je pokušavajući pobjeći od još neizrečene istine - Ne. Ne želim to čuti. - Djelovao je užasnuto, no istovremeno snažno i srdito. Oči su mu plamtjele divljim sjajem, potpuno nepoznatim svima koji su ga poznavali. Bio je to strašan, bolan prizor,

- Žao mi je, gospodine Smith. Vaša supruga nije preživjela drugi infarkt. Učinili smo sve što je bilo u našoj moći. Nismo je uspjeli vratiti. Masirali smo srce...ali jednostavno nam je iskliznula. Primite moju iskrenu sućut. - Robert je stajao zureći u njega. Izgledao je kao da bi se svakog trenutka mogao srušiti. Trenutak potom, Amanda mu se jecajući bacila u naručje. Svi su bili zatečeni viješću koju su upravo čuli. Činilo se nemogućim da je Anne prije svega nekoliko sati sjedila s njima za večerom, a sada je nema. Robert se s time nije mogao pomiriti. Paraliziran od boli, zagrlio je kćer. Preko njezina ramena zagledao se u Erica, Dianu i svoje sinove koji su plakali zagrlivši jedni druge.

Liječnik mu se obratio i oprezno mu rekao da se sada mora pobrinuti za daljnji postupak. Anne će u međuvremenu ostati kod njih. - Kakav postupak?

- promuklo je upitao Robert. Oči su mu se ponovo punile suzama.

- Morate pronaći pogrebnika, gospodine Smith i s njime sve dogovoriti. Još jednom, primite moju Iskrenu sućut - ponovio je uputivši se prema prijamnom pultu jedinice za intenzivnu njegu da bi porazgovarao sa sestrama. Prije nego što završi smjenu, morao je ispuniti uobičajene obrasce. Zajedno s ostalima, Robert je bespomoćno stajao u hodniku, nesvjestan pogleda ljudi koji su prolazili hodnikom. Bila je subota, dan kada su prijatelji i članovi obitelji od jutra dolazili u posjet pacijentima. - Mogli bismo svi zajedno poći malo k nama - tiho je predložio Eric, otirući suze. Čvrsto je primio Roberta pod ruku. - Popit ćemo kavu i popričati - dodao je pogledavajući Dianu. Kimnula je. Zagrlila je Amandu i krenula s njom prema izlazu. Robert ih je slijedio u pratnji svojih sinova. Eric je hodao za njima. Prošli su kroz bolnicu, slijepi za sve oko sebe i zakoračili u zimsko jutro. Nakon kiše koja je cijele noći padala, dan je bio posebno hladan. Nebo se natmurilo, kao da se sprema još jedna oluja. Ali Robert to nije zamjećivao. Bio je gluh,

nijem i slijep za sve što se događalo oko njega. Bez riječi sjeo je u taksi uz svoju djecu. Eric i Diana sjeli su u drugi. Nekoliko minuta potom bili su kod Morrisonovih.

Trudeći se da ne pravi buku, Diana se tiho kretala kuhinjom pripremajući tost i kavu. Robert je s ostalima sjedio u dnevnom boravku. Izgledao je potpuno slomljeno.

- Jednostavno to ne mogu shvatiti - rekao je kada je pred njega stavila veliku šalicu s kavom. - Kada smo legli, sve je bilo u redu. Lijepo smo se proveli kod Donnallyjevih i posljednje što je rekla, bilo je da se veseli odmoru u kući na francuskoj rivijeri.

- Kakvoj kući na Rivijeri? - zbunjeno je upitao Jeff, njegov stariji sin.

- Odlučili smo unajmiti kuću u St. Tropezu i provesti u njoj cijeli kolovoz - objasnio je Eric. - Prošle večeri gledali smo slike i tvojoj majci kuća se jako svidjela. Kada sada razmišljam o tome, sjećam se da je zaista bila blijeda i djelovala je prilično umorno. Ali nisam na to obratio pozornost. Svi Njujorčani zimi izgledaju umorno - rekao je predbacujući si što nije nešto posumnjao.

- Na putu kući pitao sam je je li joj dobro - prisjećao se Robert. - Izgledala je iscrpljeno, kao i uvijek kada bi pretjerala s poslom. Za nju je to bilo posve uobičajeno. Namjeravala je danas duže ostati u postelji. A sada je zauvijek zaspala - rekao je, odjednom se sjetivši kako nije tražio da je vidi. Osjećaj izbezumljenosti potpuno ga je preplavio. Nadao se da će mu to poslije ipak dopustiti. Jedino o čemu je sada mogao misliti, bio je njegov bolan gubitak. Po ne znam koji put u mislima je vraćao film prethodne večeri, predbacujući si da nije moralo tako završiti. U nekom drugom scenariju mogao je vidjeti da se nije radilo samo o umoru. Mogao ju je spasiti. Ali predbacivanje samom sebi nije imalo smisla. Svi su to znali.

Kavu je jedva srknuo, a tost nije ni dotakao. Nije mogao zamisliti da išta stavi u usta. Sve što je želio, bilo je da ju vidi i zagrlji.

- Što ćemo sada? - upitala je Amanda ispuhujući nos u jednu od maramica iz kutije koju je Diana neprimjetno ostavila na stolu. U svojih dvadeset i pet godina nikada nije doživjela gubitak poput ovoga, ili neki sličan. Smrt joj je bila potpuno strana. Njezini djed i baka umrli su u vrijeme kada je bila još odviše mala da bi ih se sjećala. Nikada nije izgubila čak ni kućnog ljubimca. Za nekog tko sa smrću nije imao nikakva iskustva, ovo je zaista bio velik šok.

- Ja ću vam pomoći da se snađete - ponudio je Eric.

- Poslije ću nazvati Franka Campbella - predložio je. Campbell je bio poznati pogrebnik čije su usluge Njujorčani godinama koristili. Svojevremeno je organizirao pogreb Judy Garland. - Imaš li ikakvu zamisao o tome što bi želio? - upitao je Roberta. - Želiš li da je kremiraju? - Začuvši pitanje, Robert se ponovno slomio. Nije želio da je kremiraju, želio ju je vidjeti kako ulazi u dnevni boravak Morrisonovih i pita ih zašto se ovako glupiraju. No ovo nije bilo glupiranje. Za njezinu djecu bio je to strašan i težak gubitak. Ali Robertu je ipak bilo najteže.

- Mogu li ti ikako pomoći? - tiho je upitao Jeff. Mike, njegov mlađi brat, također je ponudio pomoć. U međuvremenu su nazvali svoje žene i rekli im što se dogodilo. Nakon nekoliko minuta Diana se neopaženo povukla i nazvala Pascal i Johna. Kada su čuli da je Anne noćas umrla, bili su u potpunosti zaprepašteni. U prvi trenutak odbili su u to vjerovati.

- Anne? Ali bila je dobro prošle večeri - Pascal se, baš poput ostalih, odbijala suočiti s istinom. - Ne mogu vjerovati...što se dogodilo? - Diana joj je rekla onoliko koliko je znala. Plačući, pošla je Johnu reći tužne novosti. Upravo je bio zadubljen u jutrošnje novine. Za pola sata pojavili su se kod Morrisonovih. Robert se tek u jedan iza podneva vratio u svoj stan da se presvuče. Vidjevši upaljena svjetla i ručnike kojima ju je pokrivao pokušavajući je zagrijati, kako odbačeni leže na podu kupaonice, ponovno je zapao u grčevit plač. Pošao je u spavaću sobu i legao na krevet. Iz jastuka se širio lagani miris njezina parfema. Bilo je to sve što mu je od nje ostalo.

Istog popodneva Eric je s njim pošao u Campbellovo pogrebno poduzeće, pomažući mu da prebrodi taj teški trenutak, donese odluke o pogrebu, naruči cvijeće i izabere lijes.

Odabrao je mahagonij obložen bijelim baršunom. Osjećaj da prolazi kroz najgoru noćnu moru, neprestano ga je pratio. Rekli su mu da je poslije može vidjeti. Vratio se u pratnji Diane. Cijelo vrijeme tiho je plakala gledajući kako podiže i grli Annino beživotno tijelo, ne želeći je ispustiti iz naručja. Potom ga je Jeff odveo na večeru u krugu njegove obitelji. No nitko od njih nije bio gladan i jedva su dotakli hranu. Robert je nije ni pogledao, iako od večere kod Donnallyjevih nije ništa jeo. Ali kada su mu Jeff i njegova žena predložili da oстане

prespavati u njihovoj kući, s olakšanjem je prihvatio. Mandy je s Mikeom i Suzan pošla u njihov stan. Nitko od njih nije želio biti sam u takvom trenutku. Bili su zahvalni sudbini što imaju jedni druge.

Donnallyjevi i Morrisonovi također su večerali zajedno. Još uvijek su bili u nevjerici zbog Annine nagle smrti. Samo večer ranije, sjedila je s njima za stolom. Sada je više nije bilo, a Robert se preko noći pretvorio u ruševinu.

- Ne volim spominjati nešto toliko neprikladno. Ali pitam se, što ćemo sada s kućom u St. Tropezu?

- rekla je Diana, bezvoljno prevrćući hranu po tanjuru. Sjedili su u kineskom restoranu, ali nitko od njih nije imao volje za jelom.

- Kada si već započela tu temu, - namršteno je rekao John - osjećam se slobodnim nastaviti je. Kuća je previše skupa da bi se troškovi najma podijelili na dva para. Morat ćemo odustati - zaključio je. Pascal ga je s nelagodnom pogledala.

- Mislim da to neće biti moguće - gotovo je prošaputala.

- Zašto ne? Još uvijek nismo potvrdili da ćemo je unajmiti. - Večer prije, svi su se složili da će potvrdu o rezervaciji poslati tek u ponedjeljak, s faksa u Anninom uredu.

- Zapravo, jesmo - rekla je Pascal s glupim izrazom na licu.

- Što bi to trebalo značiti? - blijedo ju je pogledao John.

- Kuća je bila toliko lijepa da sam se uplašila da će je netko drugi ugrabiti pa sam zamolila majku da položi kaparu za nju. Bila sam sigurna da će vam se svidjeti.

- Odlično - kroz zube je promrsio John. - Tvoja majka godinama nije kupila ni običnu pastu za zube ako joj za nju nisi dala novac ili je ponijela sa sobom, a sada odjednom ostavlja kaparu za kuću? Čak i prije nego što smo se složili? - oštro se zagledao u Pascal s izrazom potpune nevjerice.

- Rekla sam joj da ćemo joj odmah poslati novac

- tiho mu je odgovorila, ispričavajući se pogledom. Kuća je bila upravo onakva, kakvu im je agent obećao pronaći. Kada su vidjeli slike, bili su oduševljeni. Gledano na taj način, nije pogriješila.

- Reci joj neka traži povrat novca - odlučno je kazao John.

- Ali, kaparu je nemoguće dobiti natrag. Naglasili su da je ne vraćaju.

- Za ime Boga, Pascal, kako si to mogla učiniti?

- bjesnio je. No njegova ljutnja tog je trenutka bila samo ispušni ventil zbog Annine smrti.

- E pa, sada to izvoli lijepo platiti svojim vlastitim novcem. Nitko od nas više ne želi ići tamo, a najmanje Robert. Gotovo je. Možeš sve to zaboraviti.

- Možda i ne - tiho je rekla Diana. - Do tada će proći više od pola godine. Robert će se onda vjerojatno osjećati daleko bolje nego sada. Za njega bi bilo dobro da se malo udalji od svega i pođe negdje, gdje još nije bio, s ljudima koje poznaje. Mislim da ne bismo trebali odustati.

- Eric ju je pažljivo slušao, a potom kimnuo.

- Mislim da si u pravu - složio se. Ali John nije tako mislio.

- A što ako ne bude želio ići? Naći ćemo se u gabuli s dva prilično velika zalogaja koja si ne možemo priuštiti. Ja ne idem. I nemam namjeru platiti - niječno je odmahnuo glavom.

- Onda ću ja platiti. - Pascaline oči opasno su zaiskrile kada se zagledala u njega. - Ti si jednostavno previše škrt, Johne Donnellyju, i ovo ti je dobro došlo kao izgovor da ne potrošiš novac. Ja ću platiti naš dio, a ti možeš ostati kod kuće ili poći svojoj majci u Boston.

- Otkada si postala tako velikodušna? - upitao je tonom koji ju je uzrujao. No poput ostalih, i Pascal je zapravo bila uznemirena zbog Anne, a ne zbog primjedbe svog muža.

- Mislim da bismo se trebali držati zajedno. Robert će nas u budućnosti trebati više nego ikada

- ustrajala je. Morrisonovi su se složili. Pokušali su Johna nagovoriti da promijeni mišljenje, ali ostao je nepokolebljiv.

- Ne idem - tvrdoglavo je ponovio.

- Onda nemoj. Ići ćemo nas četvero - mirno je zaključila Pascal, tužno se nasmiješivši Ericu i Diani.

- Poslat ćemo ti razglednicu s Rivijere.

- Možeš povesti svoju majku.

- Možda i hoću - odvratila je okrenuvši se prema Ericu i Diani. - Dogovoreno. U kolovozu idemo u St. Tropez. - U tom trenutku St. Tropez im je bio posljednja briga, ali na neki način svima je odgovaralo razmišljati o nečemu daleko ugodnijem. Jedina tema o kojoj su još mogli razgovarati, bio je Robert i gubitak njihove voljene prijateljice. Za njega nisu mogli učiniti ništa, osim pružiti mu svoju

potporu. I mada se odlazak u St. Tropez bez Anne činio poput izdaje, Pascal je rekla kako je sigurna da bi Anne željela da pođu i povedu Roberta sa sobom.

- Možda nam neće biti iako uvjeriti ga da pođe s nama, - razumno je primijetila Diana - ali imamo dosta vremena da ga nagovorimo. Bit će najbolje da unajmimo vilu, a poslije ćemo s njim o tome razgovarati. - Do tada će, pretpostavila je, i John malo omekšati. Ali, čak i s njim, bilo je tako tužno pomisliti da će samo njih petero otići na put. Bilo je nevjerojatno zamisliti da više nikada neće vidjeti Anne.

Kratko iza toga, Donnallyevi su pošli kući. Pascal je poslije nazvala Roberta u Jeffov dom i kazala mu da u svakom trenutku može računati na njih. Ali Robert je bio previše uznemiren da bi s njom pričao. U glasu mu se osjećalo da je ponovno plakao. Zapravo, nije ni prestao. Željela mu je nekako pomoći, ali to je bilo nemoguće. Obećala mu je da će se sutra vidjeti u pogrebnoj dvorani na "bdijenju". Pokop je bio dogovoren za utorak. Robert je zamolio Jeffa da obavijesti Annine partnere iz tvrtke, a njegova je snaha nazvala podužu listu prijatelja i poznanika prije nego što osmrtnica sutradan izađe u novinama. Robert ju je osobno napisao, a Jeff istoga popodneva naručio da je objave u nedjeljnom izdanju *New York Timesa*.

To je neizdržljivo, razmišljao je Robert legavši u postelju u Jeffovoj i Elizabethinoj sobi za goste. Osjećao se potpuno izgubljenim i nemoćnim od tuge, suza i gladi. U cijelom životu nikada se još nije osjećao toliko slomljenim i usamljenim. Trideset osam prekrasnih godina prekinuto je u trenutku. Bez i trunke dvojbe, bio je posve siguran da je njegov život također završio.

3.

Annin pogreb održan je u crkvi St. Jamesa na Madison aveniji u utorak poslijepodne. Robert je zajedno s djecom, snahama i petero unučadi, sjedio u prvoj klupi. Četvero njegovih prijatelja stalno je bilo uz njega. Crkva je bila dupkom puna ljudi koje su oboje poznavali; Anninih kolega, klijenata, školskih drugova i starih prijatelja. Robert je, slomljen od tuge, ušao u crkvu s kćeri koja ga je držala ispod ruke. Oči su im bile pune suza, kao i njegovim sinovima. Tišinu su povremeno prekidali Pascalini tihi jecaji. John je mirno sjedio uz nju, niz obraze slijevale su mu se suze.

S rukom u ruci, vlažnih očiju, Morrisonovi su sjedili do njih, u drugom redu. Bilo je potpuno neshvatljivo da Anne više nema. Krug od šestero nerazdvojnih prijatelja grubo je prekinut, jedan njegov dio zauvijek je nestao, izgubili su voljenu prijateljicu.

Misa je bila kratka i dirljiva. U tihoj povorci izašli su iz crkve slijedeći lijes prema groblju. Bila je zima i sniježilo je, no taj dan bio je posebno turoban. Robert je koračao u pratnji svoje djece. Svećenik, kojega su oboje poznavali još od vjenčanja, nad njezinim je grobom izgovorio nekoliko oproštajnih riječi. Robert je rekao svoje posljednje zbogom i s obitelji krenuo prema automobilu. Izgledao je poput živog mrtvaca, gluh i slijep za ostatak svijeta.

Nakon ukopa svi su pošli Morrisonovima na karmine organizirane za obitelj i prijatelje koje su pozvali. Potpuno izgubljen u masi ljudi, Robert se kretao poput robota i ubrzo nestao. Nije se javio čak ni svojoj djeci. John Donnally odvezao ga je kući i ostao s njim, ne želeći ga ostaviti samog.

Robert se iscrpljen spustio na kauč. Tog trenutka bio je previše umoran da bi plakao. Jednostavno je sjedio, praznim pogledom zureći pred sebe.

- Želiš li štogod? - tiho je upitao John, naglo poželjevši da je Pascal ovdje. Ona se daleko bolje snalazila u ovakvim prilikama. No, pretpostavio je da Robert sada ne želi nikoga uz sebe, pa čak ni njega. Bio je u pravu.

- Ne, hvala - odgovorio je. John nije mogao odlučiti bi li ostao uz njega ili otišao. Robert je šutio. Ne znajući što bi drugo učinio, natočio je čašu vode, stavio je kraj njega i sjeo u fotelju preko puta.

Činilo se da ga Robert uopće ne primjećuje. Malo potom legao je na kauč i zatvorio oči. - Uvijek sam mislio da ću ja umrijeti prvi - tiho je prozborio boreći se s patnjom kroz koju je prolazio. - Ona je bila mlađa i činila se daleko snažnijom. Nikada mi nije palo na um da ću je izgubiti. - Proteklih dana ljudi su mu stalno ponavljali da je nikada neće izgubiti, da će u duši zauvijek ostati s njim, ali činjenica da je više nema uz njega, bila je i više nego očita. Zagledao se u Johna, očiju punih neizrecive patnje. - Reci mi, što ću sada sa sobom? - upitao je ne znajući kako dalje nastaviti život. U trideset i osam godina Anne je postala nerazdvojnim djelom njegove duše i tijela.

- Polako ćeš to prevladati, dan po dan - rekao je John, spustivši se pokraj njega na kauč. -To je sve što možeš učiniti. Jednoga dana bit će ti bolje. Nikada više neće biti isto, ali nastavit ćeš dalje. Imaš svoju djecu i prijatelje. Ljudi nekako prežive te trenutke.

- Nije mu želio reći da bi se jednoga dana možda mogao ponovno oženiti. U Robertovu slučaju to se nije činilo izvjesnim. Dugo godina Anne je bila njegova jedina ljubav, a on jednostavno nije bio takav tip muškarca. No i bez toga, jednoga dana morat će nastaviti sa svojim životom. Nije imao izbora. John se jedino mogao nadati da ga to neće dotući u tolikoj mjeri da se potpuno prepusti i odustane.

- Možda bih trebao otići u mirovinu. Ne mogu zamisliti da se vratim na posao. - Robert zapravo nije mogao zamisliti da išta više čini bez Anne. Razlog njegova življenja je nestao.

- Prerano je za takve odluke. Ostavi za sada sve kako jest - rekao je John mudro zaključivši kako bi posao Robertu mogao pomoći da se izvuče iz krize. Imao je prilike vidjeti kako ljudi u takvim trenucima lako odustaju od života i bio je ozbiljno zabrinut za prijatelja.

- Prodat ću ovaj stan. Ne mogu ovdje nastaviti živjeti bez nje. - Oči su mu se ponovno ispunile suzama.

- Neko vrijeme možeš živjeti s nama dok ne odlučiš što ćeš dalje. - Ali, istina je bila da je Robert zapravo želio ostati ovdje sa svojim uspomenuama. Pascal i Diana rekle su Amandi da će joj rado pomoći da spakira Anninu odjeću, ali Robert se s time nije mogao suočiti. Želio je da sve ostave kako jest. Bilo je utješno vidjeti njezine stvari u ormaru, njezin kućni ogrtač odložen na vješalici u kupaonici i četkicu za zube u čaši. Tako se mogao obmanjivati da je samo privremeno odsutna, možda na nekom kongresu ili skupu s kojega će se uskoro

vratiti. No svi su znali da će se prije ili kasnije Robert morati suočiti s grubom činjenicom da se s puta na koji je otišla, Anne nikada neće vratiti.

Dugo vremena dva su prijatelja sjedila u potpunoj tišini. Mrak je ispunio sobu i Robert je zapao u san. John ga nije želio ostaviti samog. U tišini je sjeo u njegovu radnu sobu i zadubio se u neke od njegovih knjiga. Oko šest popodne nazvala je Pascal.

- Kako mu je? - kao i svi ostali, i Pascal je bila prilično zabrinuta.

- Zaspao je. Potpuno je iscrpljen. Ne želim ga ostaviti samog. Što misliš, što bih sada trebao učiniti?

- upitao je. Kada su u pitanju bili osjećaji, uvijek se oslanjao na njezino mišljenje.

- Ostani s njim preko noći - odvratila je. I John je upravo o tome razmišljao. - Nemoj ga buditi. Želiš li da vam donesem nešto za jelo?

- Vjerojatno ima nečega u kući - nesigurno je rekao. Dosad još nije provjerio.

- Donijet ću juhu i nekoliko sendviča - odlučila je. Ovoga puta John se suzdržao od šala na račun njezina kuhanja. Zapravo joj je bio zahvalan na brizi. To što se dogodilo Anne, sve ih je podsjetilo koliko život može biti krhak, a prijateljstvo dragocjeno. Istinski je želio pomoći Robertu, ali nije znao kako. Svi su to željeli. - Požurit ću - rekla je Pascal i prekinula vezu.

Uskoro se pojavila noseći vrećicu u jednoj ruci i francuski kruh pod drugom rukom. Robert se upravo probudio. Izgledao je iscrpljeno i izgubljeno, ali kratki san ipak mu je koristio. Od petka nije spavao kako treba. No kada je vidio juhu i sendviče koje im je Pascal poslužila u kuhinji, odbio je jesti. Pomnije ga pogledavši, uočila je koliko je posljednjih dana smršavio. Bio je previše slab.

- Moraš nešto pojesti. Tvoja djeca te trebaju, Roberte. I mi te trebamo. Razboljet ćeš se.

- Pa što onda? - ogorčeno je upitao. - To više nije ni najmanje važno.

- Ali jest. Nama. Zato budi dobar i pojedij malo juhe - naredila mu je tonom kao da razgovara s malim djetetom. Nevoljko je sjeo za kuhinjski stol i pojeo nekoliko žlica juhe. Sendviče je odbio, ali i to je bilo nešto. Pascal mu je tada rekla da bi bilo dobro da John ostane s njim preko noći.

- Nije potrebno. Samo vi pođite kući. Dobro mi je. - Dakako, bila je to puka fraza. Stanje u kojemu se nalazio, nitko ne bi nazvao dobrim.

- Ali, John zaista želi ostati s tobom - ustrajala je Pascal. No Robert se nije dao razuvjeriti. U deset navečer napokon su otišli. Vozeći se u taksiju, na putu kući, oboje su djelovali iznureno. - Ne mogu se prestati brinuti - rekla je Pascal. - Što ako jednostavno odustane i umre? To se ponekad događa.

- Neće - odvratio je John, pokušavajući u to i sam vjerovati. - Ne može. Nekako će to preboljeti, nikad potpuno, ali dovoljno da nastavi kakav-takav život. To je vjerojatno najviše što možemo očekivati - dodao je predviđajući tužan nastavak Robertova budućeg života.

- Nisam u to posve sigurna - rekla je Pascal, iznova otirući suze s obraza. Tragedija koja se dogodila, sve ih je zatekla nespremnima. Tko je mogao zamisliti da bi ih Anne mogla napustiti bez ikakva upozorenja, tako naglo i prerano? Privila se uz Johna i ostala tako sve dok se taksi nije zaustavio pred njihovom kućom. Za sve njih bio je to okrutan podsjetnik na krhkost i prolaznost njihova vlastitog života. Poruka koju su primili, duboko ih se dojmila.

Nije bilo dana kada Pascal, John, Eric i Diana ne bi nazvali Roberta. No iduća četiri tjedna nitko od njih nije ga vidio. To vrijeme proveo je kod Jeffa, okružen djecom i unucima. Nije mogao podnijeti pomisao da bude sam u stanu. U to vrijeme nije radio, a s prijateljima se našao odmah nakon povratka na posao, na večeri kod Donnallyjevih. Istog tjedna vratio se u svoj stan. Od Annine smrti prošlo je mjesec dana.

Kada su ga vidjeli, bili su zaprepašteni njegovim izgledom. Prilično je smršavio, a iz očiju mu je zjapila praznina. Pascal ga je čvrsto zagrlila, boreći se sa suzama. Svatko od njih na svoj način pokušavao se boriti s tugom, no srcem su svi bili uz njega.

- I, što je novoga kod vas? - upitao je Robert, trudeći se zvučati radoznavo, no po izrazu njegovih očiju vidjelo se da ga to ni najmanje ne zanima. Bilo mu je teško usredotočiti se na njihove živote i razmišljati o tome što im se događa, bez osjećaja boli zbog strašnog gubitka koji ga je zadesio. Unatoč tomu, bio je sretan što ih vidi. Uspio se opustiti i na kraju večeri čak se i nasmijao Johnovim otrcanim šalama na Pascalin račun. Slušajući ih, zamijetio je da se

jedni prema drugima odnose s daleko više pažnje i bliskosti. Poruka koju su primili Anninom smrću, bila je glasna i jasna.

- Jučer sam dobila nove fotografije kuće u St. Tropezu - rekla je Pascal dok su ispijali kavu, oprezno ispitujući teren. Znala je da je prerano za razgovor o najmu kuće bez Anne. Ali pet i pol mjeseci koji su ih dijelili od odlaska, bilo je dugo vremena. Robert će do tada možda uspjeti prevladati tugu.

Nekoliko minuta čavrljala je o kući, ali vidjevši izraz Robertova lica, zašutjela je. Očiju ispunjenih tugom, bez riječi ju je promatrao. - Ne idem s vama - tiho je rekao. Prisjećanje na odmor kojemu se Anne toliko veselila, kao i na ljeto koje su davnih dana proveli u St. Tropezu, za njega je bilo nepodnošljivo.

- Ne moraš odmah odlučiti - brižno je rekla Diana, pogledom tražeći Ericovu potporu. Kimnuo je.

- Ako nam se ne pridružiš, John će nam potpuno zagorčati život - priključio se. - Odviše je škrt da bi pristao dijeliti najamninu na samo dva para. Ako nas imalo voliš, poštedi nas toga - nasmiješio se.

- Možda bi se Diana mogla prihvatiti sakupljanja dobrotvornih priloga. Vjerujem da bi uspjela prikupiti dovoljno novca za najam - rekao je Robert trudeći se našaliti, no bez prave radosti.

- To ja zovem idejom - uskliknuo je John. Svi su se nasmijali. - A možda bi i tvoja majka mogla stajati na uglu i prodavati olovke da nam pomogne - dobacio je Pascal. Prostrijelila ga je pogledom, ali bila je to aluzija kojoj su se svi, prvi put u proteklih mjesec dana iskreno nasmijali.

- Zapravo, čast mi nalaže da se držim dogovora i platim naš dio - rekao je Robert. - Anne je od početka podržavala tu zamisao i nagovarala vas da pristanete. Nemam ništa protiv da sudjelujem u troškovima. No ja ne želim ići.

- Ne pričaj gluposti, Roberte - pobunila se Diana.

- Naravno da ne moraš platiti - rekla je, primjetivši da ju je Pascal ošinula pogledom.

- Zapravo, mislim da je to jako lijepo od tebe - rekla je Pascal, hrabro se suočivši s pogledima punim negodovanja ostatka njihova društva. Robert je ukočeno kimnuo. S obzirom na prilike, njegov prijedlog činio mu se posve razumnim. Zašto bi itko snosio teret zbog smrti njegove žene?

- Recite mi iznos i poslat ću vam ček - zaključio je. Nakon toga razgovarali su o drugim stvarima, ali čak je i Johnu bilo prilično neugodno zbog Pascalina ispada. Čim su ostali sami, predbacio joj je da nema takta.

- Ne misliš li da je u najmanju ruku neukusno Roberta tražiti da plati nešto što ne misli koristiti? Stalno govoriš da sam ja škrt, ali ova tvoja mudrolija potpuno je u francuskom stilu. - Pogledom punim osude promatrao je kako spokojno pere čaše nakon njihova odlaska.

- Ako plati, sigurno će poći s nama, čak i ako sada tako ne misli - mirno je odvratila. John se glasno nasmijao. Lijepo je to smislila.

- Odakle ti takva ideja?

- Zar ti ne bi?

- Ja? - nasmijao se. - Kvrugu, kad bih ja za nešto platio, onda bih to i iskoristio. Ali Robert je malo plemenitiji od mene. Siguran sam da neće doći.

- A ja sam sigurna da hoće. Doduše, on to još ne zna, ali hoće. A to će za njega biti jako dobro - samouvjereno je izjavila.

- Ako se slučajno predomisli, nadam se da umjesto Anne neće sa sobom povesti svoju djecu. Unuci su mu prokleta bučni, a Susan mi ide na živce

- odvratio je John. Susan je i Pascal išla na živce, a ni Diana njome nije bila oduševljena. Ni druga Robertova snaha nije bila puno bolja, a i Amanda je znala biti naporna. No ovoga trenutka Pascal za to nije marila.

- Nije važno. Nadajmo se da će poći.

- Znaš, drago mi je da si to učinila - blago ju je pogledao. - Kada si to rekla, skoro sam prevrnuo svoju šalicu s kavom. Pomislio sam da možda predugo živiš sa mnom - nacerio se.

- Nedovoljno dugo - odvratila mu je nagnuvši se prema njemu da bi ga poljubila. Otkad je Anne umrla, neprestano se podsjećala koliko joj John znači. I on je o tome razmišljao. Unatoč svim razlikama, jedno s drugim bili su vrlo sretni. Nedavno su oboje shvatili da je život prekratak da bi se tratio na gluposti.

4.

Sljedeća tri mjeseca jednom tjedno nalazili su se s Robertom na objedu. Prva dva nije prošao ni dan, a da ga ne bi nazvali. Bilo mu je bolje, ali još uvijek je bio žalostan. Prilikom svakog susreta govorio je o Anne, no tužne teme polako su zamijenile smiješne dogodovštine. Iako bi ponekad još uvijek plakao kada bi o njoj govorio, sada se mogao i smijati.

Posao mu je oduzimao puno vremena. Još uvijek je tvrdio da će prodati njihov stan, no unatoč tomu, njezine stvari i dalje su stajale netaknute. Jedne večeri Pascal i John nakratko su svratili k njemu prije nego što su zajedno izišli na objed. Annin kućni ogrtač još uvijek je visio u kupaonici, njezina četka za kosu stajala je na toaletnom stoliću, a ormar u predsoblju bio je pun njezinih kaputa i cipela. No barem je radio, viđao djecu i redovito se nalazio s prijateljima.

Za vrijeme jedne od njihovih redovitih večera, ponovno su ga pokušali nagovoriti da im se u kolovozu pridruži u St. Trpezu, ali odbio je rekavši da ima previše posla. Ljeto je namjeravao provesti u New Yorku, no držao se obećanja i poslao im ček s iznosom svoga dijela troškova. Od Annine smrti prošlo je četiri mjeseca. Želio je dovršiti neke njezine projekte i u međuvremenu je, u njezino ime, osnovao zakladu za zaštitu svih obespravljenih, a posebno zlostavljanih žena i djece.

- Ljeti je u New Yorku prilično neugodno - rekao je Eric, iako je morao priznati da će i sam najvjerojatnije morati skratiti odmor. Obujam posla prilično mu se povećao, a jedan od njegovih partnera posljednjih mjeseci bio je odsutan zbog bolesti. Diana je zbog toga bila razočarana, no bude li tako, odlučila je ostati u Francuskoj s Pascal i Johnom.

- Ako nas Eric napusti, nas troje provest ćemo prilično otužno ljetovanje - zabrinuto je zaključila. Pascal ju je pomnije pogledala. Uočila je da je posljednjih mjesec dana prilično napeta. Znala je da se prilično zaokupila organizacijom dobrotvorne zabave za Sloan-Kattering pa se nije tome čudila. - Zaista mislim da bi nam se trebao pridružiti - uvjerala ga je Diana. - I Anne bi to željela, a možeš pozvati i djecu.

- Vidjet ćemo - odvratio je. No bio je to prvi pozitivan pomak u proteklih nekoliko mjeseci.

Kada ih je napustio, svi su se pitali hoće li pristati. Rekao je da će ranije poći u postelju, jer sutra ga čeka naporan dan na sudu. Osim toga, Amanda ga je zamolila da joj bude pratnja na dobrotvornoj zabavi u sklopu koje će biti prikazana premijera filma o kojemu se mnogo govorilo. Nedavno je prekinula sa svojim posljednjim dečkom i nije imala pratioca. Svi su ga zadirkivali zbog odlaska na sjajnu filmsku premijeru. Odvratio je da ga ne privlači zabava u elitnom društvu, ali čuo je da je film odličan.

Sljedećeg tjedna vratili su se na tu temu.

- I, kakva je bila premijera? - upitao je Eric. Posljednjih dana izgledao je prilično dobro i opušteno, unatoč tomu što je puno radio, danju i noću zamjenjujući svog odsutnog partnera. Ali Diana je, za razliku od njega, djelovala umorno. Smršavjela je i bila puno tiša nego inače. Pascal se zabrinula, no zasad joj nije ništa rekla. Od Annine smrti, svi su bili daleko pažljiviji jedni prema drugima. Robert je pak izgledao daleko bolje nego prije.

- Bilo je prilično zanimljivo - rekao je. - Mora da je tamo bilo najmanje petsto uzvanika, a zabava nakon filma sličila je boravku u zoološkom vrtu. Ali Mandy se dobro provela. Upoznala je neke glumce, a mislim da je dobra s jednim od producenata. Neki zgodan momak u smokingu bez kravate, zakazao joj je spoj. Mislim da me uskoro više neće zvati za pratioca. - Ipak, u međuvremenu ju je pratio na još jedno zbivanje, i Pascal se odjednom zapitala je li Mandy namjerno zabavlja svog oca, odvlačeći mu misli od sjećanja na smrt njezine majke. A to joj je dalo ideju.

Sljedećeg jutra nazvala je Amandu i predložila joj da dođe u St. Tropez s ocem. - Njemu bi to prilično koristilo - rekla je.

- Vjerojatno bi - složila se Amanda. - Mislim da mu je bolje, ali ima problema s nesanicom. - Bila je prilično zabrinuta za oca i Pascal je ispravno zaključila da čini sve što može kako bi ga uveselila.

- Dobro se držao na premijeri na koju smo pošli prošlog tjedna. Ne želi to priznati, ali sigurna sam da mu je bilo zabavno. Nakon nekog vremena razdvojili smo se, ali odlično se snašao i bez mene.

- Vidi što možeš učiniti u vezi sa St. Tropezom - predložila je Pascal. - Sigurna sam da bi mu odmor dobro došao.

- *Yeah*, - nasmijala se Mandy - i meni također.
- Rekao mi je da je u najam uključena i jedrilica, a spominjao je i slike, kaže da su prekrasne. Zvuči savršeno. Voljela bih poći.
- Imamo dovoljno prostora i bilo bi nam drago da dođeš - toplo je odvratila Pascal. Amanda je obećala da će se potruditi.
- Ali narednog tjedna Robert je otkazao dogovor za večeru s obrazloženjem da ima previše posla. Ipak, nitko zbog toga nije previše žalio, jer Ericu se iste večeri poklopio porod triju beba, a Pascal je oborila gripa.
- Kada ju je Diana nazvala rekavši joj da ima vijest koja će je oboriti s nogu, još uvijek je bila u groznici.
- Trudna si - zavidno je rekla. Diana se nasmijala.
- Nadam se da nisam. Ako jesam, hormoni koje uzimam djeluju bolje nego što sam očekivala. - Diana je prije dvije godine ušla u menopauzu. Trudnoća za nju više nije bila stvar izbora, za razliku od Pascal koja u toj stvari nikada nije imala izbor. - Ne, ali ovo što ti želim reći nije ništa manje čudnovato. Jučer sam, nakon što ste svi otkazali dogovor, izašla na večeru sa Samanthom. Pošli smo u *Mezza Lunu*, ali nismo tamo ostali. Predomislili smo se nakon što smo ušli, no što misliš, koga smo tamo vidjeli?
- Ne znam...Toma Cruisea koji ti je usput zakazao spoj?
- Prokleta blizu. Roberta. U ženskom društvu. Smijao se i pričao. Nisam prepoznala ženu, ali Sam jest. Nećeš vjerovati, bila je to Gwen Thomas.
- Glumica? - Pascal je zvučala kao da ju je pogodio grom iz vedra neba. - Jesi li sigurna?
- Nisam. Ali izgledala je poput nje. Sam je sigurna da je to bila ona. Mlada je i jako lijepa. Činilo se da uživa u razgovoru s njim. A i on je izgledao prilično raspoloženo.
- Što misliš, gdje su se njih dvoje sreli? - Nikada je nije spominjao. Kao ni to da je od Annine smrti ikada izašao na večeru s nekom ženom. Pascal se pitala je li to bilo prvi put. Moralo je biti.
- Nije li to zvijezda filma koji je s Mandy pogledao prošloga tjedna? - upitala je Diana.
- Mislim da jest - zamišljeno je rekla Pascal, potonuvši u jastuke na svom krevetu. - Bože moj, stvarno će biti glupo ako sada počne izlaziti s glumicama, starletama i modelima. Nema blagog pojma 0

tom svijetu. Naivan je i ranjiv. On i Anne bili su braku koji je trebao trajati zauvijek. Ona je uvijek govorila da se prije nje, gotovo i nije sastajao sa ženama. Po pitanju rendesa potpuno je neiskusn.

- zaključila je. No Robert po tom pitanju nije bio ništa manje iskusan od njih. Godine braka s istom osobom nisu urodile iskustvom na tom području.

- Zaista jest - složila se Diana, iskreno poželjevši da ga nekako, za njegovo vlastito dobro, zaštite od razočaranja. Anne bi to od njih očekivala. Uvijek ga je štitila. Robert je bio posljednja osoba od koje bi očekivala da će izlaziti s poznatom glumicom ili bilo kojom ženom te vrste. Bilo ga je nemoguće zamisliti bilo s kim, osim s Anne.

- Koliko je njoj godina? - zabrinuto je upitala Pascal, strahujući da će čuti da joj nije više od dvadeset i dvije. No znala je da mora biti starija. Bila je vrlo lijepa, a nedavno je doživjela velik uspjeh. Prošle godine osvojila je Oskara.

- Mislim da je u kasnim tridesetima. Najviše četrdeset. Iako, izgleda puno mlađa. Na prvi pogled rekla bih da nije starija od Sam.

- Kako glupo od njega. Zar ne shvaća da od sebe pravi budalu, izlazeći sa ženom poput nje? Jesu li izgledali zaljubljeno?

- Nisu - iskreno je odvrtila Diana. - djelovali su poput dobrih prijatelja - rekla je osjetivši izvjesno olakšanje.

- Pitam se gdje su se upoznali?

- Možda na onoj premijeri?

Više od sata dvije žene povjerljivo su raspravljale o svim opasnostima, klopama i zamkama u koje bi njihov prijatelj mogao upasti. Na kraju su se dogovorile da će mu, čim im se za to ukaže prigoda, održati predavanje. Ovoga trenutka to je postalo važnije od odlaska u St. Tropez.

- Pitam se zna li Mandy da s njom izlazi? Zna li uopće da su se upoznali? - dvojila je Diana.

- Rekla je da su se na premijeri razišli u gužvi - zaključila je Pascal.

- Idućeg tjedna pozvat ću ga na večeru. Vidjet ćemo hoće li nam sam štogod reći. Možda bismo ga trebali pitati. Je li te vidio?

- Nije. Bila sam izvan sebe kad sam ga vidjela. Doslovce smo pobjegli s tog mjesta. Osjećala sam se poput uljeza. S druge strane, dobro je što izlazi i viđa se sa ženama. Samo, bojim se da ne bude

povrijeđen. - Zamislivši Roberta u postelji filmske zvijezde, obje su se zgrozile.

- Potpuno se slažem - rekla je Pascal. - Ima puno finih žena koje svi poznajemo i mogli smo ga s nekom od njih upoznati da smo znali da je spreman. No, mislila sam da nije. - Za obje je to bilo veliko iznenađenje.

Kada je Robert pristao doći k njima na večeru idućega tjedna, Pascal je odahnula. Nazvala ga je na posao, i zvučao joj je kao i inače, no budući da je razgovarao iz ureda, i prilično službeno.

Na sveopće iznenađenje, tijekom večere sam je spomenuo da je upoznao Gwen Thomas.

- Tko je to? - John se blijedo zagledao u njega. Obje žene pomno su proučavale izraz njegova lica, pokušavajući zaključiti što mu znači taj susret.

- Glumica koja je prošle godine osvojila Oskara

- svisoka je odvrtila Pascal. - Svi znaju tko je ona. Vrlo je lijepa - dodala je okrenuvši se prema Robertu - Gdje si je upoznao?

- Na filmskoj premijeri, s Mandy - bezazleno je odvratio. Pascal i Diana bez riječi su se pogledale. Tako su i mislile. - Zanimljiva žena. Dugo je živjela u Engleskoj. Odlično poznaje Shakespearea. Prije nego što se prebacila na film, nastupala je na Broadwayu. Prilično je zanimljiva i načitana. - Slušajući ga, Dianin izraz lica postajao je sve zabrinutiji. Pascal ga je pak promatrala s izrazom krajnje sumnjičavosti.

- Čini se da ju prilično dobro poznaješ - ovlaš je dobacila.

- Kako izgleda? - upitao je John ne skrivajući radoznalost. No ono što ga je zapravo zanimalo, bilo je, do kuda je išlo njihovo druženje i je li ju odveo u krevet.

- Vrlo je privlačna - rekao je Robert, bez posebne strasti. - Crvenokosa. Razvedena je -dodao je, a Pascal je progutala knedlu.

- Koliko joj je godina? - hladno je upitala Diana.

- Četrdeset i jedna - odvratio je mirno jedući svoju večeru. - Pascal i Diana zaključile su da su dobro pretpostavile. - Živjela je u Kaliforniji i tek je nedavno došla u New York. Ovdje ne poznaje nikoga i prilično je usamljena. - Pascal i Diana bile su uvjerenе da je to samo mamac za naivnu ribicu poput njega.

- Hoćete li se ponovno vidjeti? - upitala je Pascal, trudeći se zvučati bezazleno.

- Ne znam - neodređeno je odvratio. - Prilično je zauzeta poslom, a i ja sam. U rujnu počinje snimati novi film. Ljeto će provesti putujući s prijateljima. Siguran sam da bi Anne bila oduševljena da ju je upoznala - mirno se nasmiješio, nemajući pojma o uzbuni koju su njegove riječi izazvale u glavama njegovih prijateljica. Vješto su to prikrile, barem od njega.

- Roberte - nesigurno je započela Diana, - mislim da bi trebao pripaziti. Svijet je pun prepredenih žena. Posve si izašao iz tih voda i nisam sigurna da u njima umiješ plivati -kratko je izgovorila, tonom iskusne starije sestre. Robert se nasmijao.

- Ali, to nije bio klasični "sudar" - odvratio je pogledavši je ravno u oči. - Mi smo samo prijatelji - dodao je. Razgovor je time bio završen. Malo potom su se razišli. Kada su stigli kući, Eric je predbacio Diani da je prevršila mjeru dobrog ponašanja.

- On je veliki dečko. Ima prava činiti što ga volja.

I ako se za svoj prvi sudar uspio ogrebat i oko filmske zvijezde, tim bolje za njega. - Iz Ericovih riječi teško se moglo zaključiti je li ga cijela priča zadivljuje ili samo zabavlja.

- Nema pojma u što se upušta - ustrajala je Diana. Bogzna kakva je to barakuda. Nije spomenuo da ima djecu.

- Kakve to ima veze?

- To bi moglo značiti da je pouzdana. Na kraju krajeva, iz toga bi se moglo zaključiti da je korektna i odgovorna.

- Pascal također nema djecu i svejedno je sjajna osoba. To su gluposti. Mnoge "korektne" žene nemaju djecu.

- Dobro znaš da je Pascalin slučaj nešto posve drugo. Jednostavno sam zabrinuta za njega.

- I ja se brinem zbog njega. Ali, ako je sposoban za izlaske sa ženama, to je dobar znak i meni je puno lakše zbog toga. Zašto ti i Pascal ne biste gledale svoja posla i ostavile jadnog momka na miru?

- Želimo ga upozoriti. To je za njegovo dobro - ustrajala je.

- To je najbolja stvar koja mu se mogla dogoditi. A ona je možda jedna sasvim pristojna cura. - Eric je uvijek radije gledao pozitivnu,

nego negativnu stranu stvari, za razliku od Diane i Pascal, koje su je istog časa zamrzile u korist njihove pokojne prijateljice.

- Filmska zvijezda? Nemoj me nasmijavati. Koliko je to moguće? - Tvrdooglavo se usprotivila njegovu mišljenju.

- Slažem se. Po svoj prilici je tako. Ali, u krajnjoj liniji, dobro će se zabaviti - rekao je dobacivši joj dug i značajan pogled. Mrzovoljno se okrenula i pošla u kupaonicu skinuti odjeću sa sebe. Muško bratstvo uvijek se drži zajedno, a sve dok se Robert "zabavlja", nikoga nije briga je li Gwen Thomas obična kurvica. Eric se time očito nije zamarao. A ni John. Njegov razgovor s Pascal odvijao se u istom tonu.

- Oh, *alors!* - uzrujavala se Pascal - A što ako mu slomi srce ili ga iskoristi?

- Iskoristi ga za što? - razdražljivo je zarežao John. - Kvragu, mogu zamisliti barem stotinu gorih stvari od takvog "iskorištavanja".

- A ja ne mogu. Robert je drag, pristojan, pošten i častan čovjek. I prilično je bezazlen i naivan.

- Možda je i ona takva.

- *Mon oeil* - Malo sutra. - Mora da si pijan. Ili si mu možda zavidan?

- Oh, za ime Boga! Jadnik se potpuno slomio nakon Annine smrti. Pustite ga da se malo zabavlja.

- Neka se zabavlja, - probola ga je pogledom - ali ne s takvom ženom.

- Ostavite ga na miru. Vjerojatno se više neće ni vidjeti. Siguran sam da jedan šezdesettrogodišnji sudac nije vizija njezine ulaznice u raj. Možda govori istinu, kada tvrdi da su samo prijatelji.

- Moramo ga izvući iz New Yorka i nagovoriti ga da s nama pođe u St. Tropez - čvrsto je odlučila.

- Možda će je povesti sa sobom - nasmijao se John. Nije mogao odoljeti da je ne podbode.

- Samo preko mene mrtve. I Diane - svisoka je odvratila. John se uputio u postelju kimajući glavom.

- Bog mu pomogao. Odred za borbu protiv poroka krenuo je u bitku za očuvanje njegove časti. Jadnik. Za njegovo dobro nadam se da neće doći u St. Tropez.

- Moraš ga uvjeriti da dođe - molećivo se zagledala u njega. - To je najmanje što dugujemo Anne. Moramo ga zaštititi od te djevojčure. -

Pascal je, kao i Diana, preko noći postala zagriženi zagovornik zamisli da im sama Anne s neba šalje poruku da Roberta sačuvaju od pohote.

- Ne brini se, nije ona jedina. Bit će njih još. Barem se nadam, za njegovo dobro. Što bi željela da učinim? Hoćeš li da ti nabavim vudu lutku? Želiš li ga tako zaštititi? Siguran sam da bih negdje pronašao jednu.

- Onda je pronađi - razjareno mu je odvratila.

- Moramo učiniti sve što je u našoj moći - dodala je, obuzeta gnjevom pravednika. Pascalina sveta misija je započela. Privukavši je u zagrljaj u njihovom širokom i udobnom krevetu, John se od srca nasmijao.

5.

Posljednja zajednička večera koju su Morrisonovi i Donnallyevi podijelili s Robertom netom prije Pascalina odlaska u srpnju, bila je u restoranu *Four Seasons*. Razgovarali su o različitim stvarima, i na kraju se dotakli kuće u St. Tropezu. Robert je još uvijek tvrdio da im se ne želi pridružiti, ali John ga je podsjetio da, budući da je platio trećinu troškova, može doći kad god poželi.

- Time sam samo podmirio Anninu obvezu - tužno je rekao. - Toliko se veselila tom putu. Uživala bi da je pošla - dodao je. Pogled mu je bio odsutan.

- I ti bi uživao - odvratio je John, naglasivši suštinu stvari. - Ni ja nisam želio poći. Kada sam saznao da je Pascal položila kaparu prije nego što sam se s time složio, odbio sam ići. No, kvragu i to - slegnuo je ramenima. Otkad su njezinoj majci nadoknadili troškove, prošlo je puno vremena. Na kraju je pristao. - Biti će nam zabavno. Zašto nam se ne bi pridružio? Siguran sam da bi Anne željela da pođeš. - Svi su znali koliko je u duši bila plemenita i velikodušna.

- Možda - tiho je odvratio Robert, razmišljajući o tome. - Mislim da bi se Amandi tamo moglo svidjeti. Možda bismo mogli zajedno doći, barem nakratko. Ne moram ostati cijeli kolovoz.

- U kući ima dovoljno mjesta i za tvoje sinove, ukoliko bi dolazili u smjenama. Mislim da će nam se Katherine i John također priključiti na nekoliko dana - rekla je Diana. Pascal i John pogledali su se bez riječi. Znala je da se Johnu ne sviđa zamisao o ugošćivanju njihove djece. Nakon Pascalina upozoravajućeg pogleda, nije rekao ni riječi.

- Oni namjeravaju ljetni odmor provesti u Shelter Islandu i neće im ostati vremena za Francusku. Ali Mandy bi mogla doći. Pitat ću je. Dobro bih se osjećao kad bi pošla sa mnom.

- Osjećat ćeš se dobro ovako i onako - rekla je Diana. Te večeri Pascal je ponovno uočila da izgleda umorno iako je Eric bio dobro raspoložen i vrlo pažljiv prema njoj. Unatoč tomu, primijetila je da je Diana prema njemu prilično hladna, što nije bio njezin običaj. U uobičajenim okolnostima oboje su zračili toplinom i prisnošću.

- Idućih dana javit ću vam što sam odlučio - rekao je Robert prije nego što su se razišli. Dan prije njezina odlaska u Francusku, nazvao je Pascal, kazavši joj da se Mandy složila. Pridružit će im se

na pet dana. Što se njega tiče, nije bio siguran, ali razmišljao je o tome da ostane dva tjedna.

- Ostani koliko želiš - oduševljeno je odvratila Pascal. - To je i tvoja kuća.

- Vidjet ćemo - odvratio je. A tada je stiglo iznenađenje. - Možda ću pozvati još nekoga - izjavio je. Nastupila je neugodna tišina. Zbunjena, Pascal je pokušavala pronaći prave riječi kojima bi ga upitala što je time mislio.

- Nekoga?

- Nisam u to siguran, ali javit ću ti kad saznam.

- Željela ga je upitati o kome se radi, ali bilo joj je neugodno. Proganjala ju je znatiželja je li riječ o ženi ili muškarcu. Znala je da bi to mogla biti i Gwen Thomas, no možda se viđao i s nekom drugom. Još uvijek je žalio za Anne i izgledao slomljeno svaki put kada bi o njoj pričao, ali posljednji puta stekla je dojam da se s time nosi daleko bolje nego prije. Izlazio je, viđao se s ljudima, odlazio na objede i igrao tenis. Sve u svemu, bio je čak puno aktivniji nego prijašnjih godina. Izgledao je mlađe i zdravije, a to što je smršavio, zapravo mu je dobro stajalo. I mada je svima njima bilo neobično razmišljati o njemu kao o samcu, moralo se priznati da se u njegovom slučaju radi o vrlo privlačnom udovcu. Nekim čudom djelovao je puno mlađe nego dok je bio s Anne.

Pascal mu je dala broj telefona u Parizu i rekla mu da će biti u St. Tropezu dva dana prije službenog početka najma. Vlasnici su je obavijestili da kuća nije korištena posljednje dvije godine i nisu imali ništa protiv da je malo ranije otvori i pripremi za njihov dolazak.

- Kada se pojavite, sve će biti spremno - rekla je. Bilo je dogovoreno da će John s Morrisonovima doći prvog kolovoza, a Robert je na put trebao poći trećega. Mandy će mu se najvjerojatnije pridružiti na nekoliko dana.

- Zovi me bude li ti štogod trebalo. - Naglo je prekinuo razgovor kazavši joj da mora požuriti u sudnicu, prije nego što ga je stigla išta upitati o "nekome". Nije znala čak ni kada će taj "netko" doći, ako uopće dođe, ni koliko će dugo ostati.

Nekoliko minuta potom nazvala je Dianu da bi joj rekla kako Robert ipak dolazi. Iskreno se razveselila, no Pascal se ipak nije mogla

osloboditi dojma da zvuči napeto i uznemireno. Napokon ju je odlučila pitati. - Je li s tobom sve u redu?

Trenutak je oklijevala, ali rekla je da je sve u redu. Pascal je odustala od navaljivanja i vratila se razgovoru o Robertu, kazavši joj kako će možda doći još s

"nekim".

- A "netko" je tko? -upitala je Diana zbunjena Pascalinim zagonetkama.

- Ne znam, nisam ga imala hrabrosti pitati. Možda neki sudac ili odvjetnik. Vjerojatno je riječ o muškarcu.

- Nadam se da se ne radi o onoj glumici - zabrinula se Diana. No obje su se složile da to nije vjerojatno. Njih dvoje jedva su se poznavali i s obzirom na okolnosti, bilo je odviše rano da se s nekom ženom pojavi na odmoru u Francuskoj. U to vrijeme bit će manje od sedam mjeseci otkad ih je Anne napustila.

- Drago mi je što Mandy dolazi s njim. To je dobro za njega - rekla je Diana. Ali, ne i za njih. Mandy je bila draga i nesumnjivo je voljela svoga oca, ali tijekom proteklih godina nerijetko je bila u sukobu s majkom, a njezini prijatelji su, stjecajem okolnosti, ponekad bili upleteni u njihove razmirice. S djevojkom njezinih godina nije uvijek bilo lako izaći na kraj.

- Iskreno rečeno, Mandy mu uopće ne treba - rekla je Pascal. - Ima nas. A ona ponekad zaista zna biti teška. I Anni je znala ići na živce - zaključila je. Bila je to istina. Anne se s njom nekoliko godina žestoko borila. Sa sinovima joj je uvijek bilo lakše.

- Ali tada je bila mlađa. Ako njega to usrećuje, nema veze. Ionako će ostati samo pet dana. Veselim se što je pristao.

- I ja također - rekla je Pascal. Bila je i više nego zadovoljna. Trebalo im je pet mjeseci da ga uvjere, a za šest tjedana, svi će se, pretežno njezinom zaslugom, naći u Francuskoj.

- Nazovi me kada vidiš kuću - podsjetila ju je Diana. Obećala je da hoće. - Kladim se da je savršena

- uzbuđeno je rekla. I Pascal je tako mislila. No, još uvijek je bila zabrinuta za Dianu. Nadala se da nema problema sa zdravljem. Nakon Annine smrti počela je obraćati daleko više pozornosti na svoje prijatelje. Napokon je zaključila da će na odmoru imati prilike ponovno o tome razgovarati.

- Ne bude li savršena, John će me ubiti. Još uvijek cvili zbog novca koji je potrošio -nasmijala se.

- Sigurna sam da vrijedi svakog novčića. Radi to samo zato jer zna da mi to očekujemo od njega. - Svi su bez pogovora dali svoj dio novca za najam, a iako se radilo o razumnoj sumi, John je morao prigovarati. I nije prestao sve do Pascalina odlaska u Francusku.

Kao i uvijek kada bi se našla u domaćem okruženju, Pascal je uživala u izlascima sa starim prijateljima, obilasku omiljenih restorana i trgovina. Jedno poslijepodne provela je na novoj izložbi u Louvreu, a potom je pročešljala staretinarnice duž lijeve obale Seine. Neke večeri provodila je u kazalištu, a neke kod kuće, uživajući u mirnom obiteljskom ugođaju s majkom, bakom i tetom. Boravak u Parizu redovito bi joj napunio baterije za ostatak godine. Ovoga puta majka joj je, začudo, bila dobroga zdravlja, i baš poput Johna koji se uporno žalio na svoju punicu, i ona se uporno žalila na svog zeta. Po njoj, bio je previše nizak i debeo, nije dovoljno radio i zarađivao, loše se odijevao poput svakog Amerikanca i nikada se nije potrudio naučiti francuski. Pascal je s vremenom navikla braniti ih jedno od drugoga i postala je gluha za majčine podcjenjivačke primjedbe. Kad bi ga nazvala, nije mu o tome ništa govorila, no John zato nikada nije propustio prigodu da saspe nekoliko opakih uvreda na račun svoje punice. Bili su savršeni par. Ali zato barem njezina teta nije imala nikakvih primjedbi. Bila je gluha kao top pa čak i da je htjela, nije mogla čuti što njezina sestra govori o svom zetu. Po njezinu mišljenju John je bio jedan fini gospodin, jedino joj je bilo krivo što njih dvoje nemaju djece. Što se Pascaline bake tiče, uglavnom je spavala, a Johna je općenito držala zgodnim.

Kad god bi se našla u domovini, Pascal bi se začas vratile stare navike. Njezin engleski postajao je grublji, naglasak joj je bio jeziv i čak bi zaboravljala pojedine riječi. Svaki slobodni trenutak provodila je gutajući francuske novele, često do kasnih noćnih sati. Jela je svoju omiljenu hranu i pušila *Gauloise*. Svaki njezin pokret, gesta, riječ i misao, postali bi nepogrešivo francuski.

Do trenutka kada se krajem srpnja uputila na jug Francuske, bila je potpuno opuštena i odmorena. Čak je i smršavjela, unatoč obilnim obrocima, siru i desertima koje je obožavala. No vitkost je održavala dugim šetnjama po Parizu i zahvaljujući tomu, izgledala je bolje no

ikada. Dan prije odlaska u St. Tropez, njezina majka i teta otputovale su na svoj uobičajeni odmor u Italiju. Pascal je tiho napustila stan i ne budeći baku koja je zaspala, rekla njegovateljici gdje je može pronaći u St. Tropezu.

Let za Nicu bio je dupkom pun. Pascal se probijala kroz zaljubljene parove i obitelji s djecom preskačući brda prtljage, gomile vrećica s hranom, slamnate šešire i čitavo more nezamislivih stvari. Sva sjedala bila su zauzeta, ali nitko nije bio uzrujan i nestrpljiv. Većina Francuza redovito provodi mjesec dana godišnjeg odmora na jugu svoje zemlje, a ako je to ikako moguće, vode sa sobom i svoje pse. Nitko osim Engleza svoje pse ne voli poput Francuza. Jedina je razlika u tome što Englezi svoje pse drže poput pasa. Francuzi ih vode u restorane, jedu s njima za stolom, nose ih u torbicama i neprestano ih glade i češkaju. Njihov lavež u stanju je svakoga dovesti na rub pameti. Ali Pascal nije marila. Spustila se na svoje sjedalo i zagledala kroz prozor razmišljajući o predstojećem odmoru. U djetinjstvu je često odlazila na ljetovanje u St. Jean Cap-Ferrat i Antibes. St. Tropez uvijek im je bio preskup i izvan puta. Do Nice ima najmanje dva sata vožnje, a promet na tom dijelu zna biti užasan. Najlakši put za dolazak u St. Tropez s Rivijere, jest plovidba brodom.

Nakon slijetanja u Nicu, Pascal se u zračnoj lud zatekla s brdom prtljage. U Parizu je kupila hrpu nove ljetne odjeće koju je strpala u treću, osim postojeće dvije putne torbe s kojima je došla iz Amerike. Osvrnula se u potrazi za nosačem koji bi joj pomogao odnijeti stvari do automobila koji je unajmila. Da je John bio s njom, uzeo bi dvije torbe i gundajući se vratio po treću. Ovako je, uz veliku *Hermesovu* torbu koju je prebacila preko ramena i s torbom za plažu u drugoj ruci, bila zatrpana prtljagom. Srećom, uskoro je ugledala nosača. Vidjevši svoje stvari u prtljažniku i na stražnjem sjedalu unajmljenog pežoa, napokon je odahnula. Pola sata nakon slijetanja, Pascal je bila na putu prema St. Tropezu.

Posve očekivano, ulice su u ovo doba godine bile zakrčene prometom i ljudima. Lijepo žene šetale su u pratnji imućnih muškaraca. Uočila je i velik broj spačeka, malog automobila koji se u Francuskoj množio poput zečeva. No John ga nije držao sigurnim, iako se njoj sviđao. Unatoč tomu što je redovito prigovarao cijeni, zahtijevao je da unajmi pristojan automobil. Francuzi su ga zvali

Deux Chevaux, što znači "dva konja", ali njoj je uvijek više sličio na "ružno pače".

Bilo je gotovo šest sati kada je stigla u St. Tropez. Krenula je cestom D98, prešla na N98 pa na D25.

Potom je vozila duž *Route des Plages*, zavirujući u naputak koji je dobila. Nakon dvadeset minuta još uvijek je tražila kuću. Pomislila je da je negdje krivo skrenula. Bila je gladna, ali željela je ostaviti stvari u kući prije nego što potraži mjesto gdje bi mogla jesti. Namirnice je namjeravala kupiti tek sutradan. Razmišljajući o tome, prošla je kraj para napola srušenih kamenih stupova na kojima su visjela hrđava željezna vrata. Nasmiješila se, uživajući u čarobnoj okolici. Bilo je tako dobro ponovno se naći u Francuskoj. Stisnuvši gas projurila je pokraj starog ulaza, no kada je nakon desetak minuta ponovno provjerila adresu, shvatila je da je promašila kuću. Okrenula se, vratila natrag i ponovno promašila. Ovoga puta vozila je polako, pažljivo prateći kućne brojeve. Ulaz je očito bio skriven i nezamjetljiv. Napokon je uočila najbliži kućni broj. Stala je, izašla i osvrnula se oko sebe. Ponovno se nalazila pred ulazom s urušenim kamenim stupovima. Bolje se zagledavši, uočila je limenu pločicu obješenu na stari čavao. Ali, to je morala biti pogreška. Na hrđavim ulaznim vratima stajao je broj kuće koju je tražila, s natpisom na kojemu je jasno pisalo *Coup de Foundre*, što na francuskom doslovno znači "svjetlosna munja", ali pjesnički gledano, moglo bi se shvatiti kao "ljubav na prvi pogled". Večer je bila topla, a mrak se polako spuštao izdužujući sjene. Tiho se uvezla unutra.

Vozila je krivudavim puteljkom probijajući se kroz žbunje i šikaru. Duge grane šibale su vjetrobran njezina automobila stvarajući jeziv ugođaj. To nije bio ulaz kakav je očekivala. Ni najmanje nije sličio onome što je vidjela u brošuri. Korov izrastao na sredini puta na nekim je mjestima bio toliko visok, da ga je morala obilaziti. Prizor je više podsjećao na prašumu. Ili na horor sa zagonetnim umorstvom. Probivši se kroz posljednji zavoj, morala se nasmijati. Ulaz je svakako bio "diskretan". S ceste se doista ništa nije vidjelo. Našavši se pred kućom, naglo je zakočila. Baš kao na fotografijama, pred njom je bila starinska vila s dražesnim francuskim prozorima i zidovima obraslim bršljanom. No fotografije su vjerojatno bile stare pedeset godina. Kuća je u međuvremenu očito bila krajnje loše

održavana. Istog trenutka shvatila je da je moralo proći više od dvije godine otkad su vlasnici posljednji put bili ovdje. Nakon što ju je fotograf snimio, možda je više nisu ni obišli.

Ledina ispred ulaza obrasla je travom i korovom koji je dopirao gotovo do struka. Dijelovi stare, oštećene i polomljene vrtne garniture bili su razbacani uokolo. Prastari suncobran, sav poderan, nakrivio se preko hrđavog vrtnog stola. Pomislila je da bi svakome, tko bi ovdje poželio jesti, trebala injekcija protiv tetanusa. Cijeli prizor djelovao je poput scene pripremljene za film. U jednom trenutku kroz glavu joj je proletjela misao da je riječ o nekoj suludoj šali. Ali nije se radilo o šali. To je bila kuća koju su unajmili. Za Pascal to, na kraju krajeva, nikako nije bio susret s njezinom "ljubavi na prvi pogled". Prije bi se reklo da se radilo o udaru "svjetlosne munje" koja je rasvijetlila sliku nakon ljubavi na prvi pogled.

- *Merde* - prozborila je, promatrajući prizor iz automobila. Sada se još jedino mogla moliti da je fotograf daleko poštenije snimio unutrašnjost. Otvorila je vrata, zakoračila i spotakla se. Staza koja je vodila do kuće bila je puna rupa, nakupina sasušene zemlje i raspuklina prekrivenih korovom. Tu i tamo rastao je pokoji divlji cvijetak. Ljupka tratina urešena cvijećem, koju je vidjela na slikama, odavno je nestala. Vratila se do automobila i zatrubila. Djevojka i vrtlar trebali su biti u kući. Javila im je da dolazi. No, nitko se nije odazivao.

Napokon je odustala i oprezno se uputila prema ulazu.

Pritisnula je zvonce na ulaznim vratima. Ništa. Iznutra se čuo samo lavež pasa. Zvučalo je kao da ih se barem stotinu natječe u štektanju. Prošlo je gotovo pet minuta prije nego što je začula korake. Stajala je tamo, mršteći se od zabrinutosti. Vrata su se napokon otvorila i sve što je u prvom trenutku vidjela, bilo je veliko klupko izbijeljene plave kose koja ju je neodoljivo podsjetila na frizure iz otkačenih filmova s kraja šezdesetih. Lice koje je izranjalo iz hrpe nakovrčane kose, bilo je malo i okruglo. Sve čega se Pascal mogla sjetiti, bilo je da se žena zove Agatha. Trudeći se da ne bulji u njezinu kosu, upitala ju je, je li ona Agatha.

- *Oui, c'est moi* - Jest. Naravno da je to bila ona. Tko bi drugi bio? Na sebi je imala kratku i usku majicu u kojoj su joj grudi djelovale kao da će se rasprsnuti. Ispod njih širio se trbuh, a ispod njega bile

su najkraće vruće hlačice koje je Pascal ikada vidjela. Tijelo joj je bilo potpuno okruglo, poput balona, doslovce bez struka. Cijela je bila u trbuhu i grudima, i jedino što je uspjela očuvati, bio je par začudno dobrih nogu čija su stopala, po Pascalinoj procjeni, stajala na potpeticama visokim petnaestak centimetara. Bile su to jedne od štikli kakve su žene nosile pedesetih godina. Krajnje ravnodušno zagledala se u Pascal. S kuta njezinih usana visio je *Gauloise papier mais*, umotan u rizle boje kukuruza. Jedno oko je zatvorila, žmireći zbog dima. Sama po sebi, bila je prizor za pamćenje. Oko njezinih nogu motale su se tri male, bijele, prilično živčane pudlice. No bile su besprijekorno dotjerane. Za razliku od njihove vlasnice, djelovale su kao da su upravo izašle iz frizeraja. Svaka je na glavi imala malu ružičastu mašnu. Bez riječi Pascal se zagledala u ženu pokušavajući pogoditi njezine godine. Moglo joj je biti četrdeset, možda i pedeset, no lice joj je bilo glatko, bez bora.

Dok joj je jedna od pudlica pokušavala napasti njezin gležanj, a druga cipelu, Pascal se predstavila. Agatha ih nije ni pokušala zaustaviti.

- Neće vam ništa - rekla je maknuvši se ustranu da propusti Pascal u kuću. Pogledom je obuhvatila dnevni boravak. Izgledao je poput scene iz *Frankensteinove nevjeste*. Pokućstvo je bilo staro i klimavo, sa stropa i svijećnjaka visjela je paučina, a perzijski sagovi bili su potpuno izlizani. Ostavši bez riječi, u nevjerici se zagledala u Agathu.

- To je kuća koju smo unajmili? - promuklo je upitala. U sebi se molila da joj kaže da se prava kuća nalazi niže niz cestu. Kada je, široko se cereći, potvrdila, srce joj je ne trenutak zastalo. Treća pudlica upravo se mahnito bacila na njenu drugu cipelu. Ovdje se sigurno nije radilo o ljubavi na prvi pogled. Osim ljubavi pasa prema njenim cipelama.

- Neko vrijeme bila je zatvorena - veselo je objasnila Agatha. - Uz malo sunca, sutra će izgledati odlično. - Pascal je pomislila da bi toj kući trebalo ponešto više od sunca da ne izgleda poput grobnice. Nikad dosad nije vidjela nešto toliko jadno. Jedino što je prepoznala s fotografija bio je kamin i pogled. Oboje je bilo prekrasno, ali ostalo je bilo očajno. Nije imala pojma što bi sada učinila. Za dva dana, svi će joj se pridružiti. Mogla je jedino nazvati posrednika i tražiti da im vrate novac. No, što potom? Gdje odsjesti? U ovo doba godine,

hoteli su bili popunjeni. Teško da bi pristali poći u Italiju i pridružiti se njezinoj majci. Očajavajući, hitro je razmišljala tražeći rješenje. Žena s afro frizurom izgledala je kao da se zabavlja.

- Isto se dogodilo nekim ljudima iz Teksasa prošle godine.

- Što su učinili?

- Zaprijetili su da će tužiti posrednika i vlasnike. Na kraju su unajmili jahtu. - I to je neko rješenje, pomislila je Pascal.

- Mogu li vidjeti sve? - tiho je upitala. Agatha je potvrdila. Lupkajući petama svojih visokih štikli prešla je preko dnevnog boravka i krenula na kat. Psi su se dotad već zasitili napadanja Pascalinih cipela i sada su je obilazili u širokom luku, neprestano lajući, sve dok ih Agatha nije potjerala. Bili su nevjerojatno glasni. Žureći za njom, poželjela ih je udaviti.

Kuća je doista bila prostrana, kao na fotografijama, ali ni jedan dio pokućstva koji su na njima vidjeli, nije bio tamo. Blagovaonica je bila duga, ogoljena i oskudno namještena. Starinski stol bio je okružen prljavim stolicama, a činilo se da svijećnjak iznad njega visi o koncu. Površina je bila pokapana voskom, a očito se godinama nitko nije potrudio da je očisti. Ali, kad je vidjela kuhinju, učinilo joj se da ju je netko šakom udario posred trbuha. Od muke je zastenjala. Bila je sramotno prljava i ništa manje od crijeva za gašenje požara ne bi je moglo dovesti u red. Sve je bilo masno, crno i ljepljivo. Zrak je bio ustajao i smrdjelo je na pokvarenu hranu. Bilo je potpuno jasno da Agatha nije trošila vrijeme čisteći kuću.

Spavaće sobe izgledale su malo bolje. Bile su zračne i prostrane, a gotovo sve u njima bilo je bijelo, osim prljavih krpenih sagova s cvjetnim uzorkom.

Ali pogled koji se s prozora pružao na more bio je toliko veličanstven da se moglo pretpostaviti kako nitko neće obraćati odviše pozornosti na otužnu unutrašnjost ili nedostatak dekora. Uz pretpostavku da se Agatha potruđi i napuni sobe cvijećem, tu bi se moglo i prespavati. Glavna spavaonica bila je najbolja ali ni ostale nisu bile loše, samo su vapile za pranjem, laštenjem i prozračivanjem.

- Sviđa vam se? - upitala je Agatha, a Pascal je potvrdila. Ako bi ovdje ostali, u što je sumnjala, morali bi potrošiti puno vremena da kuću dovedu u pristojno stanje. Ali nije mogla zamisliti da bi ostali.

Znala je koliko su njezini prijatelji osjetljivi na red. Diana će očekivati da sve bude besprijekorno, a jednako tako i Eric. Robert i John također bi se zgrozili nad tom strahotom, posebno zbog novca koji su dali. S druge strane, nije znala što bi im ponudila umjesto toga, a pomisao da odustane od mjesec dana u St. Tropezu, bila joj je i više nego mrska. Uz sve ostalo, znala je da će joj John to zauvijek nabijati na nos. Zahvalila je Bogu što kuću nije pronašla njezina majka. Odlučila je nazvati posrednika i zahtijevati da im pronađe drugu kuću.

Jedan pogled u kupaonice potvrdio je njezine najgore strahove. Vodovodne instalacije bile su pedesetak godina stare, a prljavština vjerojatno isto toliko. Agatha očito nije čistila kade i zahode, niti je prala prozore, podove ili bilo što drugo. Kuća je izgledala sramotno. Nije se čudila što su ljudi iz Teksasa tužili posrednika i vlasnike. I sama je upravo razmatrala tu mogućnost. Odjednom je bila toliko ljuta i razočarana da je poželjela vrištati.

- *C'est une honte*, - to je sramota, rekla je Agathi, ne ponašajući se samo poput ljutite Francuskinje, nego poput ljutite Parižanke izazvane do te mjere da je bila spremna, bude li trebalo, nogom raspaliti sva tri njezina lajava psa. - Kada ste posljednji put očistili ovo mjesto?

- Jutros, madame - uvrijeđeno je rekla Agatha. Pascal je u nevjerici zatresla glavom. Bilo je očito da godinama nitko nije očistio kuću. - Što je s vrtlarom? Vašim mužem. Zar vam on ne može pomoći?

- Marius ne radi kućanske poslove - ponosno se isprsilila podigavši ramena. Sada je, skupa s petama od petnaest centimetara, bila daleko viša od Pascal. A sigurno je bila i barem triput teža.

- Pa, rekla bih da će morati, budemo li prisiljeni ostati - upozorila ju je. Dok se stubama spuštala do telefona, oči su joj opasno sijevale. U kući je postojao samo jedan i nalazio se u kuhinji, a bio je gotovo jednako mastan kao i štednjak. S nelagodom je primila slušalicu i nazvala ured posrednika. Malo potom javila joj se žena koja je posredovala oko najma kuće. Ne birajući riječi, zasula ju je paljbom. - Kako možete...kako se usuđujete - vikala je, prijeteci da će ih tužiti, razbiti, ubiti. Onda joj je rekla da im nađe drugu kuću ili smještaj u hotelu. No boravak u hotelu ne bi bio ni upola toliko zabavan, ne računajući dodatne troškove. Pomislivši kako bi John to prihvatio,

zagrcnula se. Odustala je i nastavila s bičevanjem. - Nema šanse da ostanemo ovdje, tu se ne može živjeti. prljavo je...gnjusno...deguelace...Jeste li uopće vidjeli kako to izgleda? Gdje vam je bila pamet? To mjesto nije čišćeno dvadeset godina. - Začuvši da je riječ o čišćenju, Agatha je lupajući potpeticama nestala u pravcu izlaza, zajedno sa svojim psima. Narednih pola sata Pascal nije ispuštala telefonsku slušalicu iz ruke. Posrednica je na kraju obećala da će ujutro navratiti da vidi što se može učiniti. Tvrđila je da im u St. Tropezu trenutačno ne može ništa ponuditi u zamjenu. Uporno je ponavljala da je kuća posve u redu i sve što joj treba, jest malo pranja i čišćenja. - Jeste li poludjeli? - vrisnula je Pascal, naglo izgubivši strpljenje. - Ovo mjesto izgleda kao da je netko na njega bacio atomsku bombu. Tko će to srediti? Moji prijatelji dolaze za dva dana. A oni su Amerikanci. Ova kuća upravo je savršen odraz onoga što ljudi poput njih misle o Francuskoj. Upravo ste dokazali da je sve što stranci govore o nama, točno. Bilo je krajnje nepošteno od vas poslati nam one fotografije. Orobili ste nas, a kuća je pravi svinjac. Sada će svi reći da su Francuzi ljudi bez časti. Niste osramotili samo mene, nego i cijelu Francusku. - Pascal se priklonila patetici iako bi ju najradije ubila. No posrednica je neprestano ponavljala kako je sigurna da će njezini prijatelji biti zadovoljni. - Kuća je zaista lijepa - rekla je. - Nekad bilo, sad se spominjalo - odvratila je Pascal.

- Sutra ću vam poslati ljude iz servisa za čišćenje

- pokušavala ju je smiriti posrednica, no to kod Pascal nije prolazilo.

- Sutra, u sedam sati ujutro osobno ćete biti ovdje s čekom kojim ćete nam vratiti polovicu novca, ili ću vas tužiti. I dovedite sa sobom te svoje ljude. Zapravo, mogli biste zajedno s njima ostati ovdje rintati iduća dva dana. I radije se potrudite naći vraški dobru ekipu.

- Naravno - oholo je odvratila posrednica. Ali, kada joj je Pascal objasnila da osobno poznaje vlasnicu pariške agencije koja ih je preporučila, dodavši kako joj samo čudo može pomoći da spasi svoj ugled, ton joj se promijenio. - Učinit ću sve što je u mojoj moći da vam pomognem - rekla je.

- Dovedite ljude i pazite da ih bude dovoljno. I recite im da ponesu svu moguću opremu za čišćenje i vraški puno sredstava za čišćenje.

- Kako god vi kažete - bahato je odvratila posrednica.

- Hvala - zarežala je Pascal trudeći se da se smiri. Ali, bilo je prekasno. Izgovorila je posrednici što je ide i što je uostalom, zaslužila. Prevarila ih je, obmanula i krajnje podcijenila. Okrenuvši se da izađe iz kuhinje, gotovo je poskočila od straha. Muškarac visok gotovo dva metra stajao je na vratima i zurio u nju. Bio je odjeven u kombinezon od *jeansa*, bez majice, a na nogama je nosio kožnate mokasinke. Duge kose i brade djelovao je pomalo jezivo. Na prvi pogled pomislila je da je neki beskućnik zalutao u kuću. Želudac joj se zgrčio od straha. No kada se sagnuo, podigao jednu od pudlica i nježno joj popravio mašnu, shvatila je tko je. To je mogao biti jedino Marius, Agathin muž.

- Na usluzi, *madame* - naklonio se. - *Bienvenue*. - Dobro došli. Teško. U stanju u kojemu se trenutačno nalazila, najradije bi ga udarila nogom u cjevanicu. On je ovdje, navodno, trebao biti vrtlar.

- Čeka vas puno posla - rekla je bez ustezanja.

- Imate li kosilicu za travu? - Trenutak ju je blijedo promatrao kao da je spomenula neki rijedak i neobičan predmet.

- Mislim da sam je negdje vidio.

- U tom slučaju, želim da počnete šišati travu u šest ujutro. Trebat će vam cijeli dan da uredite sve površine.

- Ali *madame*...sav taj šarm...

- Korov nije šarmantan - rekla je Pascal, oštro se zagledavši u njega. Mirno je gladio pudlicu. - Kao ni prilaz. A travnjak izgleda sramotno. Ne pitam vas možete li to učiniti, nego vam govorim da to uradite.

A kad s tim završite, trebat ćemo vas u kući. Unutra ima puno posla. - Agatha i Marius bez riječi su se pogledali. Nisu izgledali ni najmanje sretno.

- Marius ima problema s kralježnicom - rekla je Agatha. - Ne smije se naprezati. Brzo se umara. - Pascal je ocijenila da mu nije više od četrdeset i pet, a izgledao je više lijen, nego umoran. Zapravo joj se činio pijanim, možda čak i drogiranim. Blesavo se smiješio i djelovao omamljeno, a kada joj se po treći put naklonio, klimao se na nogama. Ali, nije ju bilo briga. Bude li trebalo, nalit će ga kavom ili mu dati *speed*. Morat će obaviti posao. Ovoga trenutka nitko drugi nije to mogao učiniti. A samo Bog zna koga će dovesti posrednica.

- Imamo dva dana - prijeteći je započela, - prije nego što ostali stignu. A kad dođu, ova će kuća *biti* čista. - Bilo je očito da su oboje zaključili da predugo živi u Americi. Ali, ni to ju nije bilo briga. Dobit će od njih što želi. Odlučno se ispravila dajući im do znanja tko je ovdje primabalerina. Ako je to značilo da mora biti tiranin, neka. - Kuhate li? - upitala je Agathu. U brošuri je pisalo da kuha.

- Ne baš - slegnula je ramenima. Pepeo cigarete slijepljene s kutom usana pao je na njezino široko poprsje. Otresla ga je pazeći da ne padne na pudlicu koju je držala u naručju. Treća je na podu iz sve snage lajala. Zaboljela ju je glava. Zamislivši jelo koji bi Agatha skuhalo, bilo joj je drago što ne kuha. Radije će sama kuhati ili poći u neki od restorana, bude li se John s time složio.

- Želite li da unesem vašu prtljagu? - ljubazno je upitao Marius zapuhnuvši je vinskim parama. Podsjetio ju je na zmaja koji riga vatru. Gotovo mu je odvratila da će radije prespavati u hotelu, ali onda je shvatila da, ukoliko uopće pronade sobu, posao ovdje nikada neće biti završen. Ovo dvoje trebalo je neprekidan nadzor, čvrstu ruku i štapin dinamita da bi se pokrenulo. Kad bi im uspavala pse, to bi pomoglo. No psi su najmanji problem, zaključila je, dodavši Mariusu ključeve automobila.

Ubrzo se vratio. - Glavna spavaonica, *madame!*

- upitao je neodlučno zastavši s torbama u rukama. Gledajući ga onako raščupanog, u kombinezonu i šašavim mokasinkama, došlo joj je da se nasmije. Cijeli prizor bio je potpuno nemoguć.

- Da, ostavite ih tamo - odvratila je. Poslije je može prepustiti Morrisonovima, ali zasad će joj dobro poslužiti. Nakon što je izašao, s osjećajem beznađa spustila se u stolicu. Opruge su popustile i gotovo se našla na podu. Ostavši sama, zagledala se kroz prozor. Vidik je bio savršen, ali kuća je bila prava noćna mora. Nije znala bi li se smijala ili plakala. Kratko je razmišljala bi li nazvala Dianu. No što bi joj rekla? Nije ju željela razočarati, kao uostalom, ni Erica ili Roberta, a na to, što bi joj tek John rekao, nije se usuđivala ni pomisliti. Nadala se da je neće nazvati. Znala je da bi po njezinom glasu odmah shvatio da nešto nije u redu. Na sreću, prije puta morao je završiti neke poslove i nije imao vremena. Jedino što je mogla učiniti bilo je da stvari dovede u red i sredi kuću. Trebalo bi se dogoditi čudo da sve stigne napraviti u samo dva dana. Udobno se

smjestila u fotelju i promatrala zalazak sunca. Osjećala se umorno i iscrpljeno, a od pomisli da će u iduća dva dana morati napraviti čudo, glava ju je još više zaboljela. Odmor u St. Tropezu započeo je pakleno, ali Pascal se odlučila boriti. Nije važno kako, ali uspjeh će.

6.

U pola šest ugasila je alarm na budilici, ustala, navukla traperice i majicu, i spustila se u kuhinju da pogleda ima li u kući malo kave. Našla je upravo dovoljnu količinu za jednu *cafe filtre*. S izrazom tipičnog galskog očajanja sjela je na staru kuhinjsku stolicu i pripalila cigaretu. Upravo je razmišljala bi li probudila Agathu i Mariusa kada je u kuhinju utrčala jedna od pudlica i ustremila se na nju glasno lajući. Iza nje pojavila se Agatha u pregači stegnutoj preko crvenog bikinija u kojemu je njezino tijelo izgledalo poput lopte koja bi se svakog trenutka mogla raspuknuti.

- U tome ćete raditi? - u nevjerici je upitala Pascal. Ali, ništa je više nije moglo iznenaditi. Uza sve, Agathina je izbijeljena afro frizura danas djelovala još bujnije, na usne je nanijela ruž u boji bikinija i obukla sandale s još višom potpeticom. Pudlice su joj skakutale oko nogu poput triju krznenih lopti. I dakako, bez prestanka su lajale.

- Biste li ih mogli negdje skloniti dok radimo? - upitala je natočivši si još jednu šalicu kave. Odjednom je shvatila da nakon jučerašnjeg ručka nije ništa stavila u usta. Dala bi svoju desnu ruku za jedan kroasan iz mamine kuhinje. U kući nije bilo ničega, a vremena za odlazak u kupovinu nije bilo. Željela je da se Agatha i Marius što prije prime posla. Ako ništa drugo, Agatha se barem pojavila na vrijeme, a pet minuta potom, stigao je i Marius. Rekao je da je pronašao kosilicu, iako je bila prilično stara.

Ipak, kada ju je pregledala i shvatila da radi, odlanulo joj je. Rekla mu je da počne kositi i ne prestane dok ne sredi sve u vidokrugu.

- Sve? - zaprepastio se. Potvrdila je. Znala je da će mu za to trebati sati, a to sigurno nije bio posao u kojemu je uživao. Agatha je u međuvremenu odvela pse u njihovu spavaću sobu koja se nalazila do kuhinje i vratila se s krpama, sredstvima za čišćenje i pahalicom. Mašući s njom poput palice, dizala je oblake prašine sve dok joj je Pascal nije otela i gurnuvši joj u ruke krpe i sredstva za čišćenje, poslala je da čisti kuhinju. Sama se hrabro uputila u dnevni boravak.

Prvo je smotala sagove i stavila ih u ormar. Pod je izgledao puno bolje bez tih izlizanih krpa. Potom je isprašila kauče, jastuke i zastore. Usisala je sve što se dalo. Gušila se od prašine, ali opći dojam na kraju je bio daleko bolji nego ranije. Oprala je i uglačala

stolove, a prozore je, po bakinom nauku, ispolirala novinama. Temeljito je očistila svaku površinu i na kraju uglačala pod. Do trenutka kada se posrednica pojavila praćena svitom klinaca koje je tog jutra unajmila, soba još uvijek nije izgledala poput one na fotografiji, ali razlika je ipak bila velika. Svi su bili mladi, bilo im je vruće i djelovali su kao da se dosađuju, no ovdje su bili da bi radili sve što Pascal zatraži, a nije ih mislila poštediti.

Obavila je još jedan vrući razgovor s posrednicom koja se na kraju složila da im vrati polovinu novca. Znala je da će John zbog toga biti sretan, no unatoč tomu, ni njega, ni ostale, boravak u prljavoj kući sigurno ne bi usrećio. Tada se nečega dosjetila.

Popela se u spavaću sobu i iz jedne od torbi izvukla gomilu šalova nježnih boja, koje je ponijela sa sobom. Prebacila ih je preko izlizanih presvlaka i soba je odjednom oživjela. Prozori su bili čisti, prašina i paučina je nestala, a podovi su se sjajili poput uskršnjih jaja. S vješto prekrivenim kaučima i stolicama, prostor je odisao jednostavnošću i svježinom. Sve što je nedostajalo bilo je cvijeće, svijeće i nešto novih žarulja.

Ekipa mladaca uređivala je kuhinju pa je Pascal poslala Agathu da opere kupaonice, rekavši joj da ih riba dok ne zablistaju. Marius je kosio travu, znojeći se pod vrućim sunčevim zrakama. Nije zbog toga bio naročito sretan, ali razlika je već bila vidljiva. Korov je polako nestajao, a nešto divljeg cvijeća izraslog po rubovima imalo je izvjesnu draž.

Potrgane vrtne stolice i stolovi još uvijek su izvirivali iz visoke trave. Naredila mu je da ih ukloni.

U osam navečer završili su s poslom. Vidjevši rezultat, posrednica se zapanjila. Kuća je još uvijek bila daleko od savršenstva i ni blizu onome što su vidjeli na fotografijama, ali sada je ipak izgledala daleko bolje od onoga što je Pascal zatekla dan ranije. Kuhinja je djelovala pomalo depresivno, a štednjak je zaista bio star, no barem je sve bilo čisto.

Pascal je bila potpuno iscrpljena. Četrnaest sati bez prestanka je radila, ali vrijedilo je. Ostali vjerojatno neće skakati od oduševljenja, ali barem neće vrišteći pobjeći kroz vrata. Posrednica je donijela sir, voće i paštetu, ali progutala je samo nekoliko zalogaja. Bila je previše umorna da bi jela. Sve što je željela, bilo je da što prije

završe s poslom. Marius je imao još posla oko košnje, a posrednica je obećala da će se sutradan vratiti s radnicima. Agatha je pak, cijeli dan kvocala žaleći se na sve i svašta, ali obavila je sve što je trebalo. Kad je završila, izgledala je poput prave divljakuše. Njezin crveni bikini bio je natopljen znojem, sandale s visokim potpeticama nestale su s nogu, a kosa joj se nakostriješila kao da je stavila prst u električnu utičnicu. No nekim čudom Pascal cijeli dan nije čula ni vidjela pse.

Kada je telefon zazvonio, sjedila je u kuhinji umorno prebirući ostatke paštete s tanjura. Trenutak je zapanjeno zurila u njega pa naglo zgrabila slušalicu. John ju je zvao iz ureda. Zvučao je sretno i uzbuđeno. Šest tjedana nisu se vidjeli i radovao se pomisli da će joj se za dva dana pridružiti.

- I, kakva je kuća? Sigurno je čudesna - ushićeno je rekao. Zatvorila je oči, razmišljajući što bi mu odgovorila.

- Malo je drugačija nego na slikama - rekla je, pitajući se kako će se ponašati kad je vidi. Ako ništa drugo, barem je bila čista i izgledala je daleko bolje nego ranije, ali čak i takva, imala je vrlo malo sličnosti s onim što su vidjeli na fotografijama.

- Još bolja? - razdragano je upitao. Pascal se nasmijala, niječno odmahnuvši glavom. Od umora je jedva bila u stanju razmišljati.

- Ne baš. Jednostavno je drugačija. Recimo da više odiše ladanjskim ugođajem.

- Zvuči odlično. - *Odlično* baš i nije bila riječ kojom bi Pascal opisala stanje kuće nazvane "Ljubav na prvi pogled", no tu se više nije dalo bogzna što učiniti. - Jesi li se čula s ostalima?

- Nisam, bila sam previše zaposlena - rekla je. U glasu joj se osjećao umor.

- Čime? - nasmijao se. - Izležavanjem na plaži? - Johnu, dakako, nije bilo ni nakraj pameti da je cijeli dan ribala podove i pločice u kupaonicama.

- Ne, samo sam pripremala sve za vaš dolazak.

- Zašto se za promjenu ne bi malo opustila? - Vapila je za time, ali kada bi ga poslušala, dobio bi srčani udar čim bi prošao kroz vrata.

- Možda i hoću, sutra - neodređeno je odgovorila, pokušavajući prikriti zijevanje.

- Onda se vidimo prekosutra.

- Jedva čekam - nasmijala se kružeći pogledom po skromnoj kuhinji. Na štednjaku je uočila masnu mrlju koju su propustili očistiti.

- Naspavaj se i odmori prije nego što dođemo.

- Hoću, ne brini se. Sretan put - dodala je na kraju. Spustivši slušalicu, pogasila je svjetla i krenula na počinak. Plahte koje je zatekla na krevetima bile su stare i pohabane. Uspjela je pronaći nekoliko manje korištenih i zamolila Agathu da ih promijeni. Ručnici su također djelovali istrošeno, ali barem su bili čisti. Zaspala je čim je spustila glavu na jastuk i sve do jutra nije se budila. Zastori nisu bili navučeni, a prozorski kapci također su bili u stanju raspadanja. Ali buđenje sunčevim zrakama nije joj ni najmanje smetalo.

I tog je dana radila bez trenutka odmora. Posrednična ekipa bila je premorena od posla i prilično čangrizava, ali uspjela ih je zadržati do kraja popodneva. Do trenutka kada je izašla provjeriti što je Marius učinio, tratina je bila besprijekorna. Potrgani dijelovi vrtno garniture nestali su, ostavljeni su samo upotrebljivi komadi, ali njima je očajnički trebao novi premaz boje. Pitala se bi li ih Marius stigao obojiti, no kada ga je potražila, našla ga je kako hrče u krevetu, okružen s trima pudlicama i trima praznim bocama piva. Bilo je očito da ovoga trenutka od njega ne može ništa više očekivati. Agatha je također bila na kraju snage.

U pet popodne uputila se u St. Tropez i vratila se autom krcatim stvarima. Kupila je puno svježeg i suhog cvijeća i velike vaze u kojima ga je namjeravala aranžirati. Također je nabavila svijeće i još tri velike šarene marame za pokućstvo u dnevnom boravku. Donijela je i tri kante bijele boje za vrtnu garnituru. Namjeravala je Mariusa natjerati da se sutradan lati bojenja. Do devet navečer sve je bilo gotovo, svaki pedalj kuće bio je očišćen, tratina je bila pokošena, korov je nestao, a cvijeće i časopisi bili su u svakoj sobi. Kupila je i mirisne francuske sapune i hrpu novih ručnika. Svaka soba doživjela je čarobnu preobrazbu. Daleko od toga da će bilo tko od njih biti oduševljen, ali promjena je ipak bila znatna.

Živo je mogla zamisliti njihove poglede. Kuća je sada izgledala daleko bolje, ali to je još uvijek bilo daleko gore od onoga što su očekivali. Strahovala je od njihove ljutnje. Ali tu se, bez nekih većih zahvata, ličenja i dekoratera, nije dalo više ništa učiniti. Kada se iste večeri napokon spustila na pristanište da pogleda jedrilicu, upitala se

može li uopće ploviti. Činilo se da godinama nije isplovila. Jedra su djelovala poput starih krpa, ali znala je da, ukoliko za to postoji imalo nade, Eric i Robert će je natjerati da plovi.

Te noći srušila se u postelju jednako iscrpljena, ali zadovoljna. Posebno olakšanje pričinila joj je pomisao da je bila dovoljno mudra da dođe dva dana ranije. Da nije, bila je sigurna da nitko od njih ne bi ovdje ostao. Sada je mislila da hoće. Barem se tome nadala. Ne bi se rado oprostila od mjesec dana odmora u St. Tropezu.

Cijele noći spavala je poput klade. U deset ujutro ustala je, uživajući u sunčevim zrakama i pogledu na vaze ispunjene cvjetnim aranžmanima. Sve je prštalo od boja i vedrine. Skuhala je kavu, zagrizla *pain au chocolat*, prelistala stari primjerak *Paris Matcha*, pa prešla na *The International Herald Tribune*. U Francuskoj je uvijek rado čitala i *Le Monde*, ali John je insistirao na svom primjerku *Herald Tribunea* pa mu ga jučer nabavila.

Nakon što je posuđe ostavila u sudoperu, Agatha je ušla u kuhinju u fluorescentnim zelenim bickama i prozirnoj bijeloj majičici. S kosom stegnutom navrh glave izgledala je poput neke od svojih pudlica. Na nos je natakla naočale optočene blistavim kamenčićima, a na stopala zlatne cipele zastrašujuće visokih potpetica.

- Lijep dan - primijetila je, lijeno ispirući Pascalinu šalicu. - Kada dolaze vaši prijatelji? -nehajno je upitala, držeći da to s njom ionako nema previše veze.

- Tek kasno poslijepodne. Željela bih da Marius uzme kamionet i pođe sa mnom u zračnu luku. U prtljažniku mog automobila nema dovoljno mjesta za njihove stvari.

- Jučer je previše opteretio leđa - odvratila je Agatha, glasom punim prijekora. Lijevim okom škiljila je u svoju gazdaricu. Desno je bilo zatvoreno, u skladu s *Gauloiseom* koji se činio trajno slijepljenim za njenu donju usnicu.

- Može li voziti? - ustrajala je Pascal, istovremeno se pitajući bi li je upozorila na odijevanje.

- Možda - rekla je Agatha i zašutjela. Pascal je shvatila poruku. Neprimjetno je posegla u torbicu i izvadila po pet stotina franaka za svakog od njih. Zaista su se potrudili i vrijedno radili kao što već godinama nisu. Agatha je izgledala zadovoljno. Pascal ih je potpuno

razumjela. Ionako ih je imala namjeru nagraditi. - Sigurna sam da će moći voziti. Kada želite poći?

- U tri popodne. - Zrakoplov je trebao sletjeti u pet. - Vratit ćemo se na večeru. - Pascal je namjeravala ostaviti jelo u pećnici. Nitko od njih prve večeri neće biti raspoložen za izlazak. Sigurno će biti umorni od puta i htjet će se na miru smjestiti.

Uz pomoć dodatnih pet stotina franaka uspjela je nagovoriti Mariusa da tijekom prijepodneva oboji vrtnu garnituru. Kuća je sada, sve u svemu, izgledala posve u redu. Prije no što su otišli, čak je i Agatha priznala da je promjena čudesna. Očekivala je da će Pascal otići u hotel i stvarno se iznenadila kad je ostala. Nitko već godinama nije želio odsjesti ovdje.

- Učinili smo dobar posao, zar ne? - ponosno je rekla Pascal. Kimnuvši glavom, Agatha je dohvatila bocu piva i potegnula dug gutljaj. Psi su joj skakutali oko nogu, neprestano štekćući. Kada su krenuli u zračnu luku, mahala je Pascal poput stare prijateljice. U međuvremenu se presvukla i sada je nosila prozirnu, jarko ružičastu bluzu ispod koje se nazirao crni grudnjak, ružičaste vruće hlačice i svoje omiljene crvene štikle. Bila je pravi modni primjer i Pascal je odlučila da s njom neće raspravljati o odijevanju. Ostali će s tim moći živjeti, ali što se lajavih pasa tiče, vjerojatno ne. Pascal ju je stoga zamolila da ih, što je više moguće, drži u svojoj sobi. Rekla joj je da je njezin muž alergičan na pse, što je bila istina, doduše, ne na njihovu dlaku, nego na lajanje.

Put iz St. Tropeza do Nice bio je dug i naporan, i kada su stigli u zračnu luku, Pascal se osvježila sokom od naranče, a Marius je popio pivo. Ponovno je bio u kombinezonu i cipelama. To mu je očito bila omiljena radna odora. Čekajući ih, pomislila je da nikada u životu nije bila toliko umorna. Sada joj je doista trebao odmor.

Let iz New Yorka bio je miran i ugodan. John je bio u istom zrakoplovu s Morrisonovima, ali nisu zajedno sjedili. Morrisonovi su, kao uvijek, bili u poslovnoj, a on u ekonomskoj klasi. Kada je nakratko svratio k njima, Eric ga je zbog toga zadirkivao. Diana nije dizala pogled s knjige koju je čitala i prije no što se vratio na svoje sjedalo, John je primijetio da su izmijenili čudan pogled. Između njih je vladala neuobičajena hladnoća, no nitko od njih nije o tome rekao ni riječi pa ih je ubrzo napustio. Sjeo je u svoje sjedalo i uskoro

zadrijemao, razmišljajući o Pascal. Veselio se što će je uskoro vidjeti. Nakon dvadeset i pet godina braka još uvijek je u nju bio zaljubljen, unatoč svim njihovim prepucavanjima. Pascal je njegov život činila uzbudljivim i zanimljivim. Uvijek je bila strastvena, bilo da su vodili ljubav ili se svađali. Posljednjih šest tjedana stan mu se bez nje činio praznim i beživotnim.

- John mi je rekao da kuća izgleda sjajno - rekao je Eric, kratko pogledavši Dianu. Oči su joj i dalje bile prikovane za stranice knjige.

- Jesi li čula što sam rekao? - tiho ju je upitao. Polako je podigla pogled i zagledala se u njega. Posljednjih nekoliko tjedana njezina je odluka o putu u St. Tropez visjela o koncu. Odlanulo mu je kad je ipak pristala. Već mjesec dana odnosi su im bili prilično zategnuti.

- Čula sam - ravnodušno je odgovorila. Nije imala namjeru ući u bilo kakvu raspravu među nepoznatim ljudima u zrakoplovu. - Drago mi je da se Pascal sviđa kuća - dodala je, no pogled joj je bio potpuno hladan.

- Nadam se da će se i tebi svidjeti - blago je rekao. Želio je da im bude lijepo i da se ponovno zbliže. To im je očajnički trebalo. Tijekom mjesec dana u Francuskoj njihova će veza možda ponovno ojačati. Imali su puno toga zajedničkog, voljeli su iste ljude, iste stvari i uvijek su se u svemu podupirali.

- Ne znam koliko ću ostati - izgovorila je mantru koju je uporno ponavljala posljednja dva tjedna. - Vidjet ćemo.

- Bijeg neće ništa riješiti. Mogli bismo se zabaviti i opustiti s društvom, to bi nam uvelike koristilo - s nadom je izgovorio. Ali Diana je bila sve, samo ne uvjerenjena.

- "Zabava" također neće ništa riješiti. Ne radi se o "zabavi" - preko volje mu je odvratila. Diana i Eric trebali su se uhvatiti u koštac s daleko težim pitanjima. On je bio taj koji je njihove živote dotjerao do samog ruba i doveo brak u opasnost, a Diana još uvijek nije znala kako će to riješiti. Prošloga tjedna nekoliko je puta donijela odluku i onda se opet predomislila. Nije željela biti brzopleta. Jednako tako nije bila sigurna da mu može oprostiti ono što joj je učinio. Strašno ju je povrijedio i uzdrmao njezinu vjeru, ne samo u njega, nego i u sebe. Osjećala se nepoželjnom, i što je najgore od svega, daleko starijom nego što je izgledala. Nije više bila sigurna hoće li više ikada biti u stanju osjećati prema njemu isto što i ranije.

- Diana, možemo li se potruditi sve to ostaviti iza sebe? - tiho je upitao. Njemu je to bilo lako reći, daleko lakše nego njoj.

- Hvala ti na tom prijedlogu - zajedljivo mu je odvratila i ponovno dohvatila knjigu. - Sada kada znam što mi je činiti, sigurna sam da će sve biti u redu. - Pretvarala se da čita, no oči su joj bile pune suza. Otkad su ušli u zrakoplov, misli su joj bježale, i nije imala pojma što je pročitala. No sve dok je u ruci držala knjigu, nije morala s njim razgovarati. Ionako nije znala što bi mu više rekla. Posljednjih tjedana rekli su si sve što su imali.

- Diana...nemoj biti takva - rekao je. Prvi trenutak pretvarala se da nije čula. Potom je polako podigla pogled. Na licu joj se jasno ocrtavala patnja kroz koju je prolazila.

- A kakva bih trebala biti, Eric? Vesela? Ravnodušna? Opuštena? Možda puna razumijevanja? Oh, pa to bi bilo posve u redu, zar ne? Od mene se očekuje da budem pažljiva, odana i razumna. Eto, možda ne mogu. - Glas joj je naglo pukao.

- Zašto nam jednostavno ne bi pružila priliku? Pusti da se prašina slegne. Oboje smo preživjeli teško razdoblje...- Prije nego što je stigao išta više reći, prekinula ga je.

- Oprosti mi što nemam razumijevanja koliko je tebi bilo "teško". To baš nije ono što me zanima. Lijep pokušaj. - Naglo je ustala, progurala se pokraj njega i uputila se kroz prolaz između sjedala da se nakratko makne od njega. Nije se željela iznovice s njim upuštati u raspravu. Posljednjih mjesec dana jedno drugome rekli su sve što su imali. Nije htjela ponovno slušati njegove isprike, obećanja i objašnjenja zašto je to učinio. Uostalom, nije htjela čak ni biti ovdje s njim, i sada joj je bilo žao što je pošla. Odlučila se na put samo zato da ne razočara prijatelje. Pošla je do Johnova sjedala, ali vidjevši da spava, krenula je natrag. Zastala je kod vrata u stražnjem dijelu zrakoplova, razmišljajući u što se pretvorio njihov brak. Bila je krajnje razočarana. Nikada nije mislila da bi joj Eric takvo što mogao učiniti. Sve što su godinama dijelili, jednostavno je nestalo. Povjerenje koje je u njega imala, bilo je potpuno urušeno. Vrativši se, nije mu rekla ni riječi. Do kraja leta više nisu progovorili.

Zrakoplov je sletio na vrijeme. Ugledavši Johna i Morrisonove, Pascal je veselo uskliknula. Djelovali su umorno i nisu bili naročiti razgovorljivi, ali čim su sjeli u automobil i uputili se prema St.

Tropezu, razgovor je krenuo. Marius ih je slijedio s prtljagom u svom kamionetu. Ugledavši ga, bili su pomalo zatečeni. Pascal je razmišljala kako bi ih pripremila na susret s Agathom, ali njezin izgled zaista je bilo teško opisati, posebice u bikiniju i crvenim štiklama.

- Zar ne nosi odoru? - upitao je John. Njegovo viđenje posluge u otmjenoj francuskoj vili uključivalo je bijelu pregaču i sako. Ono što im je Pascal pokušavala opisati, bilo je potpuno suprotno.

- Ne baš - odvrtila je Pascal. - Malo su udareni, ali dobro rade. - Mogla je dodati da uz to i loču, a psi im ne prestaju lajati, ali nije. - Nadam se da će vam se kuća svidjeti - napeto je izgovorila kada su u pola osam stigli u St. Tropez.

- Siguran sam da će nam se svidjeti - odvratio je Eric. Malo potom skrenula je na prilazni put, prošavši pokraj urušenih kamenih stupova.

- Malo je rustičnija nego što smo očekivali - rekla je obilazeći rupe na putu. John je djelovao pomalo iznenađen, a Morrisonovi su otraga sjedili u potpunoj tišini, što im nije bilo nalik. Zaključila je da su vjerojatno umorni i zbunjeni njezinim dvosmislenim upozorenjima. Kada je stala pred kućom, John je u čudu raširio oči.

- Čini se da treba novu fasadu, zar ne?

- Treba joj daleko više od toga, ali sada je barem čista - čedno je izjavila Pascal.

- Zar nije bila čista kada si došla? - zabezeknuto je upitala Diana.

- Ne baš - nasmijala se Pascal. Nije imalo smisla dalje ih držati u zabludi. Ionako bi saznali. - Kada sam došla, zatekla sam najveći svinjac koji sam ikada vidjela. Dva dana čistila sam kuću zajedno s desetoro ljudi. Ali, dobra je vijest da će nam vratiti polovicu novca jer su nas obmanuli. - Čuvši što je rekla, John je djelovao ushićeno. Osjećao se kao da mu je netko darovao gotovo besplatan odmor.

- Je li stvarno tako grozna, Pascal? - zabrinuto je upitala Diana. Eric se pripremao da ju razuvjeri. Posljednje što je želio, bilo je da ode.

- Ne, nije baš grozna, ali sve je prilično staro i pohabano. Nema mnogo pokušaja, a kuhinja je još iz srednjega vijeka - pošteno je priznala Pascal.

- Oh, pa što onda? Koga briga za to? - nasmijao se John. Sada, kada je znao da će dobiti povrat polovice svoga novca, kuća mu se

unaprijed sviđala. Pascal je pametno postupila što mu je to rekla, prije nego što je vidio ostatak.

Kada su ušli, Diana je uzdahnula. Sve je bilo daleko trošnije i skromnije nego što je očekivala. No morala je priznati da su Pascaline marame na pokućstvu bile pametan potez. Znala je da su presvlake zasigurno u očajnom stanju kada se na to odlučila. Nakon što su sve obišli, zaključili su da stvari i ne stoje tako loše. Dakako, nije to bilo ono što su očekivali, ali Pascal ih je na to upozorila. Kada im je ispričala kakvo je stanje zatekla kada je došla, bili su joj zahvalni na svemu što je poduzela.

- Sva je sreća što si došla ovdje prije nas - rekao je Eric zavirivši u kuhinju. Bila je čista, ali prastara, baš kako im je rekla.

- Kada su, dođavola, uspjeli snimiti one fotografije? - zgranuto je upitao John.

- Vjerojatno prije dobrih četrdeset godina. Negdje u šezdesetima.

- Kako nepošteno od njih, stvarno odvratno - negodovao je Eric, ali činilo se da ga kuća zadovoljava. Iako je bila daleko od raskošne vile koju su očekivali, bila je prostrana i čista, a zahvaljujući Pascal, imala je izvjesnu draž, posebice zbog cvijeća i svijeća koje je posvuda postavila. Ponudila im je da im prepusti glavnu spavaonicu, ali vidjevši koliko se trudila, zahtjevali su da je ona i John zadrže.

- Da nisam to učinila, ubili biste me - rekla je. Svi su se nasmijali, a John je krenuo po bocu vina. Na ulazu u kuhinju gotovo se sudario s Agathom. Bila je u bijelim vrućim hlačicama, crvenom bikiniju i štiklama. Na trenutak je zastao, bez riječi zureći u nju. Jedno oko po običaju joj je bilo zatvoreno, a s kuta usana dimio se *Gauloises*.

- *Bonjour* - s nelagodom se nasmiješio. To je naučio još davnih dana kada je upoznao Pascalinu majku. Agatha mu se toplo nasmiješila, a trenutak potom pojavio se i Marius s tri lajave pudlice koje su ga pratile u stopu. - O, Isuse - bilo je sve što je rekao. Jedna od njih odmah se zubima zakačila za njegovu nogavicu.

Marius je priskočio da mu pomogne otvoriti vino, a Agatha je nestala, zajedno sa psima. John je izgledao omamljeno. Uzeo je bocu i četiri čaše pa pošao na kat.

- Upravo sam naletio na baskervilske pse i lošu kopiju Tine Turner. - Pascal se nasmijala, no pogledavši Dianu, vidjela je da su joj oči pune tuge. Uočila je to još u zračnoj luci, ali tada nije imala vremena

o tome razmišljati. Kratko je svrnula pogled na Erica, no nije primijetila ništa posebno. Pomislila je da se možda sjetila Anne i njezine želje da zajedno provedu odmor. Bila je sigurna da će i Robert biti u sličnome stanju. Anne im je još uvijek jako nedostajala i bilo je nemoguće ne prisjetiti se koliko se svemu tome veselila.

- Jesi li vidjela jedrilicu? - upitao je Eric očiju punih nade. John je u međuvremenu natočio vino i svakome dodao po čašu.

- Jesam - potvrdila je Pascal. - Vjerojatno je iz vremena Robinsona Crusoa. Nadam se da može ploviti.

- Natjerat ćemo je da plovi - nasmijao se, kratko pogledavši Dianu. Šutjela je.

Spustili su se u blagovaonicu na večeru koju je Pascal ranije pripremila. Agatha je postavila stol i ponudila se da posluži hranu, ali Pascal joj je odvratio da će se snaći bez nje. Nakon jela muškarci su pošli u vrt popušiti cigaru, a žene su se primile pranja posuđa. Pascal više nije mogla šutjeti. Upitala je Dianu o čemu se radi.

- Je li s tobom sve u redu? Već neko vrijeme djeluješ mi prilično uznemireno. U New Yorku sam mislila da si umorna od posla, ali sada više ne znam. Što je s tobom?

Diana je šutke stajala izbjegavajući Pascalin uporan pogled. U jednom trenutku, gotovo je izustila da je sve u redu, no tada se slomila. Spustila se za stari kuhinjski stol i rukama prekrila lice. Suze su joj se slijevale niz obraze. Podigla je pogled i zagledala se u Pascal s izrazom beskrajne tuge. Više nije bila u stanju skrivati svoju bol.

- O čemu se radi?... O jadnice moja...Što se dogodilo? - Pascal joj je hitro prišla i zagrlila je. Diana je primila kraj njezine pregače pokušavajući otrti suze.

Nije bila u stanju izustiti ni riječi. Pascal ju je poput djeteta ljuljala u naručju, pitajući se što ju je toliko povrijedilo. Nikad je još nije vidjela ovakvu.

- Jesi li bolesna? - Diana je niječno omahnula glavom, ali i dalje je šutjela ispuhujući nos u papirnate ubruse koje joj Pascal dodala. - Nije valjda nešto između tebe i Erica? - reda radi je upitala, ali vidjevši izraz Dianina lica, znala je da je pogodila. Dugi trenutak bez riječi se zagledala u Pascal, a potom kimnula glavom. - Ne može biti! Kako je to moguće?

- Ne znam kako. Isto sam i njega pitala prije mjesec dana.
- Što se dogodilo? - Pascal je bila preneražena. Diana je djelovala potpuno slomljeno.
- Imao je vezu s jednom od svojih pacijentica - rekla je ispuhujući nos. U neku ruku, bilo je pravo olakšanje s Pascal razgovarati o tome. Otkad joj je priznao, nije željela da itko sazna njezinu malu, ružnu tajnu.
- Jesi li sigurna da ne umišljaš? Ja to jednostavno ne mogu vjerovati.
- Istina je. Sam mi je priznao. Dva mjeseca osjećala sam da nešto nije u redu, ali nisam znala što. Prije četiri tjedna sve se otkrilo. Katherinina beba je dobila žestok napadaj kašlja i morala je s njom usred noći poći u bolnicu. Nazvala sam Erica da mu kažem da ih pričeka na hitnom prijemu, ali rekli su mi da nije tamo. A meni je rekao da mora poroditi jednu pacijenticu. Poslije me čak i nazvao i rekao da se do jutra neće vraćati kući, a potom će produžiti u svoju ordinaciju. Igrom slučaja, shvatila sam da mi je puno puta slagao da mora biti u bolnici. Nije bio.
- Eric? - Pascalin glas se slomio. Za nju je Eric oduvijek bio primjer savršenog supruga. Spontan, duhovit, krajnje brižan i pažljiv prema svojoj ženi. Idealan suprug i otac. - Je li zaljubljen u nju?
- Rekao je da nije siguran. Očito je da mu se svidjela. Sigurno je jako lijepa. Uostalom, manekenka je. Muž ju je napustio nakon poroda i dok je još bila njegova pacijentica, često su o tome razgovarali. Prije nekoliko dana tvrdio je da su se prestali viđati, ali ona ga noću i dalje naziva kući. Prilično je uznemiren zbog svega toga.
- Koliko je stara? - upitala je Pascal, suosjećajući sa svojom prijateljicom. Bila je to najgora noćna mora svake žene. Diana je izgledala kao da joj se čitav svijet srušio.
- Trideset joj je godina - slomljeno je rekla Diana. - Kao i Katherini. Dovoljno sam stara da bih joj mogla biti majka. Osjećam se poput starice. S njom bi mu vjerojatno bilo bolje. -Ranjenim pogledom zagledala se u Pascal. - Mislim da mu više nikada neću moći vjerovati. Više nisam sigurna da s njime uopće želim ostati u braku.
- Ne možeš se sada razvesti - užasnuto je odvrtila Pascal. - Ne nakon svih tih godina. To bi zaista bilo strašno. Ako ju je prestao

viđati, ta je priča završena. Zaboravit će je - rekla je. Željela je vjerovati da se stvari između njih još uvijek mogu popraviti.

- Možda će je on i zaboraviti, ali ne i ja - iskreno je odvratila Diana. - Svaki put kad ga pogledam, pomislim kako me je prevario. I mrzim ga zbog toga.

- To je potpuno razumljivo - suosjećajno je rekla Pascal. - Ali, svakome se to može dogoditi. Pa čak i tebi. Ako je zaista prekinuo s njom, morala bi se potruditi da mu oprostiš. Diana, ne možeš se sada razvesti. Time bi uništila i svoj i njegov život. Vi se ipak volite.

- Reklo bi se da se ne volimo onoliko koliko sam mislila. Barem što se njega tiče. - Pogled joj je bio ispunjen srdžbom i razočaranjem. Pascal se nad njom iskreno sažalila.

- Što on kaže o svemu tome?

- Kaže da mu je žao. I da se takvo što više nikada neće ponoviti. Kaže da mu je od prvoga trenutka bilo žao, ali svejedno se s njom nastavio viđati tri mjeseca i tko zna koliko bi još da se Katherinina beba nije razboljela. Možda bi me na kraju i ostavio - još jače je zaplakala.

- Nije toliko glup - zaprepašteno je rekla Pascal. Ali, Eric je bio prilično zgodan muškarac. Za svoje godine odlično je izgledao, a svaki dan bio je okružen ženama. Imao je više prilika za pustolovinu nego većina drugih muškaraca. Na kraju, sve je moguće, čak i kad je riječ o brižnom i odgovornom muškarcu poput Erica. Dianin izraz lica rječito je govorio da je to točno. Pascal se čudila što je uopće došla u St. Tropez.

- Nisam namjeravala, ali preklinjao me je. A sada kaže da može ostati samo dva tjedna. Ako ode, stalno ću misliti da je s njom.

- Možda bi mu trebala vjerovati da je ta stvar završena - tiho je rekla Pascal. Diana se razljutila.

- Zašto bih mu vjerovala? Lagao mi je. Čime je zaslužio moje povjerenje? - Bila je u pravu i Pascal nije znala što bi joj na to odgovorila. Srce joj se slamalo pri pomisli da je njihov brak gotov. - Jednostavno ne mogu zamisliti da ostanem s njim u braku, Pascal. Za mene to više nikada neće biti isto. Vjerojatno nisam uopće trebala dolaziti ovamo. Prije nego što smo otišli, namjeravala sam nazvati odvjetnika, ali molio me da pričekam do kraja odmora. Mislim da je ionako svejedno. - Diana i Eric pošli su na put opterećeni teškim

bremenom, poput komada suviše prtljage. Odmor više nije slutio na dobro.

- Bi li ti ostala u braku s Johnom da te prevario? - ogorčeno ju je pogledala ravno u uči. Nije ni najmanje sličila brižnoj i pažljivoj ženi koju je Pascal poznavala. Ona i Eric bili su toliko sretni. Njihov brak bio je poseban i Pascal ga je uvijek držala boljim od svog. Robertov i Annin također. Ona i John bili su suviše različiti i uvijek su se oko svega natezali. No Anne više nema, a Diana govori o razvodu. Da ti pamet stane, pomislila je.

- Ne znam što bih učinila - iskreno je odgovorila. - Sigurna sam da bih ga poželjela ubiti. -John je uvijek puno govorio o ženama, ali Pascal nikada nije stekla dojam da nešto po tom pitanju čini. Zapravo, bila je sigurna da ne čini. Jednostavno mu se sviđalo izigravati zavodnika. U njegovu slučaju radilo se o pukim lovačkim pričama. - Vjerojatno bih dobro razmislila prije nego što bih bilo što poduzela. Ipak, mislim da bih se potrudila da mu oprostim. Napokon, svakome se to može dogoditi.

- Ah, to je tako tipično francuski - predbacila joj je. Oči su joj se ponovno napunile suzama. Osjećala se jadno i bijedno. Bilo joj je žao što je uopće dolazila ovamo. Svaki put kada bi pogledala Erica, iznova bi se uznemirila. Nije mogla zamisliti kako bi u njegovoj blizini provela jedan dan, a kamoli cijeli mjesec.

- Francuzi su u nekim stvarima posve u pravu - obazrivo joj je odvratila Pascal. - Trebala bi dobro razmisliti prije nego što učiniš nešto što ćeš poslije požaliti.

- On je to trebao učiniti prije nego što je spavao s tom ženom - ljutito je rekla Diana. Najokrutnija od svega, bila je činjenica što je bila toliko mlađa od nje. Odjednom se osjećala starom i neželjenom. Povrijedio ju je na najgori mogući način i ovoga trenutka nije imala pojma kako bi njihov brak u takvim okolnostima uopće mogao opstati.

- Jesi li još kome rekla? - obazrivo je upitala Pascal.

- Ne, samo tebi - odgovorila je Diana. - Bilo me je sram o tome pričati. Ne znam zašto se osjećam toliko posramljenom, ali ne mogu si pomoći. Jednostavno se osjećam manje vrijednom kad pomislim da mu nisam bila dovoljna - potišteno je izgovorila.

- Diana, znaš da to nije istina. Napravio je veliku glupost i sigurna sam da se i on zbog toga kaje - rekla je Pascal, trudeći se da prema oboje bude jednako poštena. - Bilo je hrabro od tebe što si došla ovamo. - Zaista joj se divila zbog toga, iako je bilo očito da Diana u svemu tome ni najmanje ne uživa. Bila je previše razočarana da bi se veselila odmoru.

- Nisam te željela ostaviti na cjedilu - tužno je rekla Diana. - Kao ni Roberta. Znam da mu nije lako doći ovamo bez Anne. Imam osjećaj da mu to dugujem. Došla sam više radi njega, nego radi Erica.

- Možda će vam boravak ovdje na kraju koristiti

- nadala se Pascal. Ipak, znala je da im treba daleko više od odmora na Rivijeri. Njihovom braku trebao je pravi kirurški zahvat, a ne prva pomoć.

- Mislim da mu to nikada neću moći oprostiti - zaplakala je Diana.

- Ne tako brzo, to je sigurno. Ali s vremenom, možda - mudro je rekla Pascal. Zagrlila je prijateljicu i neko vrijeme šutke su ostale tako. Potom su se vratile u dnevni boravak. John i Eric uskoro su im se pridružili. Jaz između Diane i Erica bio je gotovo opipljiv. Pogled koji su izmijenili, jasno je govorio o njihovoj potpunoj izgubljenosti. Pascal je zbog toga iskreno žalila.

Kada su se uspeli u svoju spavaću sobu, još uvijek je zbog toga bila potištena. Začudo, John je to odmah primijetio. Obično bi mu trebalo malo dulje da obrati pozornost na njezina raspoloženja. - Je li sve u redu? - upitao je pokušavajući se prisjetiti je li rekao ili učinio nešto što ju je uznemirilo.

- Samo sam razmišljala. - Nije željela izigrati Dianino povjerenje i reći mu išta, a da je ne upita za odobrenje. Namjeravala ju je pitati, ali to joj je nekako promaklo.

- O čemu? - zabrinuto je upitao. Izgledala mu je zaista čudno.

- Ni o čemu važnome. O tome što ću sutra napraviti za ručak - lagala je, ali samo da sačuva tajnu.

- Ne vjerujem ti. Je li u pitanju nešto veliko?

- Moglo bi se reći.

- Mislim da znam što je. Eric mi je rekao da on i Diana imaju problema. - John je također izgledao uznemireno.

- Je li ti rekao i kakvih?

- Nije. Muškarci u tim stvarima nisu baš toliko određeni. Samo je rekao da prolaze kroz teško iskušenje.

- Diana se želi razvesti od njega - zabrinuto je rekla Pascal. - To je zaista strašno. Za oboje.

- Je li u pitanju druga žena? - upitao je. Pascal je potvrdila. Izgledao je zapanjeno, baš poput nje kada je saznala o čemu se radi.

- Rekao joj je da je ta stvar završena, ali Diana tvrdi da je suviše povrijeđena da bi mu oprostila.

- Nadam se da će to ipak uspjeti nekako riješiti

- zabrinuto je odvratio. - Trideset i dvije godine su zajedno. To nešto znači. - Nježno ju je zagrlio, što mu nije bilo nalik. John se većinom pravio važan i često je bio osoran, ali unatoč tomu, znala je da je voli. - Nedostajala si mi - tiho je rekao ljubeći je.

- I ti meni - nasmiješila se uzvraćajući mu poljubac. Trenutak potom ugasio je svjetlo i uzeo je u naručje. Šest tjedana nisu se vidjeli, što je dugo za svaki brak, ali znao je koliko joj znači boravak u Parizu i nikada je od toga ne bi odgovarao. Živjela je za te dane i svake godine jedva je čekala da pođe.

Te su noći, nakon što su vodili ljubav, dugo ležali zagrljeni promatrajući pun mjesec kroz prozor svoje sobe. Kada je zaspao, naslonila se na lakat i gledala ga pitajući se kako bi se osjećala da joj je učinio ono što je Eric Diani. Bio bi to pravi pakao, zaključila je. Znala je da se i Diana tako osjeća. Slušajući kako diše, bila je sretna što ga ima. John je bio sve što je oduvijek trebala i željela.

7.

Sljedećeg jutra u vrijeme kada je Pascal pripremala doručak, John je ušao u kuhinju djelujući pomalo izbezumljeno. Ovlaš ga pogledavši, Pascal je primijetila da u ruci drži lanac za potezanje vode u zahodu. Agatha je pak, u bikiniju s uzorkom leoparda, štiklama i *walkmanom* u ušima, prozujala pokraj njega iznoseći kantu sa smećem. Na sav je glas pjevušila. Trenutak je zastao, s nevjericom je promatrajući. Pascal je mirno nastavila razbijati jaja za kajganu. Dotad se već navikla na njezin izgled i nije se na nju obazirala.

- Zahod je poplavljen - rekao je podigavši lanac poput trofeja. - Što sad?

- Ne znam. Snađi se. Zar ne vidiš da kuham? - gotovo se nasmijala vidjevši ga kako njime zbunjeno njiše po zraku. - Pozovi Mariusa da ti pomogne - predložila je. Okrenuo je očima.

- A gdje da ga, pobogu, nađem? I kako da mu objasnim što se dogodilo?

- Pokaži mu što držiš u ruci. Shvatit će - nasmijala se domahujući Agathi da privuče njezin pogled. Još uvijek je pjevala, no napokon je shvatila i skinula *Walkman*. Pascal joj je objasnila problem. Hladnokrvno je uzela lanac iz Johnove ruke i otplovila u potragu za mužem. Malo zatim, Marius se pojavio s kantom, krpom i gumom za odčepijavanje odvoda. Ovoga puta bio je u kratkim hlačicama i mrežastoj majici bez rukava. Djelovao je mrtav pijan.

Agatha joj je u međuvremenu rekla da se to neprestano događa. Očito je držala da se oko toga ne treba uzrujavati. Jedva što je završila, tanak mlaz vode probio je strop. Pascal i John u nedoumici su se pogledali. John je bezglavo pojurio uz stube, a Marius se polako odvuкао za njim. Agatha je bez riječi dohvatila *walkman*, stavila slušalice u uši, glasno zapjevala i započela postavljati stol.

Eric i Diana ušli su u kuhinju. Vidjevši Agathu u pregači i bikiniju s uzorkom leoparda, Eric je zapanjeno zastao na vratima. - Vrlo elegantno - ustvrdio je. Diana se nasmijala.

- Izgleda li ona uvijek ovako? - upitala je. Pascal joj se potvrdno nasmiješila, vesela što oboje izgledaju opuštenije i odmorenije.

- Manje-više. Nekad nosi manje, nekad više, ali stil joj je uvijek jednak. No prilično je vrijedna. Puno mi je pomogla u čišćenju prije nego što ste došli.

- U svakom slučaju, mora se priznati da je originalna - rekao je Eric, posegnuvši za breskvom iz zdjele na sredini stola. Dan ranije Pascal se potrudila nabaviti svježe voće. -Kiši li to u kuhinji ili imamo problem? - upitao je, zagledavši se u strop iz kojega je kapalo.

- John kaže da je u zahodu poplava - odvrtila je Pascal posluživši ih kajganom. Nešto kasnije John im se pridružio. Izgledao je prilično uznemireno. - Na podu je pet centimetara vode. Rekao sam Mariusu da zatvori vodu dok ne dođe vodoinstalater.

- Kako si mu uspio sve to reći? - začudila se Pascal. U dvadeset i pet godina njihova braka, jedva je naučio nekoliko francuskih riječi. Bila je uvjerena da osim *bonjour*, *au revoir* i *merci*, što mu je bilo dovoljno za razgovor s njezinom majkom, ne zna beknuti ni riječi.

- U srednjoj školi bio sam dobar u igri asocijacija

- rekao je zaronivši u svoj tanjur. Pomalo se klateći Marius je ušao u kuhinju, hladnokrvno spustio kantu ispod mjesta na kojemu je strop procurio i izašao, zajedno s Agathom.

- Jeste li dobro spavali? - upitala je Pascal Erica točeći njemu i Diani po šalicu vruće crne kave.

- Odlično - odvratio je, kratko pogledavši Dianu. Bilo je očito da jedno s drugim nisu razgovarali, osim ako nisu morali. Napetost između njih bila je gotovo opipljiva i čim su završili s doručkom, Pascal je Diani predložila da zajedno pođu u kupovinu. John je odlučio ostati i pričekati vodoinstalatera, a Eric je rekao da će sići na pristanište i provjeriti može li jedrilica ploviti.

Jutro je bilo vedro i sunčano. Vozeći se prema tržnici, Pascal i Diana ponovno su se upustile u razgovor o Ericu. Pascal je napomenula da se Eric očito prilično trudi da joj ugoditi. Diana je kimnula zagledavši se kroz prozor.

- Istina je - složila se. - Ali nisam sigurna da to uopće ima smisla.

- Možda bi se trebala opustiti i vidjeti kamo će vas to odvesti. To što ste udaljeni od kuće, moglo bi vam oboma koristiti.

- A što nakon toga? Hoćemo li onda sve to lijepo zaboraviti i pretvarati se da se nikada nije dogodilo? Zar zaista misliš da bih to mogla? - zlovoljno joj je odvrtila Diana.

- Teško da bih i ja mogla - iskreno je rekla Pascal. - Kad bi mi John takvo što priredio, vjerojatno bih ga ubila. Možda sve to jednostavno moraš ostaviti iza sebe, ukoliko želiš stvari dovesti u red.

- Zašto bih *ja* išta dovodila u red? - ljutila se Diana. - On je to učinio, a ne ja.

- Ali, trebala bi mu oprostiti, ako želiš ostati u braku.

- Još nisam odlučila je li to ono što želim.

Pascal je šutke kimnula. Uskoro su stigle na tržnicu. Naredna dva sata provele su kupujući kruh, sir, voće, vino i kolač od jagoda, koji je pri samom pogledu Pascal natjerao vodu na usta, a pronašle su i prekrasne ručnike za plažu. Vrativši se kući, zatekle su Erica i Johna zavaljene u vrtne stolce. Obojica su djelovala opušteno i zadovoljno. Čim su se oslobodile torbi i košara, John im je, uživajući u svojoj cigari, rekao da je vodoinstalater popravio kvar. No čim je otišao, procurila je voda u drugoj kupaonici. Marius se upravo trudio da s tim izađe na kraj.

- Mislim da nećemo kupiti ovu kuću - našalio se Eric.

- Reci mi nešto što ne znam - odvratio mu je John mahnuvši cigarom u pravcu svoje žene - Nadam se da nisi potrošila previše novca na hranu.

- Naravno da nisam. Kupila sam ustajali sir, stari kruh i trulo voće. Sve sam dobila za bagatelu.

- Jako duhovito - okrenuo se prema Ericu i šutke se posvetio svojoj cigari.

Ručali su vani, a poslije su otišli na plivanje. Eric i Diana potom su isplovili jedrilicom. Prvo je odbila izgovarajući se da nije vješta u jedrenju, ali svima je bilo jasno da ga izbjegava. No, na kraju se pokazalo da ju je ipak uspio nagovoriti. Kada je Pascal pošla odrijemati, a John se ubrzo izgubio za njom, nije joj prestalo ništa drugo nego da pođe.

U šest popodne kada su Donnallyjevi izronili iz svoje sobe, Diana i Eric izgledali su manje napeto nego jutros. Sada su barem razgovarali. Odnosi im očito nisu bili idealni, ali stvari su se ipak ponešto popravile.

Pascal je za večeru pripremila goluba po starom receptu svoje majke. Nakon toga uživali su u kolaču od jagoda. Uz kavu su čavrljali

o svemu. Sljedećeg dana Robert im se trebao pridružiti. Diana je upitala Pascal zna li išta o tajnovitom gostu kojega je mislio pozvati.

- Kada sam otišla iz New Yorka, nismo o tome više razgovarali. Pretpostavila sam da će nas o tome obavijestiti kada dođe. Ali, mislim da se ne radi o onoj glumici. Napokon, njih dvoje se jedva poznaju. Nemamo se zbog čega zabrinjavati. - St. Tropez očito je dobro djelovao na nju. Bila je daleko bezbrižnija.

- Nadam se da si u pravu - rekla je Diana. Izraz lica bio joj je odlučan. Nakon Ericove pustolovine, postala je samozvani čuvar morala. Samojoj sebi obećala je da neće dopustiti da Robert od sebe napravi budalu. Padne li mu na pamet da Gwen Thomas pozove u St. Tropez, imala je najozbiljniju namjeru upozoriti ga na pogrešku koju čini vrijeđajući uspomenu na svoju pokojnu ženu time što izlazi s nekakvom starletom. Iako bi se Gwen Thomas teško moglo nazvati starletom, Diana je, kao i Pascal, bila uvjerenjena da tu ne može biti ni govora o nekoj finoj i poštenoj ženi. Jedino što su željele, bilo je zaštititi Roberta od njega samoga.

Drugoga dana, kada je Robert, u pratnji Mandy, izašao iz svoga unajmljenog automobila, Pascal je odmah uočila da izgleda prilično naočito u plavoj pamučnoj košulji i hlačama safari stila. Mandy je nosila bijele traperice i majicu. Oboje su djelovali poput pravih Amerikanaca, svježi i puni energije. No kada su ugledali kuću, na trenutak su ostali bez riječi.

- To baš nije ono što sam vidio na slikama - zbunjeno je rekao Robert. - Priviđa li mi se to samo ili je zaista malo trošnija?

- Puno je trošnija - rekla je Pascal ne obraćajući pozornost na Johnov vrckavi pogled.

- Pričekaj dok vidiš služavku i vrtlara - dodao je. - Ali, vratili su nam polovicu novca pa je sve u redu.

- Zašto su to učinili? - Robert je izgledao prilično iznenađeno.

- Zato što su nas zaribali. Uostalom, to su Francuzi. Što si očekivao? - Pascal ga je prijekorno pogledala, ali nije se dao smesti.

- Kada je stigla, sve je bilo krajnje zapušteno. Kao u hororu. Provela je dva dana čisteći kuću i sada je u redu, pod uvjetom da ne povlačiš vodu u zahodu. I, dakako, ako ne očekuješ da ćeš je vidjeti u *Architectural Digestu*. - Robert je izgledao kao da ga cijela situacija zabavlja, ali Mandy je bila prilično zabrinuta.

- Zar ne možemo u toalet? - prestrašeno je upitala. Ton njezina glasa Pascal je izmamio osmijeh na lice. Anne joj se uvijek žalila kako je njezina kći sklona prigovaranju i traženju dlake u jajetu.

- Naravno da možeš - razuvjeravao ju je John. - Samo obuj gumene čizme.

- O, moj Bože - uzdahnula je. Pascal se svim silama trudila da se ne počne smijati. - Ne bismo li radije pošli u hotel? Moramo li ovdje ostati? - Mandy je očito mislila da će morati živjeti bez vode.

- Ovdje smo već dva dana - rekla je Diana, - i sasvim smo dobro preživjeli. Dođi da ti pokažem tvoju sobu - pozvala ju je. Ali, kada ju je provela kroz kuću, Mandy je i dalje bila sumnjičava. Vodovodne cijevi su cviljele, a prigovorila je i ustajalom mirisu u sobi. Pripadala je vrsti ljudi koji nikada ničim nisu potpuno zadovoljni i teško se opuštaju u nepoznatoj okolini. - Otvorit ću prozor - rekla je Diana trudeći se da joj ugodu. No čim ga je dotakla, jedno okno se nakrivilo i palo u vrt. - Pozvat ću vrtlara da ga popravi - rekla je Diana, ne trudeći se sakriti smiješak zbog Mandyna užasnuta izraza. Pet minuta potom požurila je k ocu pitajući ga je li siguran da se ovdje može boraviti. Između ostaloga, Mandy je imala fobiju od kukaca i pauka, a bilo je više nego vjerojatno da ih ovdje ima napretek.

- Zaista mislim da ne bismo trebali ostati - zabrinuto ga je upozorila i predložila da potraže smještaj u *Byblosu*, najboljem hotelu u St. Tropezu. Netko od njenih prijatelja odsjeo je u njemu prošle godine.

- Bit će nam dobro i ovdje - razuvjeravao ju je.

- Vidjet ćeš, bit će nam zabavno, daleko zabavnije nego u hotelu. - Eric mu je netom rekao da je jedrilica posve upotrebljiva i umirao je od želje da što prije isplove.

- Možda bih ipak mogla malo ranije poći u Veneciju - rekla je. Još uvijek je izgledala zabrinuto. U Veneciji se trebala sastati s prijateljima.

- Učini kako želiš - mirno joj je odvratio. Anne je s njom uvijek uspijevala daleko bolje izići na kraj. On nije imao strpljenja za njezine ispade. Bilo je očito da daje prednost raskoši, no u njezinim godinama, nekoliko dana u staroj vili sigurno joj neće naškoditi, bez obzira na kukce i sve ostalo. Njemu se, zapravo, sav taj ugođaj sviđao. Sve je bilo pomalo pohabano i nesavršeno, ali kuća je, sve u svemu, bila udobna i imala je draž Pascal je pao kamen sa srca

kada joj je to rekao. Stalno se mučila osjećajem krivnje što nije sve onako kako je obećala. No svi su se na kraju odlično prilagodili.

Prva kriza nastupila je prije ručka. Mandy se pošla odmoriti, kazavši da će malo čitati u krevetu. Upravo se udobno namjestila, kada se konstrukcija raspala. Dvije nožice su pukle i Mandy se, zajedno s madracom, našla na podu. Začuvši njezin vrisak, Pascal je požurila da vidi što se zbiva. Ugledavši je na podu, glasno se nasmijala.

- O bože, pozvat ću Mariusa da to popravi.

No kad se pojavio, Marius u vezi s tim više nije mogao bogzna što učiniti. Krevet se dosada raspadao toliko puta da se više nije mogao samo tako sastaviti. Trebalo ga je slijepiti i ostaviti da se ljepilo dobro osuši. Mandy se morala pomiriti s činjenicom da će madrac za sada ostati na podu, a pomisao da će tako biti bliže kukcima i paucima, nije ju ni najmanje usrećivala. Pascal se mogla okladiti da je njezin raniji odlazak u Veneciju prilično izvjestan.

Pascal se zahvalila Mariusu koji je potom, ruku punih alata, izašao iz sobe zajedno s oblakom svojih alkoholnih isparavanja.

- Dobar je to momak - nasmijao se John. - A žena mu je pravi biser. Svidjet će ti se njezin izgled

- obećao je nasmiješivši se Mandy. Kada se, malo zatim, Agatha pojavila u prozirnoj bijeloj čipkanoj bluzi ispod koje se nazirao crni grudnjak i bijelim kratkim hlačicama koje su joj jedva pokrivala stražnjicu, Mandy se morala nasmijati. Njezin otac djelovao je pomalo zapanjeno.

- Zar nije pravi dragulj? - nasmijao se John. Robert se namrštio. - A tek kad je vidite u bikiniju s uzorkom leoparda i ružičastim vrućim hlačicama

- nacerio se. Robert mu je uzvratio osmijeh. Prije ručka već je uživao u plovidbi, a otkrivanje kućnih zanimljivosti, uvelike ga je zabavljalo. Za njega je to bila prava pustolovina i bio je siguran da bi i Anne u njoj uživala. Uvijek je imala smisla za pronalaženje smiješne strane stvari. Po naravi je bila daleko pustolovnija nego njezina kći. Ona je bila pravo gradsko dijete.

Malo zatim, kada je Pascal zavirila u pećnicu da provjeri piliće koje je spremala za ručak, vrata su otpala i s treskom pala na kuhinjski pod. Eric se pozabavio njima i uspio ih pričvrstiti komadom žice. Svi su zapljeskali njegovoj genijalnoj zamisli. Nešto poslije, Mandy je

ipak, molećivog izraza lica, svom ocu ponovno spomenula *Byblos*. Svima je bilo jasno da je seoski kućni ugođaj ni približno ne veseli koliko njezina oca i njegove prijatelje.

- Meni se ovdje sviđa - jednostavno je rekao Robert. - A i drugima. - Ipak, moralo se priznati da se Mandy ovdje nije mogla naročito zabaviti. U blizini nije bilo nikoga njezinih godina i počela je misliti da je pogriješila što je uopće dolazila. Ali, nije ih željela uvrijediti i otići prije nego što je namjeravala.

Njezin otac napokon joj je sam ponudio da je oslobodi muke.

- Znam da ti boravak ovdje nije naročito zabavan, draga. A ni kuća nije onakva kakvu smo zamišljali. Mandy je voljela skijanje na vodi, ples i izlaske s vršnjacima, a svega toga ovdje nije bilo. Za razliku od svoje braće nije uživala ni u jedrenju pa za nju ovdje doista nije bilo ničega čime bi se zabavila.

- Voljela bih ostati s tobom - iskreno mu je odgovorila. Njegovi prijatelji uvijek su joj bili dragi, posebno Pascal i Diana, no u njihovoj blizini majka joj je još više nedostajala.

- Želiš li ranije otići u Veneciju? Ne boj se, nećeš me time povrijediti.

- Robertu je s Morrisonovima i Donnallyjevima bilo sasvim dobro. No Mandy je patila od osjećaja krivice.

- Naravno da ne. Sviđa mi se ovdje - rekla je, iako su oboje znali da to nije istina.

- Mislim da bi se ipak trebala ranije sastati sa svojim društvom - zaključio je Robert i počeo je nagovarati da poslije podne pođe u St. Tropez u kupovinu. Tamo je naletjela na prijatelja koji je ljetovao nedaleko, u Ramatuellu. Bio je to jedan vrlo pristojan mladić. Uvečer su zajedno izašli na večeru.

Ostali su, po Agathinoj preporuci, pošli na objed u *Le Chabichou*. Svi su, osim Erica i Diane bili izvrsno raspoloženi. Pošli su s dva automobila, ali Diana nije sjedila uz Erica. On je djelovao potišteno, a i ona je bila puno tiša. Ipak, u restoranu su se svi opustili, pogotovo nakon što su kušali hranu. Bila je izvrsna.

U jedanaest navečer, još uvijek su sjedili za stolom, siti i zadovoljni. Nakon treće boce vina, Ericovo i Dianino raspoloženje također se popravilo, iako nisu sjedili jedno kraj drugoga, niti su međusobno razgovarali. Pascal je razgovarala s Robertom. Malo potom, spomenuo je da će im društvo od ponedjeljka praviti još jedna

osoba. Mandy je imala u planu ostati do kraja vikenda, no kako su stvari stajale, možda će otići i ranije.

- Radi li se o nekome koga poznajemo? - oprezno je upitala Pascal. Umirala je od znatiželje, ali nije željela ispasti poput njuškala koje zabada nos u njegov život.

- Ne bih rekao. Upoznali smo se prije dva mjeseca, kada sam izašao s Mandy. - Pascal je načulila uši, pitajući se je li ipak riječ o onoj nepoćudnoj glumici. Na kraju krajeva, barem je pretpostavila da je nepoćudna, a Diana se s time slagala. - Siguran sam da ste svi čuli za nju - nastavio je. - Ona je zaista krasna osoba. Ovoga tjedna odsjela je s prijateljima u Antibesu pa sam pomislio da bi bilo zgodno da je upoznate.

- Je li to - započela je Pascal, oprezno birajući riječi - netko s kim si u posebnom odnosu?

- Samo dobra prijateljica - bezazleno je odvratio, no shvativši da ga svi pažljivo slušaju, pomalo se smeo. - Ona je glumica. Gwen Thomas. Prošle godine osvojila je Oskara. - Istog trenutka Diana mu je preko stola uputila pogled pun prijekora. Tih je dana prema svemu bila daleko kritičnija.

- Zašto bi nam se ona uopće željela pridružiti?

- izazovno je upitala. - Nismo naročito zanimljivi, a kuća je nikakva. Jesi li siguran da zaista želiš da dođe? - U sebi se molila da se predomisli. Uljez poput nje u njihovom je društvu bio čisti višak. Vjerojatno će biti zahtjevna i razmažena. Dvije žene bile su potpuno uvjerenе da "ta glumica", kako su o njoj uvijek nasamo govorile, ima namjeru Roberta na neki način iskoristiti za svoje ciljeve. Iskreno su ga voljele, a nakon toliko godina provedenih u mirnom braku, držale su ga potpuno naivnim.

- Ona je doista jedna jako fina osoba. Siguran sam da će vam se svidjeti - mirno je odvratio. Muški dio društva odmah se s tim složio, ali žene su se istog trena namrgodile.

- To što će naći ovdje, baš i nije Rodeo Drive, Roberte - ustrajala je Diana, pokušavajući ga razuvjeriti. Ali nije se činilo da njezin i Pascalin otpor da upoznaju Gwen Thomas na njega ostavlja naročit dojam. John i Eric potajno su se tome veselili, ali nisu rekli ni riječi.

Pascal nije mogla zamisliti ništa gore od druženja s nekom razmaženom primadonom. A

Gwen Thomas zasigurno će biti prava noćna mora. Bila je dovoljno slavna da si takvo što može dopustiti.

Sigurno će im zagorčati cijeli odmor. A vjerojatno i Robertov život. - Koliko dugo ostaje? - upitala je.

- Nekoliko dana, najviše tjedan. Ovisno o tomu kada će se zbog snimanja filma morati vratiti u L.A. No prije toga želi se malo odmoriti. Pomislio sam da bi joj s nama moglo biti zabavno. - Robert je, govoreći o njoj, zauzeo očinski, zaštitnički stav.

- Anne bi se sigurno svidjela. Njih dvije imale bi puno toga zajedničkoga. Gwen voli istu vrstu glazbe, knjige i filmove. - Pascal je zabrinuto pogledala Johna, a Diana Erica. Ni jedna od njih ni na trenutak nije povjerovala da su njih dvoje samo "prijatelji". Bile su sigurne da se Gwen Thomas namjeravala baciti na njega kao vučica na nevino janje. Sve ostalo bilo je potpuno nezamislivo, a najmanje da bi žena poput nje mogla imati poštene namjere.

Eric je mirno zatražio račun. Svi su bez pogovora platili, jedino se John zagledao u račun, tražeći pogrešku. Uvijek je mislio da ga konobari želi prevariti, zbog čega je Pascal mrzila s njim izlaziti u restorane. Svaki put kada bi u tančine provjeravao račun, izlazak bi joj prisjeo. Ali ovoga puta bila je toliko uzbuđena zbog vijesti o dolasku Robertove prijateljice da na Johna uopće nije obraćala pozornost. Jedva je čekala da to nasamo raspravi s Dianom. Za Roberta je bio veliki korak pozvati Gwen da mu se pridruži. Ipak, od Annine smrti nije proteklo tako puno vremena i bilo je previše rano da se počne s nekim viđati. A posebno ne s tom glumicom. I još ju je pozvao u kuću. I jedno i drugo činilo joj se jednako neprikladnim.

- Hoćemo li poći? - predložio je Robert. Sjeli su u automobile i uputili se kući. Diana se vozila s Pascal i Johnom. Cijelim putem dvije su prijateljice kovale planove o tome kako će naivnog Roberta "spasiti" iz kandži opake glumice.

- Zašto toj curi ne biste pružili priliku i vidjele kako se ponaša? - pomirljivo je predložio John. Obje su ga uvrijeđeno zasule paljbom. Na trenutak je pomislio da su ljubomorne na Gwen, ali nije im se to usudio reći. Neprestano su ponavljale da su zabrinute za Roberta i da su zbog uspomene na Anne dužne zaštititi ga od žene koja ga, po njihovom mišljenju, ni po čemu nije bila vrijedna.

Stigavši kući, jedni drugima poželjeli su laku noć i pošli na spavanje. Mandy je već bila u postelji. Ali Pascal nije mogla spavati. Neprestano je razmišljala o nevolji koja im se sprema. Mučena crnim mislima, napokon se okrenula prema Johnu.

- Što ćemo s *paparazzima*? - uznemireno je upitala.

- Što bismo s njima? - John ju je blijedo pogledao. Nije imao blagog pojma što joj je na umu. Pomislio je da joj je mašta potpuno podivljala.

- Vrebat će svuda uokolo, ako nam ta žena dođe u kuću. Nećemo više imati ni minute mira. - John je morao priznati da je u pravu. Nikome od njih to dosad još nije palo na pamet.

- Mislim da po tom pitanju ne možemo bogzna što učiniti. Sigurno je navikla na to i zna se s time nositi. - rastreseno je rekao. - Moram priznati da sam iznenađen što ju je pozvao, posebno zato što ste mu vas dvije sjele za vrat - rekao je, očigledno se zabavljajući.

- Nismo mu sjele za vrat - raspalila se Pascal. Izgledala je vrlo francuski. - Samo se brinemo za njega. Ali, sumnjam da će ostati dulje od dana, nakon što vidi kuću - s nadom je izgovorila. - Možda će otići kad vidi da nam se ne sviđa. Roberta može smotati, ali ne i nas. - Čuvši njezine pretpostavke,

John se od srca nasmijao.

- Jadan Robert. Da je znao što mu spremate, sigurno je ne bi pozvao. Mislim da mi jednostavno nismo spremni prihvatiti pomisao da u njegovom životu postoji itko drugi -zamišljeno je rekao. - Nakon Anne, svakoga doživljavamo kao uljeza. Ali, Robert ima pravo sa svojim životom činiti što želi. Odrastao je muškarac i ima potrebu za ženskim društvom. Ne može dovijeka ostati sam. I Pascal, ako mu se ta cura sviđa, zašto ne? Mlada je i lijepa, a on očito uživa u njezinom društvu. Mogao je i daleko gore proći. - Johnu se, zapravo, cijela priča činila prilično dobro, daleko boljom nego što bi se usudio priznati svojoj ženi.

- Jesi li poludio? Sigurno si pijan. Zar ti nije jasno tko je ona? Obična mala djevojčura. Moramo ga spasiti iz njezinih kandži. - Čak i za Pascal, bilo je to malo pretjerano. Ponašala se poput Ivane Orleanske u križarskom pohodu.

- Potpuno te razumijem. Ali pitam se, imamo li se prava miješati u njegov život? Robert vjerojatno zna što radi. A možda su zaista

samo prijatelji. Napokon, ako među njima postoji nešto više, možda je zaljubljen u nju. Jadan Robert. Zaista ga žalim

- rekao je, iako je mislio posve suprotno. Tko bi ga normalan uistinu žalio? Jedna od najvećih hollywoodskih zvijezda dolazila mu je u posjet. Ako ništa drugo, to je sigurno bilo daleko uzbudljivije od bilo čega što je ikada doživio s Anne.

- I meni ga je žao. Tako je naivan. I baš ga zato moramo zaštititi, Mandy bi se sigurno prenerazila kad bi to znala.

- Mislim da joj to nikako ne bi trebala reći - upozorio ju je John. - Robertova je stvar što će svojoj kćeri reći o toj ženi.

- Ionako će to prije ili kasnije saznati - zloslutno je odvrtila Pascal.

- Zašto ga ne pustiš na miru? Zaslužio je da se malo zabavi nakon svega što je prošao poslije Annine smrti. Vjerojatno se i ne radi o ničemu drugome. Samo o zabavi.

- Ako je o tome riječ, mogli smo ga upoznati s nekom poštenom ženom - odlučno je odvrtila Pascal.

- Koliko vidim, i sam se dobro snalazi. Kvragu, pa ona obara s nogu. Jedna je od najpoznatijih glumica u zemlji.

- U tome i jest stvar - uvjerala ga je Pascal.

- Upravo **zato** ga moramo zaštititi. Ona ni u kojem slučaju nije žena za njega - zaključila je.

- Jadan Robert - uzdahnuo je John. Padajući u san, privio se uz Pascal. Unatoč svim njezinim strašnim predviđanjima, njemu se ta priča činila prilično dobrom.

8.

Ostatak tjedna prošao im je u plivanju, izležavanju na suncu i plovidbi jahtom. Ponekad su jeli kod kuće, ponekad izlazili u restorane. Mandy je otišla u subotu, samo dan ranije nego što je bilo dogovoreno. Unatoč svemu, ona i njezin otac odlično su se proveli. Neodređeno joj je napomenuo da će ga netko od prijatelja posjetiti idućega tjedna, a njoj je bilo drago što će biti okružen dobrim društvom. Namjeravala ga je pitati o kome se radi, ali u žurbi prije odlaska, zaboravila je. Pretpostavila je da to mora biti netko od njegovih starih prijatelja ili neki od kolega iz sudnice. Ni u jednom trenutku nije joj palo na pamet da bi se moglo raditi o ženi.

U nedjelju navečer, dok je Pascal pripremala večeru, u zraku se osjećala napetost zbog Gweninog skorog dolaska. Nakon posljednjeg razgovora, Robert ju je jedva spomenuo, ali bilo je očito da se veseli njihovom susretu. Pascal i Diana bile su posebno znatiželjne i sumnjičave. John i Eric bili su ponešto suzdržaniji, ali ni oni nisu uspijevali sakriti znatiželju. Unatoč svim predviđanjima, nisu bili sigurni što ih čeka.

Pascal i Diani Robert je izgledao poput djeteta izgubljenog u šumi. Godinama se nije nalazio sa ženama, a sigurno nikad s nekim poput nje. Svijet u kojemu je živjela, bio mu je potpuno stran. Bila je slavna i vješta svim smicalicama, a vodila je život kakav u načelu nisu odobravale. Nekoga poput nje, Pascal nikada ne bi nazvala "uglednom osobom". Bila je rastavljena i nije imala djece što je, prema njihovom mišljenju, bio dokaz sebičnosti i egocentričnosti. Očito je bila usmjerena samo na sebe i svoju karijeru. Pascal nije mogla imati djecu, no bile su sigurne da ih Gwen ne može smisliti. Našle su stotine razloga protiv nje, čak i prije nego što su je vidjele.

U ponedjeljak ujutro Gwen je nazvala Roberta i rekla mu da stiže u vrijeme ručka. Pascal i Diana mogle su se okladiti da će se pojaviti u limuzini s livriranim vozačem ili u nečemu jednako besmislenom. Pobrinule su se da Marius popravi krevet u Mandynoj bivšoj sobi, ali ni jedna od njih nije marila što će se dogoditi ako se ponovno sruši. Poput školarki u kampu ili u internatu, čekale su novu djevojku na kojoj će se iskaliti.

Robert pak, ništa od toga nije primjećivao. Istuširao se i presvukao u bijele kratke hlače, pamučnu košulju i smeđe sandale. U međuvremenu je preplanuo i izgledao je bolje nego ikad, daleko mlađe i zdravije nego proteklih mjeseci pa čak i godina.

Pascal mu je napomenula da je nemaju namjeru čekati s ručkom. Odvratio joj je da za to nema potrebe. I on će preskočiti ručak. Bude li gladna, izvest će je u neki od bistroa u St. Tropezu. To mu se činilo daleko pristojnije, nego da ruča s njima, a nju ostavi da se snađe. Kao i uvijek, bio je smiren i ljubazan. Bilo je očito da mu nije ni u primisli koliko su njih dvije ogorčene na Gwen. Da je znao što joj pripremaju, sigurno je nikada ne bi pozvao.

U podne, kada je završavala ručak, Pascal je začula automobil kako se zaustavlja pred kućom.

Znatiželjno je provirila kroz kuhinjski prozor, no sve što je ugledala, bio je skroman *Deux Chevaux*. Trenutak potom iz njega je izašla zgodna crvenokosa žena u kratkoj suknji od *jeansa*, bijeloj majici i paru bijelih sandala bez potpetica. Djelovala je prilično jednostavno, no istovremeno vrlo svježje i sa stilom. Kosa joj je bila svezana u rep i Pascal je nakratko prošlo kroz glavu kako pomalo slični Mandy, samo je ljepša. U prvom trenutku pitala se tko je to, a tada joj je sinulo da se mora raditi o Gwen, iako u blizini nije bilo ni limuzine, ni vozača, ni *paparazzo*. Otvorila je prtljažnik i iz njega izvadila veliku pletenu torbu i mali kovčeg pa se kratko osvrnula oko sebe. Protiv svoje volje, Pascal je poslala Mariusa da joj pomogne. Malo poslije vidjela je Roberta kako izlazi iz kuće. Sigurno je gledao s prozora i čekao je kao dečko curu.

Veselo je uskliknula kada ga je ugledala. Čak je i Pascal morala priznati da joj je osmijeh blistav, koža prekrasna, a noge savršene. Bila je iznimno dobro građena. Dok je s njim polako koračala prema kući, izgledala je razdragano i opušteno. Malo potom bili su u kuhinji i Robert ju je ponosno predstavio.

- Veselim se što sam vas upoznala - lagala je Pascal. - Čuli smo puno toga o vama.

- I ja sam puno toga čula o vama - ljubazno je odvratila Gwen. - Vi ste sigurno Pascal. Koja je sredila kuću? - čvrsto je stisnula Pascalinu ruku, nesvjesna njezinog hladnog držanja. Djelovala je vrlo spontano i vedro, i začudo, ni najmanje razmetljivo ili uobraženo.

Htjela je sama odnijeti torbe na kat, a kada su ih Marius i Robert uzeli, ponudila je Pascal pomoć oko ručka. Prišla je sudoperu i oprala ruke, očekujući da joj kaže što treba učiniti.

- Ali, ne...ne treba, sve je u redu - rekla je Pascal

No Gwen je svejedno ostala je u kuhinji slušajući Roberta kako joj živopisno objašnjava u kakvom je stanju Pascal zatekla kuću i što je sve napravila prije nego što su došli.

- Trebali su nam platiti da odsjednemo ovdje - govorio je kada je John ušao u kuhinju.

- To ja zovem idejom. U potpunosti se slažem - rekao je John. Kratko je pogledao Gwen, pitajući se tko bi to mogao biti. Tko god da jest, vrlo je lijepa, pomislio je. No vidjevši izraz lica svoje žene, shvatio je. U prvi trenutak nije ju prepoznao. Posljednje što je očekivao bilo je da djeluje toliko pristupačno i ljupko. Osim toga, izgledala je puno mlađe od svoje četrdeset i jedne godine. Gledajući je, Pascal je pomislila isto. Pitala se je li to dar prirode ili zasluga vještih kirurških ruku. Imala je vrlo malo šminke i u svakom pogledu djelovala je potpuno prirodno. Bila je jednostavna, spontana, topla i ljubazna, a nesumnjivo je izvrsno izgledala. Pomnivo je proučavajući, Johnu pak ni uz najbolju volju nije uspjelo u njoj vidjeti vješticu o kojoj je Pascal govorila. Ona je također ostala zatečena njezinom spontanošću i dopadljivošću, ali to ju je, čini se, još više ogorčilo.

Desetak minuta potom ručak je bio na stolu. Ugledavši Gwen, Diana i Eric na trenutak su začuđeno zastali na kuhinjskom dovratku. Ni najmanje nije bila slična onome što su očekivali ugledati. Bila je ljepša i prirodnija nego na filmu, a kada im se obratila, začudila ih je njezina toplina i srdačnost. No Diana se ipak morala podsjetiti da se radi o glumici koja može obmanuti bilo koga.

Nesvjesna zlonamjernih misli kojima je dočekana, Gwen je, bez pitanja pomogla Pascal postaviti stol i sjela s njima ručati. Robert joj je ponudio da pođu u restoran, ali odbila je kazavši mu da će radije ručati s njegovim prijateljima. Kada su svi bili za stolom, ponovila je kako joj je Robert toliko pričao o njima da je jedva čekala da ih upozna. Pascal i Diana izmijenile su pakosne poglede. I dalje su bile uvjerenе da je njezin izgled i ponašanje samo maska iza koje se skriva prava kučka.

Tijekom ručka, Robert ju je upitao kako se provela u Antibesu. Bilo je očito da s njom razgovara s lakoćom. Rekla je da je uživala u čitanju i izležavanju na plaži. Kada je stigla, bila je potpuno iscrpljena.

- Što si čitala? - sa zanimanjem je upitao. Ostali su je šutke pogledavali. Svi su se osjećali pomalo zatečeni njezinim prisustvom. Činilo se nestvarnim sjediti za stolom i čavrljati s poznatom filmskom zvijezdom. No bilo kako bilo, odgovorila mu je da je pročitala nekoliko odličnih novela. Kada ih je navela, Pascal i Diana zaključile su da se radilo o naslovima koje su i same pročitale.

- Uvijek se nadam da će netko odlučiti snimiti film po romanima koje sam pročitala. Prilično je teško pronaći odgovarajući scenarij. Većina tekstova dosadna je i bez mašte -objasnila je. Ispričala im je kako je nedavno glumila u filmu snimljenom po Grishamovoj noveli i zaista u tome uživala. Iako su Pascal i Diana odbile pokazati da su na bilo koji način zadivljene, njezina je izjava ipak ostavila traga.

Od četiri knjige koje je navela, Robert je pročitao dvije i složio se da su izvrsne. Do trenutka kada je Pascal poslužila kavu, razgovor je živnuo, a Eric i John spretno su se u njega uključili. Ženski dio odbio je sudjelovati. Htjele su joj jasno dati do znanja da ih neće zavesti lako kao njihove muškarace, koje je bez problema smotala. Sada im je bilo potpuno jasno zašto se Robert u njezinom društvu toliko dobro osjećao. Bila je opuštena, inteligentna i duhovita. Razgovarala je s lakoćom, daleko lakše od Diane i Pascal. Spretno je čavrljala sa svima pitajući ih što su radili tijekom odmora, iako se ni jedna od njih nije trudila išta joj olakšati. Odgovarale su jednosložnim riječima, a ponekad joj i ne bi odgovorile. Ali činilo se da to ne primjećuje, a možda i nije marila.

Pred kraj ručka u kuhinju je ušla Agatha unoseći dašak veselog raspoloženja. Nesvjesna dojma koji je izazvala, prošla je kroz kuhinju s hrpom ubrusa u rukama i pudlicom za nogama, mrmrlajući riječi glazbe koju je slušala. Izašla je jednako brzo kao što je i ušla. Gwen se zaprepašteno zagledala u njezinu ogromnu stražnjicu kako se na izlazu ljulja u ritmu glazbe. Na sebi je nosila hlačiće s uzorkom leoparda, šareni grudnjak i omiljene satenske štikle.

- Što je to bilo? Slonica u grudnjaku? - prošaputala je čim je Agatha nestala s vidokruga.

Unatoč svemu, Diana i Pascal pridružile su se općoj provali smijeha.

- To je bila Agatha - rekao je Robert, smijući se njezinom vjernom opisu. Jedna od stvari koja mu se sviđala kod Gwen, bila je njezina sposobnost da ga nasmije. - Ona je naša kućna pomoćnica - objasnio je. - Inače nosi crnu odoru s čipkom na pregači, ali danas se zbog tebe posebno dotjerala - našalio se. Ostatak društva iznenađeno ga je promatrao. Navikli su ga vidjeti ozbiljnog, pa čak i strogog, a sada je djelovao potpuno opušteno. Razgovarao je s njom lakoćom kakvu u njega nisu nikada vidjeli. Pascal je držala kako od sebe pravi budalu, a Diana se zagledala u boju njezine kose, pitajući se je li prirodna. Bila je. Za razliku od većine hollywoodskih zvijezda, Gwen je sa svojim velikim kestenjastim očima i savršenom kožom bez pjega zaista bila prava crvenokosa. Svi koji su je bili skloni mrziti, za to su imali i više nego dovoljno razloga.

- Čisti li ona, uopće? - Gwen se i dalje zanimala za Agathu. Robert je kimnuo. Gwen je držao neobično zabavnom i uz nju je i sam postao duhovit. Pascal je palo na pamet kako je od početka odmora takav i sada se pitala, nije li se njegovo raspoloženje popravilo zbog očekivanja njezina posjeta. Svejedno, sigurno se nalazio daleko od stanja u kakvom su ga viđali mjesecima ranije. Već ranije je to spomenula Johnu, no on joj je odvratio da nije pošteno uspoređivati Robertovu tugu s naporom koji ulaže da nikoga od njih ne bi njome opteretio.

- Pascal kaže da je jako vrijedna. - Robert se trudio pošteno opisati Agathu, njezine neobične kostime i pudlice koje su bez prestanka štektale. - Njezinoga muža već si susrela. Puno pije, ali inače je u redu. Dobili smo ih skupa s kućom - objasnio je. Gwen se nasmijala.

- Što ćemo danas popodne? - upitala je Diana posebno se zagledavši u njih dvoje. Unaprijed je odlučila da će se, ukoliko kažu da se idu malo "odmoriti" motati u hodniku između vrata njihovih soba. Bila je spremna učiniti sve što treba da zaštiti njegove vrline. Ne bude li mogla ništa drugo, barem će im smetati. Anne je dugovala barem toliko.

- Voljela bih malo poći u St. Tropez u kupnju.

- Gwen je već ranije Robertu spomenula da uživa u kupnji, ali za takvo što nažalost, često nema dovoljno vremena.

- Poći ću s tobom - rekao je Robert. Svi su ga začuđeno pogledali. Bila je javna tajna da Robert mrzi obilaziti trgovine. Kao i Anne. Preko noći je postao drugi čovjek.

- Voliš li jedriti? - upitala je Diana iskušavajući je.

- Volim - tiho je odvratila Gwen. - Možda bi ti radije jedrio? - ljubazno je predložila Robertu.

- Možemo oboje - razborito je zaključio. - Pođimo prvo u St. Tropez.

- Samo da uzmem torbicu - veselo je odvratila Gwen penjući se u svoju sobu. Robert se nasmiješio prijateljima, nesvjestan ujeda ljubomore koju su Pascal i Diana vješto skrivale od njega. Ponašale su se poput para zlih sestara.

- Sjajna je, zar ne? - rekao je sretan što može s njima podijeliti svoje mišljenje.

- Aha - promrmljala je Pascal, stisnuvši zube. John ju je prijekorno pogledao. Držao je da su njih dvije dosad već prilično pretjerale, a bilo je očito da Robert i Gwen nisu to ničim zaslužili. Da ga je itko pitao, Eric bi se s tim također složio. Nasreću, Robert nije proniknuo njihovu prepredenu igru. Gwen ga je toliko zadivila da mu je bilo teško zamisliti da bi itko njome mogao biti ushićen manje od njega. Ipak, dvije njegove prijateljice odlučile su se oduprijeti pa makar mu morale raditi iza leđa. Gwen je za njih bila poput sirene od čijeg su ga opasnog pjeva morale spasiti, bez obzira na cijenu. Za njegovo dobro, dakako.

Robert i Gwen pozdravili su ih i izašli iz kuće. Malo potom čuli su automobil kako se udaljava. Dvojica muškaraca prijekorno su pogledala svoje žene.

- Kako bi bilo da vas dvije malo stanete na loptu kada se vrate? Ona se čini vrlo ugodnom osobom, a osim toga, Robertova je gošća - rekao je Eric, jednako se obraćajući Pascal, koliko i svojoj ženi. John je šutke kimao glavom. Očito se slagao sa svakom njegovom riječi.

- Ne sumnjam da bi joj ti bez razmišljanja dao svoj broj telefona - ogorčeno je rekla Diana, ciljajući na njegovu nedavnu pustolovinu. - Nisam znala da voliš crvenokose. Ali, posljednje vrijeme otkrivam da puno toga o tebi nisam znala. - Bio je to nizak udarac i nije mu se svidio. Unatoč tome, ostao je pri svojem mišljenju.

- To nema nikakve veze s ovim o čemu govorimo. Da sam ja na njezinome mjestu, istoga bih se trenutka spakirao i otišao ravno u najbliži hotel. Zašto bi trpjela naše ispade kad ne mora biti ovdje? Robert je taj koji to želi, a ona je tu zbog njega. Očito joj je stalo do njega i nije njezin problem što je četvero njegovih prijatelja bilo blisko s Anne i ne mogu zamisliti nekoga drugoga u njegovoj blizini. Robertova je stvar koga želi u svom životu i nije na nama da se s time poigravamo.

- Ona je glumica - ljutito je odvratila Pascal. - U stanju je bilo koga uvjeriti u bilo što...tebe, Johna, Roberta. To je ono što čini. Glumi. On jednostavno ne zna tko je ona.

- Možda zna, bolje od svih nas, Pascal. Robert nije budala. Odrastao je muškarac koji ima mozga u glavi. Ona je jedna vrlo lijepa žena i očito nema zlih primisli kada se ne obazire na vaša podbadanja. Na njezinom mjestu, ja bih usred ručka ustao i poslao vas k vragu. Vas dvije jedva da ste s njom progovorile i riječ. Siguran sam da ima ljudi koji bi bili presretni da se želi s njima družiti i itekako bi se potrudili biti prema njoj ljubazni. Posljednje što joj treba jest da joj mi zagorčavamo život. Ne bi bilo loše kada biste se potrudile da ih malo ljepše dočekate, nakon što se vrate - predložio je. Bio je to poziv upućen objema ženama. Nikad dosad nije ih vidio u takvom izdanju. A John se s njim u potpunosti slagao.

- Eric je u pravu. Ako je povrijedimo, povrijedit ćemo i Roberta. Zašto ga jednostavno ne bismo pustili da sam otkrije kamo to vodi? - rekao je. Nije to želio priznati svojoj ženi, ali Gwen mu se svidjela puno više nego što je očekivao. Svidio mu se način na koji ih je prihvatila i obraćala im se s pažnjom i uvažavanjem. Bila je duhovita i ljubazna, u svakom pogledu korektna. John i Eric nisu se mogli načuditi ponašanju svojih žena.

- Što je s vama dvojicom? - naglo je upala Diana.

- Samo zato što se pojavila u minici i ima dobre noge, odmah ste se oduševili. Mlađa je od Roberta dvadeset i dvije godine. Pravi budalu iz sebe. I, što mislite, koliko će to trajati? On je njezina usputna postaja. Na kraju će ga odbaciti i otići dalje. Ako se zaljubi u nju, slomit će mu srce.

- Možda već jest zaljubljen. A možda je i ona zaljubljena u njega. Zašto ga ne bismo ostavili da sam s tim izađe na kraj? Čak i ako

cijela ta stvar ne potraje, što je lošega u tome da se malo zabavi? Jednoga dana barem će imati o čemu pričati unucima. Ljudima se događaju daleko gore stvari od ljetne pustolovine s prekrasnom glumicom - rekao je Eric, pogledom okrznuvši svoju ženu. - Zaboga, pa on je samac. Nije dužan nikome se opravdavati, a najmanje nama. Tko si od nas može uzeti pravo da mu to brani?

- Čini se da svi muškarci razmišljaju samo s "onom" stvari - zaključila je Diana. - Jasno mi je da je vrlo privlačna, ali nitko od nas ne zna ništa o njezinome karakteru pa ni Robert, Ne želim gledati kako radi od sebe budalu. Ne želim ga vidjeti povrijeđenog, zato što se neka hollywoodska fufica poigrala s njim i iskoristila ga.

- Kako će ga iskoristiti? - ustrajao je Eric. - Što može dobiti od njega? Vjerojatno zarađuje više novca nego svi mi zajedno. Bude li spavala s njim, to sigurno neće biti iz koristi. On joj ne može ponuditi ulogu. Zaboga, ne može joj srediti ni parkirnu kartu. A da joj nije stalo do njega, daleko je vjerojatnije da bi odsjela u nekom hotelu s četiri zvjezdice gdje ne bi spavala na krevetu koji se usred noći može raspasti. Niti bi bila u kući u kojoj nije sigurna da može spustiti vodu u zahodu, sa služavkom koja plovi u oblaku dima i s četvero ljudi koji je izluđuju svojim pokušajima da je udalje od svog prijatelja koji ionako želi biti s njom. Dakle, reci mi točno, na koji će ga način iskoristiti? - Sve što je rekao, imalo je smisla, iako Pascal i Diana nisu to bile spremne priznati. No sada je bio čitav bod u prednosti, a i John je to znao. S odobravanjem je kimnuo.

- Što ako ju oženi? - ljutito je pitala Pascal. - Što će tek onda biti?

- Onda tek zaista ne vidim zašto bismo se zabrinjavali - hitro je dobacio John, a Eric se nasmijao.

- Sjećam se kada smo se s tobom prvi put susreli na večeri, Pascal. Sat vremena si kasnila, jedva si govorila engleski, a na sebi si imala crnu satensku haljinu koja je bila toliko uska da si u njoj jedva mogla disati. I k tome si još bila balerina, što po mišljenju mnogih ljudi i nije naročito daleko od glumice. Anne i Diana su i prema tebi bile sumnjičave, ali su to prevladale. Brzo si im prirasla srcu...Hoću reći da svatko zaslužuje priliku. Zašto joj ju ne biste pružile? - Nakon njegovih riječi u sobi je zavladao tišina. Eric nije skidao pogleda s Pascal. Napokon je odmahнула glavom i skrenula pogled. No znala je da je ponovno dobio bod prednosti. Onoga dana kada ju je John

odlučio predstaviti svojim prijateljima, bila je toliko prestrašena i živčana da cijeloga dana nije ništa jela. Bila je balerina i mogli su je optužiti zbog istih stvari. Ono što je sve otežavalo, bila je njihova ljubav prema Anne. No Anne više nema. A Gwen je žena koju Robert želi uz sebe. Očito im je vjerovao kada ju je želio s njima upoznati, a oni su to povjerenje izigrali i dočekali je na nož. Pascal je u potpunosti razumjela što Eric želi reći, iako mu to nije bila spremna priznati.

Diana je šutke stavljala posuđe u sudoper, odbijajući se izjasniti. Bila je toliko ljuta na Erica da nije željela čuti ništa od onoga što je govorio. Gwen je, po njezinom mišljenju, bila samo još jedno lijepo lice i par dobrih nogu s kojim bi se i on sam rado zabavio. To što se John slagao s njim, nije ju ni najmanje zanimalo. Posljednjih dana bila je toliko ogorčena da joj je Gwen zapravo dobrodošla kao žrtva na kojoj će iskaliti svoj bijes.

Malo zatim, muškarci su izašli u vrt popušiti cigaru. Pascal se motala po kuhinji šutke pomažući Diani. Napokon je stala i upitno se u nju zagledala.

- Što misliš o svemu tome? - zabrinuto ju je upitala.

- Prerano je donositi bilo kakve zaključke - tvrdoglavo je odgovorila. Pascal se složila, ali u srcu više nije bila toliko uvjerenjena da ne griješe. U nekim stvarima Eric je bio potpuno u pravu.

Vozeći se prema St. Tropezu, Gwen i Robert također su načeli sličnu temu.

- Roberte, jesi li siguran da tvojim prijateljima ne smeta što si me pozvao? Pomalo se osjećam poput uljeza koji je banuo u njihov život. Godinama ste zajedno dijelili i dobro i zlo, a sad je među vas odjednom upao netko poput mene. Nije se lako s tim pomiriti. -Gwen je, za razliku od njega, tijekom ručka osjetila njihov nemir pa čak i odbojnost. Ali Robert ju je uvjeravao da se osjećaju nelagodno zato jer je ona velika zvijezda. Čuvši njegovo objašnjenje, toplo mu se nasmiješila. Baš poput Pascal i Diane, znala je da je naivan. Voljela je tu njegovu osobinu. Robert je uvijek u svemu vidio samo dobru stranu. Za njega je sve bilo jednostavno. - Uvjerenjena sam da im je to daleko teže prihvatiti nego što misliš. Nije im lako vidjeti te s nekom drugom. Velika je to promjena.

- I za mene je to velika promjena - ozbiljno je odvratio, pomislivši na Anne. Ali nije si želio dopustiti da se rastuži. Njegova bol i tuga nije ju mogla vratiti. - Svi se moramo prilagoditi. -S naklonošću ju je pogledao. - Nadam se da te ni sa čim nisu uvrijedili?

- zabrinuo se, pitajući se je li mu štogod promaklo.

- Naravno da nisu. Samo sam osjetila izvjestan otpor i hladnoću. Ali, to sam i očekivala. Umijem se s time nositi. Ono što ne bih željela jest da postanem kamen spoticanja između tebe i tvojih prijatelja.

- Oni su mi poput obitelji, Gwen. Zajedno smo prošli puno toga. Zaista bih volio da te bolje upoznaju i da im se sviđaš, onoliko koliko si se i meni sviđjala - rekao je, uvjeren da joj neće moći odoljeti. Gwen, za razliku od njega, u to nije bila ni najmanje uvjeren.

- Mislim da im za takvo što ipak treba vremena, Robert - rekla je. Upravo su ušli u centar St. Tropeza i Robert se osvrtao, tražeći mjesto na kojemu bi parkirao. - Možda i više nego što misliš. - A znala je i to da joj možda nikada neće pružiti priliku. Vrata njihovih srca za nju će možda zauvijek ostati zaključana. Za razliku od Roberta, nije mislila kako jedva čekaju da ih otključaju.

- Ne znaš ti njih, Gwen. Bit će ljudi za tobom prije nego što završimo s večerom. Zašto te ne bi voljeli?

- nasmiješio se.

- Zato jer nisam Anne - blago mu je odvratila. - To mi je prva mana. Drugo, glumica sam, a k tome još i slavna. Dolazim iz Hollywooda. Sigurna sam da misle kako sam otkačena. Posebno ako čitaju tabloide. Sve to nije lako progutati. Vjeruj mi, bila sam u takvim situacijama. Ljudi me na temelju takvih stvari često osuđuju, prije nego što me upoznaju. Tako ispada da sam kriva, sve dok ne dokažem da sam nevina, umjesto obrnuto.

- Ne u mojoj kući i ne s mojim prijateljima - rekao je Robert, uvjeren da je u pravu. Ne želeći ga razuvjeravati, Gwen mu se blago nasmiješila i poljubila ga u obraz. Ipak, znala je o čemu govori. U vrijeme ručka osjetila je njihov otpor, no ta pojava bila joj je odavno poznata. Ponekad bi ju zaboljelo ili razočaralo, ali bilo je to nešto kroz što je svaki put iznovice prolazila. Trideset godina prijateljstva nije mala stvar. Bila je potpuno svjesna da je neće lako prihvatiti. Nije im se namjeravala nametati, niti otvoreno usprotiviti. Za takvo što

bila je previše pametna. Gledat će svoja posla i tiho se nadati da će je s vremenom prihvatiti. Nije imala namjeru ništa požurivati. Ionako je bilo previše rano da bi znala što će biti s njom i Robertom.

Napokon je našao mjesto za parkiranje. Stao je, okrenuo se prema njoj, prebacio joj ruku preko ramena i nježno je poljubio u obraz . - Krećemo li u napad na trgovine, gospođice Thomas?

- Dakako, časni sude - s naklonošću mu se nasmiješila. Bilo joj je drago što mu se pridružila na odmoru, makar je bilo očito da njegovi prijatelji nisu time oduševljeni.

- Misliš li da bi te netko ovdje mogao prepoznati?

- Vjerojatno. Možeš li se nositi s tim? - zabrinuto ga je upitala. S vremena na vrijeme, slava je znala biti poprilično zamorna, posebno za nekoga tko nije na nju navikao. A Robert sigurno nije bio jedan od tih. Svijet slavni bio mu je posve stran. To je bila još jedna osobina koja joj se kod njega sviđala. Kad god bi bili zajedno, osjećala se potpuno mirno i opušteno.

- Mislim da ću se na to morati naviknuti, ukoliko se nastavimo viđati.

- Volio je biti s njom, ne zbog njezine slave, nego zbog nje. To što je bila zvijezda, bilo je manje važno. - Idemo -pozvao ju je. Nakon jedva desetak koraka, netko ju je zaustavio i zamolio autogram. Smiješio se čekajući da se potpiše na komadić papira. Minutu ili dvije potom, dvojica mladića zamolila su je da se s njima fotografira. Izvrsno se nosila s tim i s lakoćom odlazila dalje dajući sve od sebe da Roberta što je više moguće poštedi. No išlo je kako je išlo, a unatoč ometanjima, uspjelo im je uživati u kupnji. Poslije su svratili u jedan od uličnih kafića na čašu vina. Pričali se, smijali se, i kao i uvijek kada bi bili zajedno, odlično su se osjećali jedno s drugim.

Razgovarali su o njegovom poslu i njezinim filmovima, planovima za budućnost, o njegovim i njezinim roditeljima, njezinom djetinjstvu i njegovoj djeci. Pričala mu je kako je u mladosti željela postati učiteljica i nikada nije sanjala da će postati filmska zvijezda, a kamoli osvojiti Oskara. Sada je morala daleko opreznije birati uloge, što često nije bilo lako.

- Ponekad jednostavno poželiš raditi nešto što te veseli. Svaki film ne može ti donijeti Oskara - razborito je zaključila. Potom mu je ispričala više o predstojećem projektu i glumcima s kojima će raditi. Bio je to film o tajanstvenom umorstvu, a glavni glumac bio je još

slavniji od nje. To ju je podsjetilo na nešto što mu je već ranije namjeravala reći. -Nekoliko mojih prijatelja ljetuje u blizini. Nalaze se na jahti *Talitha G*, koja pripada Paulu Gettyju. - Robert je čuo za nju, ali nikada je nije vidio. Bila je to jahta raskošno uređene unutrašnjosti, s antiknim pokućstvom i umjetninama. Njezini prijatelji unajmili su je na dva tjedna. Pitala se bi li ih Robert, zajedno sa svojim prijateljima, želio posjetiti. - Nisam im željela javiti da ću možda doći s društvom, prije nego što vas pitam.

- Zvuči sjajno - zadržano je rekao. - Uvijek sam je želio vidjeti. Prije nekoliko godina u nekom sam magazinu naletio na članak o njoj i pokazao ga Anne. Ona je bila strastveni poklonik jedrenja, ali ipak joj se jako svidjela. Izgleda prekrasno na fotografijama.

- I jest prekrasna. Prošle godine sam je vidjela i Čak sam razmišljala o najmu, ali činilo mi se pomalo razmetljivim da je unajmim za sebe i nekolicinu ljudi iz L.A. - Robert je bio zadržano samom činjenicom da je uopće razmišljala o tome.

- Mislim da bi je moji prijatelji voljeli vidjeti - rekao je, sve se više zagrijavajući za tu zamisao. Kada mu je potom objasnila tko je na jahti, nasmijao se. - Ženski dio će se onesvijestiti kada to čuje. - Pomisao na izraz njihovih lica prilično ga je zabavljala. Njezin život bio je toliko različit od njegovog. Pripadala je svijetu koji je svakome od njih bio potpuno stran i družila se s ljudima o kojima je većina mogla samo čitati ili sanjati. Henry Adams, glumac koji je unajmio jahtu, bio je velika zvijezda, a njegova žena poznata manekenka. Društvo im je na jahti pravilo još dvoje poznatih glumaca.

- Dobri smo prijatelji, a svi su zaista sjajni ljudi

- nasmiješila se Gwen. - Možda bi ih tvoji prijatelji voljeli upoznati.

- Siguran sam da neće moći odoljeti prilici poput ove - široko se nasmiješio.

Nazvat ću ih kada se vratimo. Prošlog tjedna odsjeli su u *Hotel du Capu*, no sada više ne silaze s jahte. Nije im baš teško palo - nasmijala se. - Misliš li da bi bilo neumjesno pozvati ih da nas posjete?

- Naravno da ne, to će im se sigurno svidjeti. - Posljednjih pet godina Gwen je sa svakim od njih snimila poneki film i Robert se ponovno suočio s činjenicom koliko je daleko dospjela u svojoj

karijeri. Unatoč tomu, bila je prirodna i jednostavna. To ga je uvijek iznovice iznenađivalo.

Po povratku u kuću poveo ju je na jedrenje. Moralo se priznati da je toj vještini bila daleko manje vična nego Anne. Ipak, prilično se trudila. No pri jednom oštrijem zaokretu, pala je u more. Dok joj je pomagao da se uspne, gornji dio njezina bikinija gotovo je skliznuo. Smijala se, ali nije ju želio dovesti u neugodnu situaciju i neprimjetno je skrenuo pogled. No bio je i više nego zadivljen njezinim zanosnim oblinama. Teško da itko ne bi bio. Ostatak poslijepodneva proveli su na jedrilici. Vrativši se, zatekli su Pascal i Dianu u kuhinji kako pripremaju večeru. Jedva su ih pozdravile i brzo izašle.

- Bi li željela večerati vani? - obzirno ju je upitao. U kuhinju je ušla bosa, noseći sandale u ruci. Stajala je tamo, mokre kose, umotana u veliki ručnik.

- Možda neki drugi put. Večeras bih radije ostala ovdje. Poslije ću nazvati Henryja. Sutra bismo mogli s njima večerati na jahti, ako to ostalima odgovara. Kaže da im je hrana odlična. Imaju izvrsnog kuhara.

- Rekao bih da neće mariti ni ako im posluže pasju hranu, samo da mogu biti s njima na toj jahti

- prošaputao je pretražujući ormariće u potrazi za grickalicama. Pronašao je oraščice i ponudio joj ih, usput je pitajući što će popiti. Odlučila se za čašu mineralne vode.

Pascal i Diana vratile su se u kuhinju. - Za nekoliko minuta sići ću da vam pomognem -rekla je Gwen. No Pascal joj je prilično hladno odvrtila da to neće biti potrebno, a Robert je odjednom shvatio da je Gwen bila u pravu. Dosad još nije vidio da se Pascal i Diana prema bilo kome ovako ponašaju. Držanje im je bilo krajnje suzdržano, gotovo neprijateljsko. Bilo je potpuno jasno da takvo što može imati veze jedino s Gweninim prisustvom.

Zajedno su se popeli na kat, a Gwen je potom pošla u svoju sobu da se presvuče. Čim je sjela na krevet, ponovno se urušio. Trenutak je ostala tako, glasno se smijući. Prizor je bio nezaboravan.

Minutu potom pokucala je na Robertova vrata. Otvorio je i zastao u do vratku, s ručnikom omotan oko bedara. Upravo se spremao na tuširanje.

- Mislim da su mi minirali krevet - prošaputala je.

- Ma nisu - nasmijao se, - to se dogodilo i prošlog tjedna. Pozvat ću Mariusa da ga popravi. Žao mi je, Gwen - rekao je, s osjećajem grizodušja. Želio je da se lijepo provede, a sada se bojavao da to neće biti moguće. Ipak, izgledalo je da je sve to više zabavlja nego uznemiruje. Činilo se da ju ništa ne može izbaciti iz takta, pa čak ni njihov hladan doček. Bilo joj je draže misliti da se njihov otpor temelji na brizi za njega, nego na zlim namjerama usmjerenim protiv nje. To joj je stvari činilo donekle lakšima.

Sišao je potražiti Mariusa, a Gwen se za to vrijeme pošla istuširati. Kada je izašla, umotana u ružičasti frotirski ogrtač koji je tog dana kupila u *Ritzu*, krevet je već bio popravljen. Robert je ušao u kupaonicu, a dvadesetak minuta potom, ponovno su se sreli u hodniku, na putu u prizemlje. Obukla je blijedo žute svilene hlače i svilenu bluzu bez rukava. Preko ruke je prebacila maramu cvjetnog uzorka, a na nogama je imala zlatne sandale. Lice joj je bilo gotovo bez šminke. Nije toliko djelovala poput filmske zvijezde, koliko poput prelijepe žene.

- Prekrasno izgledaš - zadivljeno je rekao. Prišavši joj, osjetio je dašak njezina parfema. Bio je cvjetnog mirisa, lagan i vrlo seksi. Nakratko, srce mu se stegnulo pri pomisli na Anne, no pokušao se prisiliti da razmišlja kako njegov odnos s Gwen nema nikakve veze s njegovom prošlosti. Još uvijek mu je strašno nedostajala, i bez obzira na to koliko Gwen bila čarobna, nije bila Anne. Ali bila je vrlo ugodna i doista je uživao u njezinom društvu. Zajedno su sišli u prizemlje i ušli u kuhinju. Eric je već bio tamo, pijuckao je vino i razgovarao s Pascal. Diana je pošla gore presvući se za večeru, a John je izašao popušiti cigaru i snimiti nekoliko fotografija zalaska sunca. Kuća je gledala na istu stranu kao i kafići na gradskoj rivi, iz kojih se pružao prekrasan pogled na sunčev zalazak.

- Mogu li pomoći? - ljubazno je ponudila Gwen nasmiješivši se Pascal. Robert joj je dodao čašu vina, istovremeno primijetivši Pascalin napet izraz. Očito se nalazila u prilično neugodnom položaju. Bude li ljubazna prema Gwen, Diana će se osjetiti izdanom.

- Ne treba - svisoka joj je odvrtila. Pokušavajući ublažiti neugodnost zbog načina na koji joj se obratila, Robert joj je odlučio ispričati o Gweninom prijedlogu da idućega dana večeraju na jahti

zajedno s njezinim prijateljima. - Mrzim brodove - hladno je primjetila Pascal, dodajući nekoliko krumpira u posudu s pečenkom. Robertu je sada bilo potpuno jasno da je Gwen bila u pravu.

- Ovaj će ti se sigurno svidjeti - uvjeravao ju je, pokušavajući joj vjerno opisati izgled jahte. Eric je slušao, prilično zainteresiran. U pola razgovora John je ušao u prostoriju. Nasmiješio se Gwen, zadivljeno je pogledavši. Uzvratila mu je osmijeh. Pascal nije promakao ovaj mali kontakt.

- O čemu je riječ? - zbunjeno je upitao spustivši kameru na stol. Eric mu je dodao čašu vina. - Namjeravate li unajmiti jahtu? Pa već imamo jedrilicu. - To što su imali, jedva se moglo nazvati ikakvim plovilom. Svi su se nasmijali. - Nema nikakve potrebe za dodatnim troškovima - odlučno je odbrusio. I dalje nije mogao skinuti oči s Gwen.

- Zapravo smo je mislili kupiti - rekao je Robert promatrajući kako se boja Johnova lica naglo mijenja.

- Ovdje? U Francuskoj? Zašto? Jeste li poludjeli? - sipao je pitanja. No vidjevši izraz Robertova lica, shvatio je da se šale. - Dobro, jeste me. Dakle, o čemu se radi? - Robert mu je ukratko ispričao. Malo potom, ušla je Diana u širokim bijelim hlačama i šarenoj bluzi. Sada kada su svi bili na okupu, sve im je potanko ispričao.

- Šališ se, zar ne? - Diana se nasmiješila s izrazom nevjerice na licu. Bio je to svakako zanimljiv obrat situacije.

- Ni najmanje - ponosno je odvratio Robert. Činjenica da je Gwen u stanju upoznatih ih s tri slavnoglumca i jednom od najpoznatijih manekenki, neopisivo ga je zabavljala. Iskreno, daleko je više cijenio neke druge njezine osobine. Ali ova ga je svejedno uveseljavala.

Bio joj je zahvalan što je prije večere nazvala Adamsove i dogovorila da se sutradan prije ručaka usidre pred njihovom vilom gdje će ih ukrcati i povesti na cjelodnevno krstarenje okolicom, a uvečer se vratiti u St. Tropez gdje će večerati u luci. Pascal i Diana napokon su ostale bez riječi. Bilo je uistinu teško išta prigovoriti pozivu poput ovoga. Malo zatim svi su oduševljeno razgovarali o sutrašnjem danu. Ipak, Gwen su propustili uključiti u razgovor, jednako kao što su joj se zaboravili zahvaliti na pozivu. Robert je to učinio umjesto njih kada ju je nakon večere pozvao na šetnju vrtom. Bio je razočaran načinom na koji se prema njoj odnose, iako se

vidjelo da se John i Eric trude. No Pascal i Diana i dalje su se držale na odstojanju. John je ustvari dobar dio vremena proveo razgovarajući s njom, unatoč Pascalinim prijekornim pogledima. Do trenutka kada su nakon večere popili kavu, sve njegove dvojbe potpuno su nestale. Gwen mu se sviđala. I on se njoj svidio. Bila mu je zahvalna što joj je ukazao pažnju. Osim Roberta, John se jedini trudio da se osjeća ugodno u njihovom društvu. Eric ju je tijekom večere pitao o njezinom poslu, a Dianu je to samo navelo da se još više povuče.

Šetnja vrtom bila je pravo osvježanje i Gwen je s olakšanjem sjela u jednu od vrtnih stolica koju je Pascal dala obnoviti.

- Žao mi je što su te moji prijatelji tako dočekali. Bojim se da si bila u pravu - rekao je Robert. Nije imao pojma što bi u vezi s tim poduzeo, no budući da se radilo o prvom danu, nadao se da će se ubrzo priviknuti na njezino prisustvo. Urota ženskog dijela društva činila mu se smiješnom. Nikako to nije uspijevao shvatiti. Ali Gwen jest. Navikla je na stvari poput tih. Ljudi su nerijetko bili ljubomorni na njezin uspjeh ili način života. No znala je da joj Robert želi ugoditi i bila mu je zahvalna na tome.

- Stvari će se vjerojatno popraviti - razumno mu je odvrtila. - Boravak na jahti sigurno će im odvući pozornost od mene. - Na trenutak joj se učinilo da ima posla s djecom čiju pozornost može privući jedino tako da ih nečim zaposli ili zabavi.

- Nisam to od njih očekivao - potišteno je rekao Robert. - Jednostavno ne razumijem što čine i zašto to čine. Što imaju od toga da su prema tebi tako neotesani? - Pascalino i Dianino ponašanje prilično ga je uznemirilo. Nije to više mogao zanemariti.

- One te samo pokušavaju zaštititi - zaključila je. - Sigurno imaju mnoštvo predrasuda o tome tko sam ja i što želim od tebe. To će se s vremenom riješiti. Napokon, ja doista ne tražim ništa od tebe.

- Zar bi stvarno mogle biti toliko glupe? - zaprepastio se Robert. Gwen je šutke potvrdila.

- Ali zašto? Ti ih ničim nisi povrijedila.

- Nema to nikakve veze sa mnom. Takve su zbog tvoje pokojne žene. Žele te u njeno ime sačuvati od zla koje bi te moglo zadesiti u budućnosti i čine to onako kako znaju i umiju. Po njihovom mišljenju, ja sam neka hollywoodska neman. Razmisli malo o tome.

- Nadam se da će uskoro izići iz puberteta - nasmijao se. Odjednom se nečega dosjetio. -Bi li voljela poći na ples?

Kratko je razmišljala i potom mu se nasmiješila kimnuvši glavom. - To bi bilo sjajno. Misliš li da bi i oni željeli poći s nama?

- Nemam ih namjeru pitati - hladno je odvratio. Bio je umoran od njih i išli su mu na živce.

- Zaslužuješ malo zabave bez stalnog podbadanja.

- Ne bih željela povrijediti ničije osjećaje - zbunjeno je odvratila.

- Hajde da malo razmišljamo o tvojim i mojim osjećajima. S njima ćemo se baviti sutra. -Gwen je bila dirnuta njegovom pažnjom. Požurili su u njezin automobil i odvezli se, a da se nisu nikome javili. Ostatak društva mrzovoljno je sjedio u dnevnom boravku. Čim su čuli da su otišli, razgovor se vratio na Gwen.

- Sviđa mi se - rekao je John s namjerom da stane u njezinu obranu. - Ona je zaista jedna vrlo draga žena - izazovno je pogledao Pascal.

- Što si očekivao? Pa glumica je - ljutito mu je odvratila. Činjenica da se okrenuo protiv njih i prešao na njezinu stranu, nije joj se ni najmanje sviđala. Pretpostavila je da će se u ovoj stvari svi držati zajedno. Još uvijek je mislila da će pristajući uz Gwen, izdati Anne. Bez obzira na Johnove riječi, najmanje što su dugovali uspomeni na svoju prijateljicu, bilo je da Gwen ne prihvate tako brzo.

- Ako ni zbog čega drugog, mogle biste se toj jadnici skinuti s vrata barem zbog Roberta -rekao je Eric, podsjećajući ih na njihov popodnevni razgovor. - Moraš priznati da se ona lijepo odnosi prema njemu - obratio se svojoj ženi.

- To što se prema njemu lijepo odnosi, ne znači da je dobra za njega. Njemu treba netko u svakom pogledu pouzdaniji. - No ono što nitko od njih nije glasno rekao, bilo je da su svi prešutno očekivali da će Robert zauvijek ostati sam i vječno žaliti za Anne. Unatoč tomu, John i Eric su, po mišljenju svojih žena, trebali pružiti više otpora.

- Robert čak i ne zna što ga je pogodilo - zamišljeno je rekla Diana. Nije se moglo poreći da je Gwen u svakom pogledu dojmljiva. No je li iskrena? Tog trenutka nije ju bilo briga ni ako jest. Svejedno joj se nije sviđala. Poput noja je zabila glavu u pijesak i uporno odbijala progledati.

Dragi čitatelji ovu knjigu je obradila za vas Maya sa sajta balkan download.org Dolje u gradu, Gwen i Robert napokon su se uspjeli opustiti. Osjećali su se poput dvoje zločeste djece koja su pobjegla od kuće. Uživali su u plesu, a potom odlučili sjesti u jedan od kafića na rivi. Dotada su se već umorili od plesa. Robert se pokušavao sjetiti kada je posljednji put plesao. Vjerojatno na Mikeovoj svadbi. Dok je bio mlađi, volio je plesati, ali Anne nikada za to nije bila naročito raspoložena.

Sjeli su u *Gorilla Bar* i satima razgovarali, usput se diveći jahtama privezanim u luci. Prošlo je dva sata iza ponoći kada su se vratili u kuću. Kao što su i očekivali, svi su već bili u dubokom snu i nisu ih čuli kada su ušli.

- Hvala ti - prošaputala je pred vratima njegove sobe - Uživala sam u svakom trenutku.

-1 ja također - odvratio je sagnuvši se da joj spusti poljubac u obraz. Ni jedno od njih nije još bilo spremno na nešto više. - Vidimo se ujutro. Lijepo spavaj - dodao je, iznenada poželjevši da je zgrabi i uvuče u svoju sobu. Ali, bila je to potpuno luda pomisao. Gwen nije bila školarka, već odrasla žena. Nije znao kako bi joj se približio i započeo romancu, posebno ne ovdje, pod istim krovom sa svojim prijateljima. Nije čak ni bio siguran je li na takvo što spreman. No s obzirom da se to pitao, zaključio je da vjerojatno nije.

Umjesto toga stajao je u hodniku i gledao kako nestaje u svojoj sobi. U trenutku kad je za sobom zatvorio vrata, požalio je. Nakon što ju je predstavio svojim prijateljima, Robert se već uvjerio da ništa nije jednostavno, ali ni ovaj dio priče nije bio lagan. Gwen je za njega bila velik izazov, ali izazov veći od toga bila je njegova borba sa samim sobom, s uspomenu na Anne i odanošću koju je prema njoj osjećao. To je bila borba koju je bilo najteže dobiti i za koju ovoga trenutka nije znao kako će završiti. Pretpostavio je da i Gwen to ne zna, ali to zapravo i nije bio njezin problem. On je bio taj koji je to morao riješiti. Legavši u postelju, razmišljao je o Anne. Misli su mu potom skrenule na Gwen. Pitao se je li već zaspala, kako izgleda dok spava, što nosi na sebi i nosi li što. Toliko toga je želio saznati o njoj. Lagano je zapao u san. Kada se probudio, shvatio je da ju je sanjao. Ustao je iz postelje, istuširao se, obrijao i obukao, svjestan da ne može dočekati da ju vidi.

9.

Kada je sišao na doručak, Gwen je već sjedila u kuhinji pijući kavu s mlijekom i čitajući *Herald Tribune*. Ostali su još spavali. Pripremila mu je kavu i dodala novine.

- Jesi li dobro spavao? - upitala je, a vidjelo se da ju to doista zanima. Morao je priznati da mu se pažnja koju mu je pridavala sviđa. Jako. Bilo je lijepo ponovno uz sebe imati nekoga kome je stalo do njega.

- Manje-više - odvratio je. - Ponekad sanjam Anne - dodao je propustivši joj reći da prošle noći to nije bio slučaj. Sanjao je nju, a to ga je uznemirilo. Shvatio je da je želi i zbog toga se osjećao poput izdajice. Nije imao prava iznevjeriti Anne, ni duhom, ni tijelom, iako je više nije bilo. Pitao se što bi ona mislila o tome. Bi li odobrila tu vezu? Sviđalo mu se misliti da bi.

- Meni je bilo prilično teško početi ponovno izlaziti, nakon razvoda od mog muža - rekla je, držeći kako će mu na taj način najjednostavnije dati do znanja da ga razumije i da ga ne želi požurivati. To mu se kod nje također sviđalo. Puno toga kod nje mu se sviđalo, daleko više nego što je očekivao. - Nije jednostavno jedan način života zamijeniti drugim. Moj brak trajao je samo devet godina, a tvoj trideset i osam. Ne možeš očekivati da ćeš kroz sve te promjene proći bez stresova, preispitivanja samog sebe i prilagodbi. Za takvo što treba vremena.

- Nikada nisam o tome razmišljao. Nisam mislio da ću morati - tiho je rekao. Uostalom, Robert nikada nije razmišljao ni o tome da bi mogao voljeti nekoga drugog. Ali to joj se nije usuđivao reći.

- Ni ja - iskreno je odgovorila. - Ali sudbina nas ponekad suoči s okolnostima koje smo najmanje očekivali. Najčešće su to one od kojih najviše strahujemo. - Robert je dosad još nikada nije upitao što se dogodilo s njezinim brakom. Ali sada jest. Trenutak je oklijevala prije nego što je odgovorila. - Upleo se u vezu s drugom ženom. Vrlo ozbiljnu, s jednom od naših bliskih prijateljica. A ja sam to saznala.

- I onda si ga napustila? - Roberta se dojmila njezina ispovijest. Shvatio je da joj nije lako o tome govoriti.

- Da. Za približno pet sekundi. Nisam čak ni stala da razmislim o tome. Jednostavno sam se spakirala i otišla.

- A što je on učinio?

- Molio me da se vratim. Ustvari, preklinjao me. Ali nisam željela s njim o tome raspravljati. Dugo sam ga zbog toga mrzila. Sada ga više ne mrzim, no onda mu to nisam mogla oprostiti. Ona je bila moja najbolja prijateljica. Po meni, oboje su bili jednako krivi. U ono vrijeme, moji su stavovi po tom pitanju bili prilično kruti.

- Jesi li ikada požalila što si ga napustila?

- Jesam. Poslije sam se lupala po glavi, ali nikada mu to nisam priznala. Bila sam previše ponosna, a to mi je onda bilo važnije od svega. Ego mi je bio povrijeđen jednako kao i srce, a to je bila glupost. Barem sada tako mislim. Bilo kako bilo, nikada mu to nisam dala do znanja. Nisam željela da zna da ga još uvijek volim.

- Kako sada stojiš s tim?

- Otada je prošlo puno vremena i sada je sve u redu. Ali, dugo mi je trebalo da to postignem. Bila sam strašno ljuta, rastrojena i ogorčena.

- Misliš li da si pogriješila? Držiš li da si mu trebala oprostiti?

Iznenadila ga je odgovorom. - Vjerojatno. Opraštati je ljudski. Sve drugo nije vrijedno truda, živaca i utrošenog vremena. Trebalo mi je dugo vremena da mu oprostim, a kada jesam, bilo je kasno. Kada sam saznala da me vara, jedino sam ga željela kazniti. I jesam. Razvela sam se od njega. Poslije sam shvatila da sam mu mogla oprostiti, živjeti s tim i ostati u braku. No tada je bilo prekasno. Isto se moglo dogoditi i meni, ali nije. Voljela sam ga još dugo nakon što smo se razveli. Ali nisam se mogla natjerati da prijedem preko toga. To je nešto zbog čega ću uvijek žaliti. Dugo mi je trebalo da nakon svega pronađem svoj unutrašnji mir. - Zašutjela je i zagledala se u daljinu, tužna izraza lica.

- Sigurno je teško donijeti odluku u takvim stvarima - tiho je rekao Robert. - Što učiniti? Gdje povući crtu? Na neki način, meni je bilo lakše. Nisam imao izbora. Preostalo mi je jedino nekako to prihvatiti i živjeti s tim. Ti si imala izbora, ali čovjek se, ovako ili onako, uvijek može kajati zbog odluke koju donese. Možda je tvoja odluka na kraju ipak bila ispravna.

- Možda i jest. Dugo vremena nisam bila sigurna. Požalila sam što sam ga napustila, ali bila sam odviše ponosna da bih to priznala.

Cijena koju smo platili, na kraju je za oboje bila previsoka. Naučila sam tu lekciju na vrlo bolan način.

- Što je na kraju bilo s njim? - Nešto u njezinim očima potaklo ga je da je to upita.

- Nakon što me je nekoliko mjeseci molio da mu se vratim, a ja sam to uporno odbijala, oženio se ženom s kojom me je prevario. Možda bi to ionako učinio, ali nisam imala osjećaj da je u nju zaljubljen. - Glas joj je zamro na kraju rečenice i Robert je shvatio da ulaže veliki napor da bi o tome pričala. - Pola godine nakon toga se ubio. I tako sam, napokon, uništila sva tri života. Svoj, njegov i njezin. Dok budem živa, neću si to oprostiti. - Bez obzira na to koliko je to boljelo, Gwen je odlučila biti iskrena.

- Ne smiješ si to raditi - blago joj je odvratio Robert. Sada, kada mu je sve ispričala, shvatio je u kojoj su mjeri razvod i smrt njezina bivšeg muža za nju morali biti bolni. - Ne možeš znati što se u to vrijeme događalo u njegovom životu, niti što mu je tog trenutka bilo u glavi. Možda nije mogao prevladati osjećaj krivice, a moglo se raditi i o bilo čemu drugome.

- Odlučila sam biti okrutna prema njemu i nisam popuštala ni za dlaku - tužno je rekla. - Bila sam toliko ogorčena što me prevario. Ali, da je bilo drugačije, da sam pokušala cijelu tu stvar raspraviti s njim, možda se ne bismo tako brzo razveli ili bismo još uvijek bili u braku, a on bi bio živ.

- Ne možeš sve predvidjeti. Vašem braku možda je jednostavno istekao rok. Možda ti je tako bilo suđeno. Ili njemu.

- Ne, on je tome presudio - tužno je odvratio. - To što je učinio bilo je prilično odlučno. Pucao je u sebe. Njegova nova žena tvrdila je da sam ja za sve kriva. Rekla je da nikada nije uspio prijeći preko moje odluke da se od njega razvedem. U ono vrijeme i sama sam u to bila uvjerena. Poslije sam shvatila da sve to moram ostaviti iza sebe i krenuti dalje. Ali još uvijek prilično oklijevam prije no što se upustim u nešto. Uvijek se podsjećam na ono što se dogodilo i razmišljam o tome što bi se moglo dogoditi. Ne mogu smetnuti s uma svoj dio odgovornosti. Takvim stvarima ne možeš samo tako okrenuti leđa i odšetati dalje.

- Mislim da bi se trebala riješiti tog bremena, Gwen - blago joj je rekao, stisnuvši joj ruku. - To je ono što duguješ samoj sebi. Ne

možeš se do vijeka kažnjavati. Ono što je on tebi učinio, također je bilo pogrešno. Za to je sam odgovoran, daleko više od tebe.

Šutke je kimnula glavom. Znala je da je u pravu, a njegova ju je pažnja dirnula. - A što je s tobom? Mučiš li ti sam sebe više nego što je potrebno? Imaš li osjećaj da zauvijek moraš ostati vjeran Anne i da više ne smiješ biti sretan? Jer ako imaš, sigurno ti nije lako. Jednoga dana morat ćeš sam sebe osloboditi takvih osjećaja, Roberte.

- Nadam se da ću uspjeti. Anne je bila snažna osoba i imala je velik utjecaj na moj život. Ne mogu zamisliti da bi me ikada pustila od sebe. Očekivala je da zauvijek ostanemo zajedno. A sada je nema, a ja sam ovdje i ne znam kako dalje.

- Ali hoćeš, s vremenom ćeš krenuti dalje. Ne možeš to požurivati. - I nije. Kao ni ona. Bio joj je zahvalan zbog toga.

- Ti si jedna iznimno draga osoba, Gwen - s divljenjem ju je pogledao.

- Reci to svojim prijateljima - okrenula je očima. Malo potom, Eric je ušao u kuhinju i prekinuo ih u razgovoru.

- Je li netko od vas vidio Dianu? - upitao je. Niječno su odmahнули glavom, rekavši mu da nije ulazila u kuhinju. No Eric zbog toga nije izgledao odviše zabrinut. Poslužio se kavom i sjeo uz njih. Jutros su se ponovno posvađali zbog njegovoga bračnog izleta. Rekla mu je da nikada neće prijeći preko toga i da je razvod jedino što im preostaje. Ponovno ju je molio da mu oprost, ali u jednom trenutku izgubio je živce zbog njezine uporne tvrdoglavosti. Nakon toga ljutito je izletjela iz sobe. Spustila se do obale i skočila u more, pokušavajući plivanjem iz sebe izbaciti sav nakupljeni bijes i očaj. Najviše ju je boljelo što je žena s kojom ju je prevario bila toliko mlađa. Zbog toga se osjećala starom, istrošenom i nevoljenom. Njezino samopuzdanje potpuno je nestalo, kao i sva ljubav koju je dotad osjećala prema Ericu. Odjednom joj je djelovao poput stranca.

Za to vrijeme, Eric je sjedio u kuhinji i čavrljao s Gwen i Robertom. Gwen im je ponudila da za doručak pripremi jaja, ali željeli su samo toplo pecivo. Malo potom, kada su im se Pascal i John pridružili, također im je poslužila pecivo i svakome od njih natočila po šalicu kave.

Vrativši se s plivanja, Diana je u kuhinju ušla umotana u ručnik za plažu. Nije udostojala Gwen ni jednog jedinog pogleda i cijelo vrijeme ponašala se kao da je nema. Pascal ju je također ignorirala. Robertu se situacija učinila beznadnom. Ukoliko se dogodi da se veza između Gwen i njega razvije u nešto ozbiljnije, bilo mu je jasno da je njegovi prijatelji neće prihvatiti i odobriti. To mu se činilo krajnje nepoštenim, ali nije znao što bi po tom pitanju mogao učiniti. Na njima je bilo da stvari prihvate takvima kakve jesu. Pitao se, bi li bilo drugačije da nije s njima u kući. Sumnjao je da bi. Više od svega bio je ljut na Dianu i Pascal, ne samo zbog sebe, nego i zbog Gwen. Ni u jednom trenutku nisu joj dale priliku. Gotovo je požalio što joj je dopustio da dogovori druženje na jahti. Nastave li se ovako ponašati prema njoj, bit će da nisu ničim zaslužili njezinu naklonost. Do kraja doručka gotovo da više nije progovorio ni riječi. Čim su završili, predložio joj je da pođu na jedrenje.

- Uznemiren si, zar ne? - upitala ga je kada su zaplovili. - Je li to zbog onoga što sam jutros rekla o novim vezama? - pitala se dvojeći je li ga možda povrijedila.

- Ne, nego zbog načina na koji se moji prijatelji odnose prema tebi. Barem ženski dio. Ponašaju se poput male djece. Postajem umoran od toga.

- Moramo biti strpljivi - rekla je pokazujući daleko više razumijevanja i popustljivosti od njega.

- Gotovo mi je žao što sam te uopće pozvao ovamo - razočarano je rekao. - Ne zavrjeđuješ takvo što.

- Ipak, na određeni način, ta je situacija bila dobra za njega. Pružala mu se prilika da daleko lakše prebrodi promjenu nastalu gubitkom njegove žene. Činjenica da ju je želio zaštititi, ukazivala je da joj je sposoban biti odan, jednako kao što je nekada bio odan Anne. I njoj je nešto dugovao. Pokazala mu je svoju ranjivost i bila iskrena s njim. Odjednom ju je naglo privukao k sebi i strastveno poljubio. Radost i uzbuđenje potpuno su ga obuzeli. Već se godinama nije tako osjećao. S osmijehom zagledao se u njezine oči a onda je ponovno poljubio. Činilo se da je njegova ljutnja našla pravi odušak. Sve što su njegovi licemjerni prijatelji postigli, bilo je da se još više zbliže.

- Jesi li dobro? - tiho ga je upitala. Umjesto odgovora, široko joj se nasmiješio. Vedar i preplanuo djelovao je poput mladića.

- Prilično sam dobro - rekao je i ponovno je privukao k sebi. Ovila mu je ruke oko vrata i prepustila se njegovom zagrljaju. U trenutku je zaboravio gdje se nalazi. Sve njegove brige i dvojbe potpuno su nestale. Nije razmišljao čak ni o Anne. U mislima mu je bila jedino Gwen i osjećaj koji su njemu budili njezini poljupci.

Neko vrijeme zagrljeni su plovili bez ijedne riječi. Tada se lagano odmakla od njega. Slijedeći njezin pogled, ugledao je jahtu kako im se približava. Prizor je bio čudesan. Tiho je klizila po valovima, kao da lebdi. Gwen i Robert kratko su se zagledali jedno u drugo, znajući da će dugo pamtiti taj trenutak

- Činiš me vrlo sretnim, znaš li to? - nježno joj je rekao Robert. Gwen je u njegov život unijela dašak svježine i uzbuđenje koje već godinama nije osjetio. Nije mogao dočekati da provedu dan na jahti i jedino zbog čega je žalio, bilo je što je pozvao svoje prijatelje. No tu više nije bilo pomoći. Odvezli su se natrag, reći im da se jahta približava. Kada su pristali, bez i trunke razmišljanja primio ju je za ruku i poveo puteljkom prema kući. Nikada u životu nije se osjećao toliko opuštenim, čak ni s Anne. Ona je po prirodi bila hladnija i daleko zatvorenija po pitanju pokazivanja osjećaja. Gwen je bila blaža, nježnija i toplija.

Popeo se u svoju spavaću sobu, uzeo kupaće gaćice i nekoliko neophodnih stvari pa pošao po Gwen. U bijelom kupaćem kostimu i s kosom koja joj je padala niz lice, izgledala je prekrasno. Ponovno ju je privukao i poljubio, bez imalo krzmanja, tuge ili grižnje savjesti. Osjećao se mirnim i oslobođenim. I duboko zaljubljenim. Nije ju dovoljno poznavao, ali znao je da je ona žena koju bi jednoga dana mogao zavoljeti. U nje je bilo mnogo toga čemu se divio. Bez i jedne riječi sišli su u prizemlje s rukom u ruci, u inat njegovim prijateljima. Gwen je bila spremna čuvati njihovu tajnu, no svojim postupkom Robert je želio i njoj i svojim prijateljima jasno dati do znanja da su se stvari promijenile, kako za njega, tako i za njih. Od sada pa nadalje očekivao je da to prihvate i poštuju, ili snose posljedice ukoliko to ne budu u stanju.

10.

Boravak na jahti s Henryjem Adamsom i Cherie, njegovom ženom, bio je zabavniji i sjajniji nego što je itko od Robertova društva očekivao. Henry je sve očarao, a toliko je dobro izgledao da Pascal i Diana nisu mogle skinuti pogleda s njega. Bio je izvrstan domaćin i uvelike se trudio da im bude ugodno. Stalno ih je obilazio i sa svima razgovarao. Nakon što su se presvukle u zasebnim kabinama, Pascal i Diana brzo su se sprijateljile s Cherie. Dobar dio poslijepodneva manekenka je potom provela flertujući s Johnom. S obzirom na činjenicu da se radilo o jednom od najvećih modela s pariških i njujorških modnih pista, John se osjećao kao da je umro i uzašao na nebo.

Ručak koji su im poslužili, bio je izvanredan, a nakon toga izležavali su se na suncu okruženi raskošem i izobiljem. Pascal i Diani Gwen doduše nije postala nimalo draža no ranije, no njezini su ih prijatelji oduševili. Dok su se udobno zavaljene u ležaljke sunčale na palubi, Diana je šapnula Pascal da bi se lako mogla privići na takav život. S obzirom na sve, bile su iznenađene što je Gwen htjela ostati s Robertom u njihovoj skromnoj vili. Bilo je očito da joj se glumci iz njezina društva uvelike dive. Pridavali su joj puno pažnje, ali ona se prema njima odnosila kao prema braći ili prijateljima. Svima je bilo jasno da je zanima jedino Robert, mada se to Diani i Pascal nije ni najmanje sviđalo. Ni u jednom trenutku nije ga zanemarila i neprestano se trudila da mu ugodni. Da su Diana i Pascal bile imalo poštene, veselile bi se zbog njega. Barem je Erica i Johna to iskreno veselilo.

Gwen i Robert cijelo poslijepodne nisu se odvajali jedno od drugoga, bilo da su bili zabavljeni s domaćinima ili jedno s drugim. Jedno vrijeme su se kartali i slagali domino, a potom se izležavali, udobno zavaljeni u ležaljka. S rukom u ruci, zagledani u daljinu i zabavljeni vlastitim mislima, izgledali su potpuno sretno i opušteno. Pascal i Diana s vremena na vrijeme bi ih pogledavale, a unatoč svemu, Pascal je i dalje tvrdila da se Robert nikada neće moći priviknuti na taj način života. Takvo što po njezinom je mišljenju za njega bilo odviše mondeno, pogotovo u odnosu na miran i povučen život kakav je vodio s Anne. Zaključila je da on jednostavno ne

pripada toj vrsti ljudi, iako se vidjelo da s Henryjem, njegovom prekrasnom ženom, kao i s drugim parom slavni glumaca, razgovara s jednakom lakoćom kao i sa svojim starim prijateljima.

Erica i Johna posebno se dojmila Cherie, a kada je svukla gornji dio svog kupaćeg kostima i mirno nastavila razgovarati s njima, gotovo su zanijemili od zaprepaštenja. Premda je takvo što u Francuskoj posve uobičajeno, ni jedan od njih nije bio pripravan na taj spektakularan čin.

Krajem dana vratili su se u St. Tropez i večerali na jahti usidrenoj u luci, promatrajući čamce i jedrilice kako se vraćaju na svoja privezišta nakon krstarenja okolicom. Šetači su zastajali na rivi da bi se divili jahti i vidjeli tko je na njoj. Nekoliko turista i *paparazzo* iskoristilo je priliku da snimi par fotografija. Jahta poput ove, sa zvijezdama koje piju šampanjac na palubi, odjevene u bikinije i tange, nije mogla promaći njihovoj pozornosti. Cherie Adams cijelo je popodne provela u toplesu, ali Gwen je po tom pitanju bila opreznija i nije skidala gornji dio svoga kupaćeg kostima. Dobro je znala što žuti tisak može učiniti s fotografijama poput ovih.

Do konca večere svi su se opustili i zbližili, a kad su se pomoćnim čamcem vratili do *Coup de Foundrea*, Diana je rekla da se osjeća poput Pepeljuge koja promatra kako se sluga ponovno pretvara u miša, a kočija u bundevu.

-Ah, kakav dan - uzdahnula je Pascal dok su joj članovi posade s *Talithe G* pomagali da iz čamca izađe na njihovo malo pristanište. Druženje s filmskim zvijezdama toliko ju je očaralo da joj je povratak u stvarnost bio mrzak. Jedva je čekala da svojoj majci ispriča koga je upoznala i na kakvoj je jahti provela dan. Osjećala se poput kraljice dana.

-Kao u raj, zar ne? - rekao je Eric, otvarajući bocu vina u dnevnom boravku njihove vile. - To se zove život - dodao je, nasmiješivši se Gwen. Sada je još više cijenio što ne izigrava zvijezdu. Nakon što su je vidjeli u okruženju njezinih prijatelja, njihov se dojam o njoj na neki način promijenio. Robert je također cijenio njezinu sposobnost da sebi ne pridaje velik značaj i jednako se dobro osjeća u svakom društvu. Zamijetio je to još prilikom njihova prvog susreta, a i poslije se u to više puta uvjerio.

Pascal i Diana ovoga puta nisu imale što reći. Njihovo mišljenje o Gwen ipak se donekle promijenilo. Nije im postala nimalo draža zato što se kreće u društvu filmskih zvijezda, ali morale su priznati, barem sebi, da je ipak bolja nego što su mislile. Robert je djelovao sretno, ali i dalje su bile uvjerene da ga treba zaštititi. Od čega, više ni same nisu bile sigurne. Ipak, držale su da Gwen možda nije toliko draga i iskrena kakvom se želi prikazati. No sada je bilo daleko teže pripisati joj skrivene namjere. Zaista nije imala razloga biti s Robertom, osim ako joj do njega zaista nije stalo.

Njih dvoje te su večeri izašli na piće u *Gorilla Bar*, a nakratko su svratili i u disko. Na izlasku ju je privukao k sebi i poljubio, još jednom joj zahvalivši za prekrasan dan koji im je priredila upoznavši ih sa svojim prijateljima. Sjetivši se izraza Johnova i Ericova lica kada je Cherie skinula gornji dio svog kupaćeg kostima, ponovno se nasmijao.

- Društvo u kojem se krećeš prilično je zabavno - zaključio je. Potvrdila je, široko se osmjevnuvši.

- Samo u malim količinama. - Glumci s kojima su proveli dan bili su njezini dobri prijatelji, ali Hollywood je bio pun ljudi čije joj društvo nije odgovaralo. Mnogi od njih živjeli su posve ispraznim životima. - Rekla bih da je čovjeku u životu potrebno nešto više od zabave. Na taj način ljudi se brzo iskvare. - Robertu je bilo potpuno jasno da ona nije od tih. Uvelike ju je cijenio zbog čvrstoće njezina karaktera.

- Nadam se da se ne dosađuješ s mojim prijateljima - rekao je, svjestan činjenice da u njegovom društvu nema njezinih vršnjaka, a život koji vode daleko je od atraktivnosti na koje je navikla. Posebno njegov. Bio je dovoljno mudar da sebe ne vidi kao Romea. No začudo, ona ga je takvim vidjela. Nikada u životu nije srela muškarca koji bi na nju ostavio tako snažan dojam. Divila mu se i cijnila ga je. Čak i prije nego što je došla u St. Tropez, shvatila je da je u njega zaljubljena. Dobra vijest bila je ta, što se činilo da joj uzvraća osjećaje.

- Sviđaju mi se tvoji prijatelji - iskreno mu je odvratila dok su se vozili prema vili. - Iako se ja njima naročito ne sviđam. Ali to će se možda promijeniti.

Mislim da oni jednostavno žele ostati odani Anne. Možda će me s vremenom prihvatiti kad shvate da nemam nikakvih zlih namjera.

Želim biti s tobom i to je sve - nasmiješila mu se. Nagnuo se preko sjedala i poljubio je.

- Činiš me sretnim - rekao je, i zaista je to mislio, unatoč tomu što je ponekad još uvijek razmišljao o Anne, ljubavi koju je prema njoj osjećao i svim lijepim godinama koje su zajedno proveli. Bila je toliko različita od Gwen. Ali, Anne je otišla i nikada se neće vratiti, bez obzira na to koliko žalio za tim. Pokušavao se uvjeriti da ima prava nastaviti život s nekom drugom ženom, iako to možda neće biti netko slavan i okružen sjajem poput Gwen. Nije mogao zamisliti da bi netko poput nje mogao s njime ostati dulje vrijeme. Ako ništa drugo, bio je dvadeset i dvije godine stariji, što mu se činilo znatnom razlikom. Ipak, nije stekao dojam da nju to imalo straši.

- Sretnica sam zapravo ja - odvratila je Gwen dok su tiho klizili cestom obasjanom mjesečinom. - Ti si duhovit, inteligentan i vrlo privlačan, a više od svega, najbolji si čovjek kojega sam ikada upoznala - rekla je zaljubljeno ga pogledavši. Zbunjeno se nasmiješio.

- Koliko si popila? - zadirkirao ju je.

Nasmijala se, kratko mu dodirnuvši ruku. Polako su se vozili neravnim prilazom, poskakujući preko rupa na putu. Malo potom, zaustavio je automobil pred kućom, zagrlio je i nježno je poljubio. S rukom u ruci tiho su ušli u kuću, trudeći se da nikoga ne probude. Pred vratima njezine sobe privio ju je k sebi, dugo i polako je ljubeći. Kasnije, kada je ušao u svoju sobu i za sobom zatvorio vrata, zastao je i zagledao se u Anninu fotografiju na svom noćnom ormariću. Pitao se što bi ona mislila o svemu. Bi li ga držala starom budalom ili bi mu poželjela sreću? Nije bio siguran. Ni sam nije bio siguran što bi o tome mislio. Ali bez previše razmišljanja morao je priznati da se osjeća sretnijim nego što je očekivao da bi mogao biti. Ipak, neprestano se podsjećao da veza s Gwen ne vodi nikamo. Bilo je to samo jedno kratko razdoblje njegova života, nešto zbog čega će ga prijatelji, nakon što sve prođe, godinama zadirkirati. Unatoč tomu znao je da ju neće tako brzo zaboraviti.

Nakon što je legao, pitao se što Gwen sada radi u svojoj sobi i o čemu razmišlja. Najradije bi joj pokucao na vrata i ponovno je uzeo u zagrljaj, ali nije se usudio. Za nešto više od poljupca još uvijek nije spreman. Kada bi učinio išta više od toga, imao bi osjećaj da ga

Anne nadzire. Posljednje što je želio, bilo je da povrijedi bilo koju od njih.

Zaspao je i sanjao obje, u zamršenom snu u kojemu su zagrljene šetale vrtom dok su njegovi prijatelji upirali prstom u njega ismijavajući ga i optužujući. Prevrtao se u postelji i nekoliko puta budio, a kada je ponovno zaspao, sanjao je Mandy s majčinom slikom u ruci. Oči su joj bile pune boli i tuge.

- Tako mi nedostaje - tiho je ponavljala.

- I meni - plakao je u snu, a kada se probudio, lice mu je zaista bilo mokro od suza. Dugo je budan ležao u krevetu razmišljajući o Anne koja ga je napustila i Gwen koja se tako nenadano pojavila.

Iz razmišljanja ga je prenulo tiho kucanje na vratima. Ustao je, navukao kratke hlače i otvorio, našavši se oči u oči s Gwen. Još uvijek je bilo rano i ostali su spavali.

- Dobro jutro - prošaputala je. - Kako si spavao? Ne znam zašto, ali bila sam zabrinuta za tebe - dodala je. Bosih stopala, u bijeloj pidžami i kućnom ogrtaču izgledala je poput prekrasnog priviđenja.

- Sanjao sam čudan san u kojemu ste ti i Anne zajedno šetale vrtom. - Izgledala je preplašeno kada je to čula.

- Zaista čudno - složila se. - Ni ja nisam posebno dobro spavala. Dugo sam bila budna i razmišljala o tebi - tiho je rekla, zagledavši se u njega. Razbarušene kose izgledao je vrlo privlačno.

- I ja sam razmišljao o tebi. Možda smo trebali razmišljati zajedno - nasmijao se. Još uvijek su stajali u hodniku, pazeći da nikoga ne probude. Uživao je u njezinoj blizini i pogledu na njezin osmijeh. - Vidimo se na doručku za deset minuta - rekla je. - Idem se istuširati - nasmiješila se i požurila niz hodnik.

Robert je u kuhinju ušao besprijekorno obrijan, u kratkim hlačama i majici kratkih rukava. Gwen je obukla bijeli šorc i majicu s tankim naramenicama u čemu je izgledala kao blijeda suprotnost Agathi koja se malo potom pojavila u ružičastom podstavljenom grudnjaku s uzorkom ružinih pupoljaka i ljubičastim vrućim hlačicama. No moralo se priznati da su počeli uživati u njezinom načinu odijevanja i svakoga dana jedva su čekali da vide u čemu će se pojaviti. Nikada ih nije razočarala pa tako ni tog jutra. Gwen i Robert veselo su čavrljali čekajući ostale da siđu na doručak. Bilo je lijepo imati malo vremena za sebe. Eric je sišao prvi i, vidjevši Agathu, primijetio je da

izgleda kao jedna od njezinih pudlica. Ostali su također bili oduševljeni. Agatha je bila zanimljivija od televizije.

U trenutku kada je Diana sišla, zazvonio je telefon. Pascal je podigla slušalicu i pozvala Erica. Namrštio se i izašao rekavši da će se javiti iz dnevnog boravka. Diana ga je ispratila značajnim pogledom. Vratio se nakon desetak minuta. Podozrivo ga je promatrala, ali djelovao je potpuno opušteno.

- Jedan od mojih partnera - nehajno joj je rekao, iako ga ništa nije pitala. Lagano je zagrizla pecivo zalivši ga dugim gutljajem kave, iako bi joj tog trenutka više odgovaralo da je u šalici bio viski. U trideset i dvije godine braka, ni jedan od njegovih partnera nikada ga nije nazvao za vrijeme odmora. Znala je s kim je razgovarao i čim su se nakon doručka povukli u dnevni boravak, napala ga je.

- Bila je to Barbara, zar ne? - Tako se zvala žena s kojom je imao pustolovinu. Dugi trenutak je oklijevao, a potom potvrdio. Nije joj više želio lagati. - Zašto te je nazvala?

- A što misliš? - uznemireno ju je upitao. - Ni njoj sve ovo nije lako palo.

- Hoćeš li ju oženiti ako te ostavim? - Tog trenutka to ju je najviše brinulo. Pitala se je li ovaj odmor samo predah prije neizbježnog kraja.

- Naravno da ne. Diana, stariji sam od nje trideset godina. Ali čak ni to nije najvažnije. Stvar je u tome što volim tebe. Pogriješio sam i učinio nešto nevjerojatno glupo. Znam da sam kriv i ne bježim od toga. Za ime Boga, zaboravi to. Ostavimo to iza sebe i krenimo dalje.

- Lako je tebi govoriti - ogorčeno mu je uzvratila. Nije to mogla ostaviti iza sebe. Bila je prevarena i osjećala se odbačenom, izdanom i nevoljenom. Nije mu više vjerovala. Ženi s kojom ju je prevario, po godinama je mogla biti majkom. Prvi put tijekom svih godina njihova braka, osjećala se starom i neprivlačnom. Otkad su stigli ovamo, u više navrata pokušao joj se približiti. Ali nije mogla s njim voditi ljubav, niti je znala hoće li ikada više moći.

- Ne znam što bih ti više rekao. Možda ćeš mi s vremenom ponovno početi vjerovati - rekao je znajući da mora biti strpljiv i platiti za svoje grijehe. Ni njemu nije bilo lako. Barbara ga je molila da joj se vrati. Uspjela je izmoljakati broj telefona od njegove sekretarice koja se nad njom sažalila. Rekao joj je da je njihova veza završena i

zamolio je da više ne zove. Plakala je, a on se osjećao poput čudovišta. Teško da je s te strane od Diane mogao očekivati ikakvo razumijevanje. Obje žene su ga prezirale, a on se zbog toga osjećao prilično jadno. No znao je da je sam zbog toga kriv.

U trenutku kada su završili razgovor, Gwen je ušla u sobu. Vidjevši napetost na njihovim licima, zastala je. Nije bilo teško zaključiti da je razgovor koji su vodili bio prilično mučan. Otkad su došli u St. Tropez, Diana se u njegovoj blizini nije uspjela opustiti, bez obzira na činjenicu što su dijelili istu postelju. Unatoč ugodnom društvu, odličnoj hrani, ljepotama St. Tropeza, mjesečini i izlascima, ni u jednom trenutku nije mogla zaboraviti da ju je iznevjerio. To je bio razlog zbog kojega je, prve večeri kada su stigli, rekla Pascal da će se razvesti. Nije mu mogla oprostiti, a jedan telefonski poziv bio je dovoljan da je podsjeti na agoniju kroz koju prolazi.

- Ispričavam se. Nisam željela smetati - rekla je Gwen okrenuvši se da izađe. Robert je u prolazu zavirio u sobu, pogledom tražeći Erica.
- Biste li s nama pošli na jedrenje? - upitao je, ne obazirući se na napete izraze njihovih lica. Mislio je da se opet natežu oko toga tko će poći na plažu, a tko u kupovinu. Donallyjevi mu nisu rekli ni riječi o njihovim problemima i nije mu bilo ni na kraj pameti da se između njih događa nešto ozbiljnije.

- Može - brzo se složio Eric, sretan što mu se ukazala prilika da prekine raspravu sa svojom ženom.

- Idem se presvući.

- Diana, želiš li nam se pridružiti? - upitao je Robert, no jednakom brzinom kojom je njezin muž pristao, ona je odbila.

- Poći ću s Pascal na tržnicu - rekla je žureći iz sobe. John je također odbio. Robert ga je sreo u hodniku dok je izlazio iz kupaonice, a u ruci je ponovno nosio ručku za potezanje vode. Još uvijek je vodio bitku sa svojim toaletom. Rekao je da će malo prošvrljati oko kuće i telefonirati u svoj ured.

Na Robertovo iznenađenje i razočaranje, Gwen je rekla da će i ona radije ostati u kući i napisati nekoliko razglednica. Izgovorila se glavoboljom, ali pravi razlog bio je Eric. Kada je ugledala izraz njegova lica dok je razgovarao s Dianom, pomislila je da bi njih dvojica možda trebali nasamo popričati. Robert ju je zagrlio, spustio joj poljubac na usne i uputio se s Ericom prema malenom pristaništu.

Malo potom u kući je zavladao tišina. Sjela je u dnevni boravak i primila se pisanja razglednica. Kroz otvorena vrata čula je kako John u kuhinji razgovara telefonom i osjetila dim njegove cigare. Nije joj smetalo. Uživala je u zvuku ptičjeg pjeva iz vrta. Vila se nalazila na savršenom mjestu i Gwen se u njoj osjećala vrlo ugodno, unatoč očitij trošnosti. Bila je sretna što je došla.

John je završio razgovor. Ništa ne sumnjajući uputila se u kuhinju po još jednu šalicu kave. Prizor koji je vidjela prenerazio ju je. Gornjim dijelom tijela John je ležao preko stola. U ruci je još uvijek držao telefonsku slušalicu, ali linija je bila prekinuta. Na trenutak je zastala, a zatim pojurila k njemu, tresući ga i dozivajući. Oprezno, koliko je to mogla, položila ga je na pod i provjerila disanje. Jedva se osjećalo, a i bilo mu je bio slabo. Znala je da u kući nema nikoga tko bi joj pomogao. Francuski par negdje se izgubio, a ostali su bili vani, u kupnji i na jedrenju. Bila je potpuno sama.

- Johne, Johne! - dozivala ga je lagano ga drmajuci. Prestao je disati, a lice mu je posivjelo. Nije imala pojma što mu se moglo dogoditi. U prvi trenutak pomislila je da ga je pogodio srčani udar, ali pogled joj je tada pao na stol. Ugledala je tanjur narezanih kobasica i odjednom se upitala nije li mu zalogaj hrane zapeo u grlu. Jedino što je mogla učiniti, bilo je da pokuša izvesti Heimlichov zahvat. Godinama ranije učila je o tome u okviru tečaja prve pomoći, ali sada više nije bila sigurna da zna kako se točno izvodi. Ipak, sjećala se da ga je puno teže provesti na osobi koja bez svijesti leži na podu. John je bio snažan i nije ga bilo lako podići. Jedva ga je izvukla iz stolice spustila na pod. Shvatila je da ga neće moći postaviti u sjedeći položaj.

Otvorila mu je usta i prstima pretražila unutrašnjost, ali nije ništa našla. Pokušala mu je dati umjetno disanje, no bilo je očito da je dišni put začepjen. Zrak nije ulazio u njegova pluća. Položila je dlanove na gornji dio njegova trbuha i snažno pritisnula, tiho se moleći.

Usnice su mu pomodrine, ali nastavila je ponavljati postupak moleći se da ne izdahne prije nego što mu stigne pomoći. Tu gdje se nalazila, nije mogla nazvati 911. Jedino što joj je preostalo, bilo je da brzim i snažnim pokretima nastavi pritiskati njegovu trbušnu stijenu. Odjednom, začula je kratki mukli kašalj i komadić kobasice izletio je

iz njegovih usta poput šampanjskog čepa i prizemljio se dva metra dalje na kuhinjskome podu. Hitro ga je okrenula na bok. Kašljao je, hvatajući zrak, ali barem je disao. Zalogaj koji mu je zapeo u grlu, gotovo ga je ugušio. Nekoliko minuta potom ponovno se okrenuo na leđa i uplašeno ju pogledao.

- Skoro sam se ugušio - jedvice je prozborio.

- Znam. Kako ti je sada? - zabrinuto ga je upitala.

- Pomalo čudno - prozborio je. - Pušio sam, razgovarao i jeo kobasice, a onda mi je zalogaj zapeo u grlu i nisam više mogao ispustiti ni glasa - rekao je prisjećajući se koliko je bio prestravljen. Još uvijek je bio blijed i lagano je podrhtavao.

- Možda bih te trebala odvesti u bolnicu - predložila je. Ustala je, namočila ubrus hladnom vodom i oprala mu lice, otirući ostatke doručka s njegovih usta.

- Hvala ti, Gwen. Spasila si mi život - zahvalno ju je pogledao. Oboje su znali da je to istina. Da mu je zalogaj ostao u grlu, preminuo bi kroz nekoliko minuta ili bi njegov mozak pretrpio nepopravljivu štetu u slučaju da je pomoć stigla prekasno. - Sada mi je dobro. Treba mi samo nekoliko minuta da povratim dah.

- Jesi li siguran? Možda bi te Eric trebao pregledati kada se vrati s jedrenja. - Pokupila je s poda komadić kobasice i stavila je u ubrus. Bio je veličine vinskog čepa. Pomislila je da bi liječnicima možda trebalo pokazati što mu je zapelo u grlu, ako pristane poći u bolnicu. Ali on to nije držao potrebnim.

Pomogla mu je da sjedne na stolicu i natočila mu čašu vode, ali jedva je popio gutljaj. Ipak, boja mu se vratila u lice i unatoč napetosti koju je još uvijek osjećala, znala je da je opasnost prošla. - Hvala Bogu da si bila ovdje - s olakšanjem je uzdahnuo. - Kako to da nisi otišla s ostalima? - Sada je već djelovao gotovo normalno, iako je još uvijek bio potresen iskustvom koje je preživio. Sjećao se gušenja i osjećaja da gubi svijest. Da se nije našla uz njega, sigurno bi umro.

- Pomislila sam da bi Eric možda želio nasamo razgovarati s Robertom, a ženski dio nije izgledao oduševljen zamisli da im se pridružim.

- Treba im vremena da te prihvate - odvratio je, lagano joj stisnuvši ruku. - Njih dvije bile su bliske s Anne i teško im je zamisliti Roberta

s nekom drugom ženom. Ali, sretan je što te ima - iskreno je rekao. - I mi smo sretni zbog njega. Pruži nam priliku, Gwen, i sve će doći na svoje mjesto. - John se od početka prema njoj lijepo odnosio, a i Eric se trudio, ali ne i njihove žene. Dan koji su proveli na jahti, djelomično je pomogao, no još uvijek su bile sumnjičave unatoč tome što su vidjele da se Robert i ona dobro slažu.

Naredna dva sata do Ericova i Robertova povratka proveli su sami u kući. John se u međuvremenu istuširao i presvukao, a onda su sjedili u kuhinji pričajući o njegovom i njezinom životu, Robertu i njegovom gubitku. John mu je, kao i svi drugi, želio da se što prije oporavi i vrati u život.

- Šteta što ste propustili predstavu - vedro je rekao John čim su Eric i Robert stupili u kuhinju. No Gwen je uočila da u međuvremenu nije ni pokušao pripaliti cigaru, a ruke su mu još uvijek podrhtavale. Vidjevši Erica, odahnula je. - Pokušao sam izvršiti samoubojstvo komadićem kobasice. Tako to izvode u Francuskoj. Ali, kao i sve drugo ovdje, ni to nije upalilo. Zapravo, Gwen mi je spasila život.

- Je li to opet neka tvoja šala? - nasmijao se Robert. Ni u primisli mu nije bilo što mu John pokušava reći. Ericu pak nije bilo do smijeha. Kao što je Gwen pretpostavila, iskoristio je priliku da se nađe nasamo s Robertom i ispriča mu što se događa između njega i Diane. Da Gwen nije bila toliko pažljiva, pošla bi s njima na jedrenje, a kada bi se vratili, John bi već bio mrtav. Igrom sudbine ostala je u kući i spriječila tragediju.

- Ne, ovoga puta sam ozbiljan - rekao je John zahvalno pogledavši Gwen. Kada im je sve ispričao, oba muškarca ostala su zatečena spoznajom što se moglo dogoditi dok ih nije bilo.

- Sačuvala sam taj komadić - rekla je Gwen i dodala Ericu ubrus. Odmotavši ga, zaprepašteno se zagledao u sadržaj, a potom u Johna.

- Dovoljno je velik da potpuno onemogući protok zraka i ubije te. - Kratko je pogledao Gwen i pohvalio je zbog snalažljivosti i prisebnosti. - Ubuduće stavljaš manje zalogaje u usta - rekao je Johnu i pošao po stetoskop i tlakomjer. Pregledavši ga, ustanovio je da je sve u granicama normale. Da bi dokazao da mu je dobro, John je posegnuo za cigarom. U trenutku kada su Pascal i Diana ušle u

kuhinju, upravo se spremao pripaliti je. Vidjevši ga s orukvicom tlakomjera stisnutom oko ruke, Pascal se zbunila.

- Što to vas dvojica izvodite? - upitala je prelazeći pogledom s Johna na Erica.

- Gwen je rekla da će skinuti gornji dio svoga kupaćeg kostima, a Eric mi mjeri tlak da vidi mogu li to podnijeti - rekao je John, smiješeći se od uha do uha.

- Jako duhovito - odvratila je Pascal, spustivši na pod košare s namirnicama. - O čemu se radi? - upitala je zamijetivši ozbiljne izraze njihovih lica.

- Komad kobasice zapeo mu je u grlu - rekao je Eric. - Malo je nedostajalo da se uguši. Gwen je na njemu primjenila Heimlichov zahvat i spasila mu život - objasnio je. - Bio je u nesvijesti kada ga je našla

- dodao je da bi naglasio njezinu prisebnost.

- *Mon Dieu*, kako se to dogodilo? - zaprepastila se Pascal. Pohitala je prema Johnu, usput dobacivši Gwen zahvalan pogled. - Jesi li dobro? - zabrinuto je upitala gladeći ga rukama po licu. - Kako ti je to uspjelo?

- Pričao sam, pušio i jeo. Da nije bilo Gwen, trajno bih se preselio na drugi svijet - šalio se, ali Pascal je u njegovim očima vidjela da se zaista prestrašio. Prišla je Gwen i snažno je zagrlila.

- Hvala ti...ne znam što bih ti rekla. Hvala ti - ponavljala je iskreno ganuta. Gwen joj je uzvratila zagrljajem, kazavši da joj je drago što se u pravom trenutku zatekla u kuhinji. Bila je to puka sreća.

- Kada će ručak? - upitao je John, široko se smiješeći. Pascal je okrenula očima.

- Kupila sam *bundin mir* na tržnici, ali za tebe više nema kobasica. Dobivat ćeš hranu za bebe sve dok ne naučiš jesti. - John se s time nije slagao, ali nasmijao se i zagrlio je spustivši joj poljubac na usne. Osjećao se kao da se ponovno rodio. Možda to nije zavrijedio, ali život mu je bio poklonjen i bio je zahvalan zbog toga.

Tog dana za ručkom su svi bili dobro raspoloženi. Čak su i Eric i Diana bili bolje volje. Igrom sudbine svi su bili spašeni od još jedne nesreće. John je posebno zračio veseljem. Poslije ručka, on i Pascal pošli su malo prileći, a Eric je predložio Diani da pođu u šetnju. Gwen i Robert ostali su sami. Odlučili su se spustiti do njihova malog

doka i izležavati se na suncu. Dok mu je pričala kako je pronašla Johna i što je sve učinila, zamišljeno je kimao glavom prisjećajući se noći kada je ugledao Annu na podu njihove kupaonice. No nije joj o tome želio govoriti.

- John je imao vrašku sreću što si naišla - zaključio je.

- Sretna sam što je sve tako ispalo - tiho je rekla, još uvijek u strahu od pomisli na protekle događaje.

- A ja sam sretan što sam te susreo, Gwen - odvratio je gledajući je s neopisivom nježnošću. - Nisam siguran da sam spreman za vezu, ne znam čak ni da li te zaslužujem. Ali jako si mi draga. - Robert joj je zapravo, na svoj plah i sramežljiv način pokušavao reći da je zaljubljen u nju. Ali ona je također bila zaljubljena u njega. Unatoč svemu, boravak u istoj kući s njegovim prijateljima, još ih je više zbližio. - Život je čudan, zar ne? Nikada mi nije palo na pamet da bih mogao izgubiti Anne. Uvijek sam mislio da će ona mene nadživjeti. Ni u jednom trenutku nisam pomislio da bi u mom životu mogao postojati netko drugi. No život je zaista čudan. Eric mi je danas rekao da je njegov brak u krizi. Tek što pomisliš da si izgradio nešto sigurno, to se sruši i moraš početi sve ispočetka. A kada pomisliš da je sve završeno, život ti pruži novu priliku. Možda je to ono što život čini vrijednim življenja.

- Ni ja nisam očekivala da ću ponovno pronaći nekoga tko bi mi bio toliko važan - rekla je Gwen.

- Mislila sam da sam učinila dovoljno pogrešaka i iskoristila sve svoje prilike. No možda nije tako - tiho je rekla zagledavši se u njega.

Dugo su šutke sjedili zagledani u daljinu, razmišljajući o danima koji su prošli i onima koji dolaze.

- Volim te Gwen - rekao je Robert duboko se zagledavši u njezine oči. - Ne vjerujem da sam ja pravi muškarac za tebe. Puno sam stariji, a naši su životi toliko različiti. Ali tko zna, možda je ovo najbolje što nam se moglo dogoditi - nasmiješio se prebacivši joj ruku preko ramena. - Hajde da vidimo kamo će nas to odvesti.

- I ja tebe volim - prošaputala je. Dugi trenutak gledali su se bez riječi. Tada ju je polako privukao k sebi, nježno je ljubeći pod toplim zrakama sunca St. Tropeza.

11.

Otkad je Gwen Johna spasila od gušenja, odnos Robertovih prijatelja prema njoj malo se popravio. Nije to bila velika ni nagla promjena, ali stvari su malo pomalo bivale bolje. Narednog puta kada su Pascal i Diana pošle u nabavu, pozvale su je da im se pridruži. Ispočetka su bile pomalo suzdržane, ali kako je vrijeme odmicalo, postale su otvorenije i opuštenije. Gwen se ničim nije izdvajala i sudjelovala je u svim kućanskim poslovima. Nosila je namirnice iz trgovine, pripremala doručak i čistila kuhinju. Jedne večeri kada se Pascal nije osjećala dobro, skuhala je objed, a njoj je posebno pripremila pileću juhu. Nije imala teka, ali ipak ju je pojela. Malo zatim sve je isprovraćala. Danima nakon toga osjećala se loše i Eric je posumnjao da se zarazila salmonelom ili hepatitisom. Savjetovao joj je da posjeti mjesnog liječnika i obavi neke pretrage, ali odbila je tvrdeći da će sve biti dobro nakon što se malo odmori.

Tjedan dana nakon Gwenina dolaska, Diana joj se povjerila i ispričala joj o Ericovoj nevjeri. Šutke ju je saslušala, ali na kraju je ipak odlučila reći svoje mišljenje.

- Diana, znam da se nemam prava miješati. Na tebi je da odlučiš što ćeš na kraju učiniti, ali želim ti reći da je i moj muž imao ljubavnicu dok smo bili u braku. Napustila sam ga istog dana kada sam to saznala. Izbacila sam ga iz svog života, zatvorila sam sva vrata i nikada više nisam s njim o tome progovorila ni jedne jedine riječi. Odmah sam zatražila razvod. U vrijeme kada se to dogodilo, bili smo devet godina u braku, i mislim da sam ga tom odlukom gurnula u brak sa ženom koja mu je bila ljubavnica. Nisam sigurna da bi to učinio da sam ostala s njim. Ne znam što se poslije događalo. Nismo se viđali i uporno sam odbijala sve njegove pozive, ali pola godine potom se ubio. Ona je nakon svega tvrdila da je to učinio zbog mene. Rekla je da me nikada nije prestao voljeti. Najgluplje i najbolnije od svega bilo je to, što sam i ja njega voljela. Ne želim reći da bi Eric mogao učiniti takvo što, ali stvar je u tome što sam propustila priliku da spasim svoj brak. Jednostavno sam je odgurnula od sebe. U ono vrijeme mislila sam da mu nikada neću oprostiti. Žena s kojom me prevario bila je moja najbolja prijateljica. Poslije sam shvatila da sam strašno pogriješila i gorko sam se zbog

toga kajala. Voljela bih da budeš pametnija od mene - rekla je očiju punih suza. Cijelo vrijeme Diana ju je pozorno slušala. Njezine su je riječi dirnule.

- Razumljivo je da si ljuta i povrijeđena, ali nemoj sve to olako odbaciti - dodala je. Diana je šutke kimnula glavom. Oprale su i pospremile posuđe, a kada je Eric ušao u kuhinju, Gwen je izašla i ostavila ih same. Priča koju je ispričala Diani, imala je strašan kraj, ali bez obzira na samoubojstvo njezina bivšeg muža, poruka je bila jasna. Naglasak je bio na ljubavi i praštanju. Rušenje mostova za sobom ne pruža priliku za povratak. Iste večeri rekla je Robertu da je razgovarala s Dianom.

- Drago mi je zbog toga. Eric je također prilično obeshrabren pa sam ga pokušao ohrabriti da izdrži. Razumljivo je da je ona jako ogorčena. Uspiju li prebroditi krizu i ako ljubav unatoč svemu pobijedi. moguće je da nakon svega budu bliži nego ikada. Ali, Eric nije siguran da će Diana izdržati. - Nakon svega što je čula od Diane, ni Gwen u to nije bila sigurna.

Narednog jutra Gwen je pripremila doručak umjesto Pascal koja se još uvijek nije najbolje osjećala. Bila je uvjerenjena da joj je pozlilo od nečega što je pojela. John je zbog toga bio prilično zabrinut.

- Ne sviđa mi se kako izgleda - povjerio se Ericu. - Ne želi to priznati, ali vidim da joj nije dobro. Mislim da bi trebala poći liječniku i obaviti pretrage.

- Pregledat ću je poslije doručka - odvratio je Eric. John mu se od srca zahvalio. Nakon što su pojeli tost i popili kavu, Eric se uputio k Pascal. I dalje ga je uvjeravala da nije u pitanju ništa ozbiljno. Vjerojatno je nečim pokvarila želudac, a bila je tu i promjena klime, umor i iscrpljenost. Sve što je rekla bilo je potpuno razumno i Ericu nakon povratka u prizemlje nije preostalo ništa dugo, nego da pokuša razuvjeriti Johna.

- Mislim da se jednostavno treba odmoriti. Želučani problemi znaju biti zaguljeni i organizmu je potrebno vrijeme da se oporavi - rekao je. No John u to nije bio uvjeren. I dalje ju je nagovarao da posjete liječnika. Odvratila je da mrzi liječnike.

- I ja također, posebno francuske - podsjetio ju je. Ali stalno je povraćala i činilo mu se da je pozelenjela u licu. Mislio je da bi ipak trebala poći na pregled.

Istog dana u vrijeme ručka Gwen i Robert su objavili da će produžiti boravak za idućih tjedan dana.

- Hura! - uzviknula je Diana i odmah se zbunila, svjesna da njezino oduševljenje, obzirom na hladnoću koji je dosada osjećala prema Gwen, izgleda čudno u očima njezinih prijatelja. No svi su polako otkrivali da nije onakva kakvom su je zamišljali i bili su daleko manje zabrinuti za Roberta. Njihove predrasude o tome da Robert ne zna što radi, iz dana u dan su nestajale. Johnu je zbog toga bilo posebno drago. Istog popodneva to je spomenuo Pascal.

- Ona nije žena za njega - ustrajala je. Unatoč tomu što je Gwen spasila Johna od gušenja, i dalje je željela biti sigurna da Robert ne griješi što se s njom upustio u vezu. Ipak, znala je da to samo vrijeme može pokazati. - Njemu je potreban netko prizemljen, netko s kime će moći djeliti dobro i zlo.

- Ona jest prizemljena, Pascal. Pogledaj malo oko sebe. Ništa manje ne čisti i ne kuha od tebe ili Diane. Od početka se prema svima lijepo odnosi i sportski je podnijela sva sranja koja ste joj u početku priredile. I što je najvažnije, mislim da ga voli. A i on nju voli.

- Ne misliš valjda da će je oženiti? - zaprepastila se Pascal.

- Kome je u našim godinama potreban brak? Ne misle imati djecu. Sve što im treba jest da uživaju jedno s drugim. Mislim da je to jedino do čega im je stalo.

- Dobro je ako je tako - s olakšanjem je uzdahnula.

- A što ćemo s tobom? Misliš li se napokon urazumiti i poći liječniku? Ne želim više slušati kako ti je bolje. Možda si pokupila neku opasnu bakteriju i trebala bi uzimati antibiotike.

- Sve što mi treba jest da se dobro naspavam. - Osjećala se prilično iscrpljeno i svako jutro kada bi se probudila, jedva je čekala da prođe dan i ponovno padne noć da bi se mogla odmoriti. Tog dana, kada su se Eric, Robert i Gwen u pet popodne vratili s jedrenja, još uvijek je spavala. Diana se za to vrijeme odmarala u vrtu, čitajući knjigu. John je nakon razgovora s Pascal pošao u obližnji hotel poslati faks u New York.

- Kako je bilo na jedrenju? - upitala je kratko pogledavši Erica. Cijelo poslijepodne razmišljala je o svom razgovoru s Gwen. Još uvijek je bila povrijeđena, ali sada je mogla dopustiti mogućnost da će njezina ljutnja i razočaranje jednoga dana nestati. Pomislila je na

godine koje su proveli zajedno i sjetila se stvari koje je voljela kod njega. Još uvijek ga je mrzila zbog onoga što joj je učinio, no donekle ga je mogla i razumijeti. Možda se radilo o posljednjim trzajima mladosti. Nije bila sigurna da ga za takvo što uopće može kriviti.

- Bilo je lijepo - odvratio je. Na trenutak je zastao i zagledao se u nju. Prvi put nakon dugo vremena, učinilo mu se da u njezinim očima vidi neku promjenu. Lagano se uspravila i spustila noge s ležaljke na kojoj se odmarala. Kratko je oklijevao, a potom sjeo uz nju. - Nedostajala si mi - tiho je rekao.

- Cijelo popodne razmišljao sam o tebi.

- I ja o tebi - odvratila je bez razmišljanja. Činilo se da se led oko njezina srca polako počeo topiti.

- Zaista bih želio da uspijemo, Diana. Znam da sam pogriješio i ne očekujem da bi mi uskoro ponovno počela vjerovati. Ali volio bih misliti da s vremenom ipak hoćeš.

- I ja bih to voljela - iskreno mu je odvratila. Iako su joj svi njihovi prijatelji savjetovali da ne žuri s odlukom, Gwen je bila ta čije ju je mišljenje najviše potaklo na razmišljanje. Njezine riječi imale su posebnu težinu zbog osobnog iskustva koje je proživjela. Bilo je očito da još uvijek žali zbog svog postupka.

- Vidjet ćemo - rekla je uputivši mu mali osmijeh.

Ali kada su se malo poslije uputili u svoju sobu, korak joj je bio lakši, a nakon što joj je Eric nešto dobacio, od srca se nasmijala.

- Bi li željela da danas večeramo vani? - predložio je. Trenutak je oklijevala, a potom kimnula glavom.

- Misliš li da bi i ostali pošli s nama?

- Hajde da jednom izađemo sami. Oni će se snaći i bez nas - rekao je osjećajući veliko olakšanje što su ponovno počeli razgovarati. Tijek struje se promijenio.

Pascal nije imala namjeru ustati iz postelje, a John je poštom primio paket papira koji su mu poslali iz njegove tvrtke i želio ih je na miru pregledati. Gwen i Robert odlučili su prošetati St. Tropezom i usput nešto pojesti u luci.

Kasno te večeri po običaju su sjeli u *Gorilla Bar*. Neko vrijeme ugodno su čavrljali i smijali se, kada je Robert bez posebnog objašnjenja ustao i primio je za ruku. - Pođimo kući - rekao je.

- Jesi li umoran? - pozorno ga je pogledala iznenađena njegovom naglom odlukom. No izgledao je vedro i opušteno. Platili su i uputili se prema njezinom malom *Deux Chevauxu*.

U kući je vladala tišina. Eric i Diana još uvijek se nisu vratili, a u Pascalinoj i Johnovoj sobi bio je mrak. Očito su pošli na spavanje. Uspinjući se na kat, Gwen i Robert šaputali su poput tinejdžera.

- Laku noć - rekla je nakon što ju je poljubio, no Robert ju i dalje nije puštao iz zagrljaja. Kada ga je pogledala, djelovao joj je poput zbunjenog mladića.

- Pitao sam se...bi li možda...htjela prespavati u mojoj sobi, Gwen?
- napokon je promućao, crveneći se u mraku.

- Bih - odvratila je. Otkad su se upoznali, Gwen i Robert nisi nikamo žurili. Oprezno su ispitivali svaku stubu, no sada je došlo vrijeme za iduću. Posljednje vrijeme puno toga se promijenilo i Robert je znao da su za takvo što, oboje spremni. Osjećao se neobično spokojnim u vezi Anne. Noć ranije sanjao je kako mu sa smiješkom na usnama maše šaljući mu oproštajni poljubac. Nije znao kamo ide i kada se probudio, oči su mu bile vlažne od suza, ali bile su to suze olakšanja, a ne boli. Kamo god da je otišla, osjećao je da je spokojna.

Ušavši, upalio je stolnu svjetiljku. Gwen ga je mimoišla pa zastala, kada je na noćnom ormariću ugledala Anninu sliku. Pomisao da je nakon toliko dugo godina braka izgubio osobu koju je volio, istinski ju je dirnula. Ipak, Robert je imao djecu i puno lijepih uspomena na život koji su dijelili. A sada je imao i Gwen. Bio je bogat.

Dugi trenutak bez riječi su se promatrali. Tada je polako raširio ruke. Gwen mu je pala u zagrljaj. Silno je željela ukloniti od njega svu tugu i bol koju je mjesecima osjećao.

- Volim te, Roberte - prošaputala je. - Sve će biti u redu. - Šutke je potvrdio. Oči su mu se ovlažile suzama. Ali bile su to suze olakšanja, kojima se opraštao od Anne, a ujedno i ganuća, zbog ljubavi koju je osjećao prema Gwen. Nježno ju je poljubio, a potom s više žara, sve dok oboje nisu potonuli u valovima strasti. Malo poslije bili su u postelji. Otkad ju je vidio u bikiniju, Robert je znao da Gwen ima prekrasno tijelo, ali nije to bilo jedino za čime je žudio. Želio je i njezinu ljubav.

Prije no što su zaspali obuzeti ljubavnim umorom, dugo su ležali zagrljeni. Kada ju je privukao bliže k sebi, podigla je pogled i sneno

mu se nasmiješila. - Tako sam sretna - rekla je. Držeći je u zagrljaju, Robert tog trenutka nije mogao pronaći riječi kojima bi opisao što osjeća. Život mu je poklonio dar kojemu se ni u snu nije nadao.

12.

Idućeg jutra prilikom izlaska iz sobe, u hodniku su naletjeli na Dianu. Izgledala je prilično zabrinuto. Pascal je jutros opet pozlilo i John je malo prije nazvao mjesnog liječnika da dogovori pregled. Više nije želio slušati da joj je dobro. Svima je bilo jasno da nije tako.

- Što bi to moglo biti? - Gwen je upitala Erica čim je sišao na doručak. Diana im je tog jutra pripremila kajganu.

- Nisam siguran, ali moguće je da ima neku neugodnu bakterijsku infekciju. Trebala bi početi što prije uzimati antibiotike, inače će se ozbiljno razboljeti i završiti u bolnici. Ionako će je možda tamo uputiti. Neprestano povraća već nekoliko dana. Mogla bi dehidrirati - rekao je, iako nije bio ni izdaleka zabrinut kao John.

Kada su nakon doručka Gwen i Robert pošli u grad da pošalju neka pisma i razglednice, Diana se sa značajnim smiješkom na usnama zagledala u Erica.

- Što misliš koga sam jutros srela kako ozarena lica izlazi iz Robertove sobe?

Pretvarajući se da je zbunjen, Eric se češkao po glavi. - Doista, koga?...Agathu?

- Kako da ne - nasmijala se Diana. Noć prije odlično su se proveli. Bili su na večeri i čak su pošli na ples. Bio je to prvi korak na mostu koji su ponovno pokušavali izgraditi na povratku iz noćne more u kojoj su proveli posljednja dva mjeseca. Pred njima je još uvijek bio dug put do povratka u sigurnost, ali barem su na njega krenuli.

- Bila je to Gwen - pobjedonosno je izjavila Diana.

- Šteta. Zaista sam se nadao da bi to mogla biti Agatha. Bilo bi zanimljivo vidjeti koju bi odjeću ponijela sa sobom kad bi s Robertom pošla u New York - nasmijao se. - Drago mi je da su sretni - iskreno je dodao uozbiljivši se. - Oboje to zavrjeđuju. - Kao i svima ostalima, i Ericu je Gwen svakim danom postajala sve dražom. A Robert je izgledao odlično. Od Annine smrti prošlo je sedam dugih i tužnih mjeseci. Po nekim mjerilima, možda mu nije trebalo dugo da se vrati u život, ali Eric je znao da u tim stvarima nema pravila. Ako je Robert bio sretan, i on je zbog toga bio sretan. - Ona je krasna osoba, a on je uistinu dobar čovjek - rekao je.

- Pitam se, što će njegova djeca misliti o tome?

- zamišljeno je rekla Diana. Eric je slegnuo ramenima.
- On je odrastao čovjek i ima pravo činiti što ga je volja.
- Ali, njegova djeca možda neće tako misliti.
- U tom slučaju, bit će im bolje da se priviknu. Robert ima prava na svoj život. I Anne bi to sigurno željela - rekao je. Diana se s time morala složiti. Znala je da je tako. Anne je uvijek bila uviđavna i razumna.

- To što je sada s Gwen, ne znači da je zaboravio Anne. Njegova će djeca to s vremenom shvatiti - zaključio je.

Malo zatim John im se pridružio čekajući da se Pascal spremi za posjet liječniku. Nadao se da će se vratiti do ručka. Eric je držao da bi Pascal svakako morala obaviti pretrage i pregled kod internista.

- Želiš li da pođem s vama? - ponudila je Diana, ali John je odbio kazavši da će se snaći. Nadao se da će Pascalino stanje popraviti čim dobije antibiotike. Kada je sišla, Eric i Diana su zaključili da bez obzira na sve, ne izgleda toliko loše. Očito se radilo samo o nekim prolaznim smetnjama. No John je neprestano sumnjao da je ozbiljno bolesna i želio je da je nakon povratka u New York pregleda ozbiljan liječnik. Kao ni svemu drugome u

Francuskoj, nije vjerovao ni francuskim liječnicima. Ipak, od odlaska kući dijelilo ih je još dugih tjedan dana, a lijekovi bi joj u međuvremenu mogli pomoći.

Na putu do liječnika John je počastio Pascal svim mogućim pogrdama na račun njezine domovine. U trenutku kada su ušli u čekaonicu, bila ga je spremna zadaviti ako izusti još samo jednu jedinu riječ. Dok je čekala na pregled, još jednom je povraćala. Vrativši se iz toaleta, sjela je kraj njega i rasplakala se. John je htio iskočiti iz kože od uzrujanosti.

- Grozno se osjećam - promrmljala je. - Već tjedan dana ne mogu doći k sebi.

- Znam, draga - pokušavao ju je utješiti. - Dobit ćeš neki lijek i začas će ti biti bolje - dodao je nadajući se da će zaista biti tako. Dok su sjedili, čekajući na pregled, počeo je razmišljati kako bi možda bilo najbolje da ju što prije odvede u New York.

Napokon su je pozvali u ordinaciju. Liječnik joj je poslušao srce, izmjerio tlak, pregledao jezik i zjenice, a sestra ju je izvagala i zapisala sve podatke. Bila je odjevena u staru bijelu odoru, a na

nogama je nosila sandale. Medicinsko osoblje u New Yorku bilo je daleko bolje odjeveno, ali Pascal je na to navikla i nije ju to ni upola toliko smetalo kao Johna.

Nakon toga, razgovarala je s liječnikom. Postavio joj je niz pitanja, stalno kimao glavom i stalno nešto bilježio. Naložio je sestri da joj izvadi krv, a potom joj rekao da će je nazvati. Nije joj želio prepisati nikakvu terapiju prije nego što dobije rezultate pretraga. Izašla je iz ordinacije ne znajući ništa više nego što je znala kada je ušla.

- Što je rekao? - zabrinuto je upitao John čim ju je ugledao. Ostala je unutra više od sata i sada je već bio bolestan od brige za nju.

- Ništa naročito - odgovorila je slegnuvši ramenima. - Rekao je da će me nazvati čim dobije nalaze.

- Kakve nalaze? - izbezumio se John.

- Izvadili su mi malo krvi.

- I to je sve? Samo to? Pa kakav je to imbecil? Eric je rekao da bi ti trebao dati antibiotike. Moram razgovarati s njim - ljutito je rekao, spreman provaliti u ordinaciju. No Pascal je ustrajala da pođu kući.

- Ne želi mi ništa prepisati prije nego što vidi nalaze. To je potpuno razumljivo. Misli da bi se moglo raditi o salmoneli. Ovisno o tome što pronađu u krvi, možda ću se morati vratiti i obaviti još neke pretrage.

- Dovraga sve, Pascal. Ovo je zemlja trećeg svijeta.

- Ne, nije. To je moja domovina - ljutito mu je odvratila. - I da znaš, možeš vrijeđati moju majku, ali ne i moju domovinu. *Qa, c'est trop!* - Pascal je očito držala da je prevršio svaku mjeru. Ali John se na to nije ni najmanje obazirao. Cijelim putem do automobila glasno je prigovarao. A kada su se vratili u vilu, jedva je dočekao da se Ericu izjada na kakvu su budalu od liječnika naletjeli.

- Zašto joj ti jednostavno ne bi nešto prepisao?

- predložio je molećivo ga gledajući. Ali Eric je niječno odmahnuo glavom.

- Nisam siguran da bi ovdje prihvatili moj recept, a iskreno rečeno, John, liječnik je u pravu. Ne može joj ništa dati dok ne vidi što joj je. Ne brini se, neće to dugo potrajati.

- Možeš se kladiti da hoće. Ovo je Francuska.

Na kraju se potvrdilo da John nije u pravu. Medicinska sestra sljedećeg je jutra nazvala Pascal i rekla joj da liječnik želi s njom razgovarati. Ukoliko joj odgovara, imaju za nju slobodan termin

poslije podne. John je želio poći s njom, ali Pascal je rekla da se posve dobro osjeća. Ustvari, osjećala se daleko bolje nego prethodnih dana. Osim toga, iskrsnulo je da Gwen mora poći u grad obaviti neke poslove pa joj se odlučila pridružiti. Sjele su u njezin *Deux Chevaux* i odvezle se. Vratile su se malo prije večere. John se do tada gotovo razbolio od brige, ali obje žene djelovale su vedro i opušteno. Obznanile su da su nakon kratkog posjeta liječniku pošle zajedno u kupnju.

- Mogla si me barem nazvati - predbacio joj je. Potom ju je upitao što joj je liječnik rekao. Odvratila mu je da joj nije rekao mnogo. Ustvari, sve je bilo u redu.

- Je li ti napokon prepisao antibiotike? - ljutito je upitao. Pascal je vidjela da se ovoga puta ozbiljno naljutio, najviše zbog toga što mu se nije javila. Odjednom je shvatila da ga je stvarno mogla nazvati, ali vrijeme uz Gwen jednostavno joj je proletjelo. Mislila je da se John zabavlja s prijateljima, a sad je shvatila da je cijelo poslijepodne sjedio u kući čekajući ju da se vrati.

- Rekao je da mi ne trebaju antibiotici. Sve će se srediti samo od sebe - odgovorila je. Nije mogla dočekati da pokaže Diani što su sve Gwen i ona nakupovale. Pronašle su novu prodavaonicu odjeće i gotovo je opustošile.

- Taj tvoj liječnik je jedan običan šupak - bijesno je urlao John, penjući se na kat. Pascal ga je bez riječi slijedila. Znala je da bjesni samo zato što je zabrinut za nju.

Dugo su ostali u sobi razgovarajući iza zatvorenih vrata. Ostalima su se pridružili tek malo prije večere. Gwen je već ranije najavila da će ovoga puta ona kuhati, a moralo se priznati da je u kuharskoj vještini nadmašila čak i Pascal. Da stvar bude bolja, uspjela je nagovoriti Agathu da joj pomogne. Doduše, pritom su morale preskakati njezine pudlice koje su im se cijelo vrijeme motale oko nogu, ali rezultat je bio i više nego dojmljiv. Pripravile su sufle od sira i janjeći but na francuski način. Kada su Pascal i John sišli, sve je već bilo spremno. Na Johnovom licu više nije bilo ni traga brigama koje su ga mučile posljednjih dana. Stalno je oblijetao oko Pascal, zaljubljeno je gledajući. Nakon što je popio četvrtu čašu vina, čak joj je uspjelo natjerati ga da prizna da mu se Francuska sviđa.

- Hoćeš li to i potpisati? - zadirkirao ga je Robert. - To bi svakako trebalo staviti na papir i dati ti da potpišeš. A što je s Pascalinom majkom? I ona ti se sviđa?

- Naravno da ne. Ako sam pijan, nisam lud. - Svi su se nasmijali, a John se zadovoljno zavalio u stolicu, pušeći cigaru. Pascalinu ruku i dalje nije ispuštao iz svoje. Te večeri u zraku se osjećao poseban ugođaj. Svi su djelovali daleko vedrije i opuštenije. Pascal već danima nije tako dobro izgledala, Diana i Eric bili su na dobrom putu da riješe svoju bračnu krizu, a Gwen i Robert nesumnjivo su bili jako zaljubljeni. Nakon gotovo dva tjedna napetosti, svi su se prilagodili i napokon prihvatili Gwen. I više od toga, zavoljeli su je i odnosili se prema njoj kao prema ravnopravnom članu svoga malog društva. Krajem večeri počeli su kovati čak i planove o povratku u *Coup de Foundre* sljedećeg ljeta.

- Ponijet ću sa sobom sav alat i potrebne dijelove za vodovodne instalacije - čvrsto je odlučio John. Otkad su došli, vodio je borbu sa svojim zahodom. Pascal mu je odvratila da je bolje da to ne učini, jer u protivnom neće imati razloga za prigovaranje.

Svi su se složili da su proveli tri lijepa tjedna. Problemi koji su ih mučili kada su došli, bili su na pragu rješenja. Gwen i Robert uživali su u netom procvjetaloj ljubavi, a Diana i Ericu pružila se prilika da obnove svoj brak. John je na svu sreću preživio gušenje komadićem kobasice. Promašaji, gubici i razočaranja bili su iza njih.

Posljednjih tjedan dana proletjelo im je u plivanju, jedrenju, druženju i izlascima. Pascal su povremeno još uvijek mučili njezini želučani problemi, ali izgledala je bolje, a činilo se da se ni John zbog toga ne žvrcira. Jedina pomisao koju su posljednjih dana nerado prihvaćali, bila je ta, da će se uskoro morati vratiti svojim domovima.

Posljednje večeri odlučili su skuhati jastoge. Dva su im pobjegla i napala Agathine pse.

Vrišteći je izletjela iz kuhinje držeći u naručju sve s tri pudlice i ostavila Gwen da se s rakovima snađe kako zna i umije. Kao i obično, nije imala ništa protiv da se pozabavi kuhanjem večere, sve dok su joj drugi bili spremni pomoći u čišćenju. Odlučili su jesti u vrtu, na jedinom pristojnom stolu koji su nakon dolaska uspjeli nekako popraviti. Diana ga je prekrila stolnjakom koji je nedavno

kupila za svoj njujorški stan, a Pascal je složila cvjetni aranžman. Nakon što su sjeli, Eric je otvorio šampanjac. Večera je bila sjajna, a ugođaj nezaboravan. Promatrajući zalazak sunca uživali su u svakom trenutku nastojeći ga sačuvati u sjećanju. John je pripalio cigaru, a Robert je otvorio bocu *Chateau d'Yquem*.

- Pravi je grijeh piti nešto ovako skupo - rekao je John, znalački ga promatrajući. Vino je izgledalo poput rastaljenog zlata. Kad je vidio što Robert otvara, gotovo se onesvijestio pri pomisli na cijenu.

- Mislio sam da ćemo podijeliti trošak - zadirkirao ga je Robert. Ali time se, zapravo, nije ni najmanje zamarao. Drage volje kupio ga je za sve njih. Osim toga, znao je da Gwen obožava *Chateau d'Yquem* i htio ju je razveseliti i posebno počastiti dajući joj do znanja da cijeni njezin trud, dobru volju i strpljenje koje je svih ovih dana pokazala prema njegovim prijateljima.

- Mrzim pomisao na odlazak - rekla je Diana. Gwen se složila govoreći kako se mora vratiti u L.A. zbog snimanja filma. Mjesecima će biti odsutna i vjerojatno će ga dovršiti malo prije Božića. Ali, Robert će je posjećivati vikendima, a ona će doći u New York svaki puta kada joj se za to ukaže prilika. Idućeg tjedna morala se pojaviti na probama. Više ih nije mogla odgađati. Već su joj napravili ustupak poklonivši joj ovaj tjedan. Da nisu, ne bi mogla ostati u St. Tropezu s Robertom,

- Bit će lijepo opet vidjeti djecu - rekla je Diana. Cijelog mjeseca nisu joj naročito nedostajala. Bila je previše zauzeta pokušajima da sredi svoje odnose s Ericom, da bi imala vremena razmišljati još i o njima.

- Jedva čekam da vidim svoje dijete - mirno je rekla Pascal. Svi su je blijedo pogledali, pitajući se je li previše popila.

- Budući da nemaš nijedno, možemo ti dati koje od naših kad god poželiš - zadirkirao ju je Eric.

- Hvala ti najljepša, ali imam svoje - odvratila mu je Pascal značajno se nasmiješivši.

- Je li ti se virus iz želuca sada preselio na mozak? - nasmijao se Eric, natočivši joj još malo vina u čašu.

Pascalinim licem razlio se pravi galski osmijeh. Ponosno se zagledala u Johna. - Dobit ćemo bebu - rekla je. - To je moj "želučani virus". Onoga dana, kada su me pozvali na razgovor s liječnikom,

saznala sam da sam trudna. John i ja željeli smo da to bude pravo iznenađenje i zato vam ranije nismo o tome ništa rekli - objasnila je zagledavši se u preneražene izraze lica svojih prijatelja. - Bit će mi četrdeset i osam godina kada rodim, ali baš me briga ako ću izgledati kao baka. Za nas je to pravo čudo. Napokon se dogodilo. Nikada u životu nisam bila toliko sretna. - Svi su znali koliko su Pascal i John željeli dijete i što joj spoznaja da će ga napokon imati, znači. Dianine oči ispunile su se suzama.

- Oh, Pascal...- ustala je od stola i požurila joj u zagrljaj. Eric i Robert učinili su isto. Kada je Gwen došla na red, čvrsto ju je zagrlila kazavši joj koliko je sretna zbog nje. Dodala je kako je u jednom trenutku pomislila da bi se o tome moglo raditi, ali nije željela ispasti neugodna i pitati.

Nazdravili su joj *Chateau d'Yquemom* i otvorili još jedan šampanjac, ali Pascal je ostala pri svojoj čaši vina. John ih je ponudio cigarama, no ovoga puta, Pascal se suzdržala. Znala je da bi joj pušenje moglo ozbiljno naškoditi.

-I mi imamo dobre vijesti - rekla je Diana, kratko pogledavši Erica.

- Zar si i ti trudna? - preneraženo je upitao John. Svi su se nasmijali.

- Ne. Ali ostat ćemo u braku. Mislim da na tome najviše možemo zahvaliti *Coup de Foundreu*. - Ljubav na prvi pogled. Doista, ime ove trošne vile savršeno je oslikavalo događaje koje su preživjeli posljednjih mjesec dana. - S obzirom na sve, rekao bih da su to prilično dobre vijesti - dodao je Eric, stisnuvši Dianinu ruku. Svi su se složili i još jednom nazdravili.

- To su prekrasne vijesti - toplo je rekao Robert. Gwen ih je promatrala s iskrenim smiješkom na usnama. Diana joj je već ranije povjerala da je njezina odluka dobrim dijelom njezina zasluga.

- Preostaje nam da vas izvijestimo da i mi imamo iznenađenje - rekao je Robert. - Gwen i ja namjeravamo se vjenčati u proljeće iduće godine. Naravno, ako joj u međuvremenu ne dosadim ili ako ne dođe do zaključka da vas više ne može podnijeti. Imala je s nama vraški puno posla. Morala je spasiti Ericov i Dianin brak, Johnov život... i mene. Mislim da je za sve to zaslužila još jednog Oskara - šalio se, ali bilo je u tome i ponešto istine. - Nadam se da neće morati još i poroditi Pascalinu bebu. Usput, kada je termin?

- U ožujku. Barem tako mislim. Još uvijek sam zbunjena svim tim - odvrátila je Pascal.

- Mi smo odlučili vjenčati se u svibnju ili lipnju, čim Gwen završi snimanje filma u kojemu će glumiti s Bradom Pittom i Tomom Cruiseom. Dakako, u slučaju da se ne predomisli i pobjegne s jednim od njih.

- To se sigurno neće dogoditi - rekla je Gwen, nježno mu se smiješeci. Potom se okrenula i obuhvatila pogledom društvo okupljeno oko stola. -- Bili ste tako dobri prema meni...i zaista mi je bilo lijepo s vama...i jako volim Roberta -- izgovorila je očiju punih suza. Za sve njih ovo je bila večer prepuna snažnih osjećaja. Mjesec dana koje su zajedno proveli u staroj vili, svakome od njih značilo je nešto posebno. Svi su se nalazili na početku jednoga novog života. Gwen je sada bila jedna od njih. Robert ju je privukao k sebi i nježno je poljubio. Ganuti, svi su se smiješili, obasjani zlatnim zrakama zalazećeg sunca St. Tropeza.

by Maya

Table of Contents

ZALAZAK SUNCA U ST. TROPEZU

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.